

Lagzi L. Lókence

A kacagó halál temploma

*Ingyenesen terjeszti
az
Adamo Books*

www.adamobooks.info

1.

HALÁLOS KACAJ A DZSUNGELBEN (vihogással fűszerezve)

1.

Késő délután felé járhatott az idő, mikor úgy döntöttem, hogy fogom a sátorfámat és odébb állok. Talán másutt több szerencsém lesz a fecskefarkú lepkékkel, mindenesetre az erdőnek ebben a részében nem sikerült a nyomukra bukkannom.

Körülöttem változatlan lelkesedéssel zsivajgott a kazirangai dzsungel áthatolhatatlan sűrűjében élő megannyi állatfaj, elrejtőzve az enyhe szellőtől susogó zöldben. Majmok makogtak valahol fent a magasban, a lombkorona kusza liánfüggönyében, gúnyos vigyorgással kísérve fáradt mozdulataimat, ahogy összehajtogattam a lepkefogó hálót. Csicsergő madarak produkálták magukat a lombok között, egyetlen összefüggő, vég nélküli koncertet adva az erdő nagy katedrálisában. Közben pedig idegesítően zümmögve röpködtek körül a fejemet a szomjas szúnyogok.

Mivel a szúnyogokkal nem óhajtottam megosztani számomra igencsak becses véretem, gondosan bekentem minden szabadon hagyott bőrfelületemet egy igen hatásos szerként reklámozott szúnyogriasztó krémmel. A rovarokat azonban ez nemigen zavarhatta, talán mert nem olvasták a mellékelt használati utasítást. Füttyültek, pontosabban zümmögtek a gyártó cég által garantált azonnali hatásra, és éhesen rajzottak az arcom előtt, a kezemen és a lábszáramnál.

Becsomagoltam kevéske, ámde gondosan összeválogatott felszerelésemet a nagy hátizsákba, feltettem a szalmakalapomat és elővettem a térképet. Valahol itt lehetek most, a zöldre festett semmi közepén. Ez konkrétan India legkeletibb csücskét jelentette a Brahmaputra folyótól délre, Assam államban. Az érintetlen, ember nem járta márgaföldi dzsungel mélyén igyekszem megtalálni annak az Ezüstholdas fecskefarkú lepkének a még élő példányait, melyekért a British Múzeum küldött ide engem jó egy héttel ezelőtt.

Mióta elhagytam a Kaziranga Nemzeti Park délkeleti határa mellett fekvő sangui missziót, nem találkoztam egyetlen emberrel sem, bár alaposan átkutattam már a mocsártól délre eső területet. Közben benéztem minden kidőlt, korhadt fa alá, sötét odúkba és a lepkerajok megszokott gyülekezési helyeire. Mindenhová, ahol ez a felettébb ritka és becses pillangó elrejtőzhet az öt gombostűre szúrni kívánó lelkes entomológus elől. Az eredmény tömören összefoglalva semmiként volt jellemezhető mostanáig.

Kékholdas fecskefarkúakat ugyan láttam több helyen, még utánuk is másztam egyszer a lombok közé, de az én Ezüstholdasom nem volt köztük. Négy napi keresgélés után úgy döntöttem, hogy megpróbálom keletebbre, a burmai hegyek irányában. Talán ott több szerencsével járok majd.

Vadonatúj tájolómmal meghatároztam az irányt, és egy fatörzsre terítve térképemet beállítottam az égtájak szerint. Pár percnyi elmélyült böngészés után csalódottan hajtogattam össze a gyűrődött, igencsak megviselt papírlapot. Sajnos nemigen tudok vele mit kezdeni egy olyan helyen, ahol a látótávolság vízszintesen nem haladja meg a húsz métert. A térkép készítői alapos munkát végeztek ugyan, de az egyes fákat elfelejtették bejelölni rajta. Mindazonáltal sejtettem merre járok, és bízva az ösztöneimben hátamra vettem a zsákomat.

Fél órányi kitartó gyaloglás után észrevettem, hogy kezd sötétedni. Az erdő alsó részére árnyék borult, viszont odafönt még teljes volt a világosság. A párás levegőben felfelé tekintve időnként halvány szivárvány csíkját fedeztem fel a lombok közti résekben, bár az ég ragyogó tiszta volt. Még nem érkezett el a nyári monszunesők ideje, de tudtam, hogy igyekezni kell ha az esős évszak beköszönté előtt vissza akarok jutni Angliába, táskámban néhány értékes pillangóval.

Az aljnövényzet hirtelen megsűrűsödött előttem, ezért kénytelen voltam előhúzni az övemen lógó zsíros bőrtokból egy fényesen ragyogó sarabolókést. Ideje lenne táborhelyet keresnem, mielőtt az éjszaka bársonyfüggőnye a nyakamba szakad, pillanatok alatt sötétségbe borítva körülöttem a világot.

2.

Óvatosan lépegettem előre a páfrányok és kúszónövények között, időnként odacsapva a sűreje felé, no nem azért, hogy utat vágjak magamnak hanem, hogy elriasszam a kíváncsi mérgeskígyókat. Végre túljutottam a bozótoson, és egy kis tisztásra érve megálltam egy égbe nyúló, legalább száz éves fa törzse mellett. Talán itt jó lesz.

Hirtelen, pengő susogással egy színes, liánszerű valami hullott alá a magasból, közvetlenül az orrom elé. Általában jók a reflexeim, de most csak egy rémült, bágyadt legyintésre maradt időm a késsel, mielőtt észrevettem volna, hogy nem kígyóval, hanem valamiféle kötéllel van dolgom. Miután tisztáztam magamban, hogy a kötel nem akar sem megmarni, sem felfalni, elkaptam a végét és fölpillantottam a levegőbe, hogy megnézzem, ki vagy mi dobta le nekem ezt a madzagot. És ezt nem kellett volna.

Sőt mi több, jobb lett volna, ha egyenesen elfutok onnan, megkímélve magam jónéhány későbbi kellemetlenségtől, dehát az ember nem tudhatja előre, mit hoz a holnap. Én azonban ott maradtam, bambán bámészkodva felfelé a lombkoronába egészen addig, amíg késő nem lett bármit is tenni, hogy elkerüljem azt a lefelé zuhanó sötét tömeget, mely a kötélen ereszkedett alá surrogva, zizegve.

-Hé, maga! Vigyázzon ember...!-hallottam a meglepett kiáltást, aztán két összezárt, recés csizmatalp vágódott az arcomba és hirtelen minden elsötétült.

2.

A földön vergődve, sajgó homlokkal tértem magamhoz néhány pillanattal később. A lábam belegabalyodott valami légzőgyökérbe, a tenyeremet megszúrta egy alattomos tűsók és ráadásul még a késem is elejtettem. Szerencsére, mert ha nem veszítem el, holtbiztos belevágtam volna abba a vigyorgó képű, hegymászónak öltözött természetes fickóba, aki lecsatolva magáról a kötelet odalépett hozzám és készségesen segített feltápáskodnom.

-A jó francba ember, mi a lila pityangot keresett alattam, he?!

Eltorzult arcomról leolvashatta a bennem dúló vihart, mert bocsánatkérő mosollyal hátrébb lépett hagyva, hogy megigazgassam sáros öltözékem. Sikertelenül belelöknie egy pocsolába, meg kell hagyni egész ügyesen, pont a közepébe.

-Jól képen súroltam magát, úgy látom! Bocsánatot kérek uram! Elnézést, kérem ne haragudjon! Érti amit mondok?

Végre odáig jutottam, hogy a dühös hápogáson és önfeledt nyögéseken kívül valami értelmeset is mondjak neki.

-Megörült? Miért kell Tarzant játszania az erdőben?

Megtapogattam a homlokom, ahol mostanra csinos kis púp indult növekedésnek, a szúnyogok legnagyobb örömére. Fölvettem a kalapomat és zilált hajfürtjeimre illesztettem, majd ökölbe szorított kézzel megindultam a másik felé.

-Ezért most azt hiszem...!-kezdtem volna fenyegetően megindokolni azon tervemet, melyet épp elkövetni készültem a fickó vigyorgó képe ellen, mikor megzörrentek a bokrok és egy szakasztott ugyanolyan kezeslábasba öltözött izmos, kefehajú fickó lépett kettőnk közé a tisztásra. Savószerű szemeiben unott kíváncsiság tükröződött, ahogy rám pillantott.

-Jónapot!-mondta mit sem sejtve.-Maga kicsoda?

Szóval ketten vannak. Gyorsan felmérve a helyzetet úgy döntöttem, felfüggesztem a megtorló akciót és visszaléptem a pocsolába. A cipőm megtelt sáros lével, sajgó bűtykeim legnagyobb bánatára.

-Te meg hol az ördögben voltál Fred?-esett neki az első fickó azonnal a másodiknak.

-Miért nem maradtál itt alattam? Képzeld, ráestem erre a pasasra és behorpasztottam a kobakját. Jól érzi magát uram?

Örömmel vettem tudomásul, hogy végre felém fordult, s így kihasználva a pergő, texasi tájszólásban előadott szózuhatag végén következő rövid szünetet, dühösen kifakadtam.

-Igen! Képzeld, egészen jól megvagyunk, én és a púp a fejemen!

-Ez remek!-gratulált a fickó és visszafordult a társához.-Egy érdekes epifitonra bukkantam a lombkorona középső részén, meg kéne nézned. Azt hiszem Szarvasagancspáfrány lesz, olyan köpenyleveles, világoszöld ízé. Hová tetted a mintagyűjtőt?

A kefehajú fickó a válla mögé bökött, engem vizslatva leplezetlen vigyorgással. Én közben lecsücscentem egy korhadó fatörzsre és igyekeztem megszabadulni a cipőmet elárasztó

3.

ragadós lötytől.

-Maga aztán jól néz ki! A mocsár felől jött?

-Nagyjából.

-Remélem nem haragszik uram. Roppantul sajnálom, de jobban oda kellett volna figyelnie.

A deszantos férfi leült mellém a fatörzsre, szerintem csak megjátszott együttérzéssel. Kénytelen voltam lehúzni a cipőim és a kulacsomban maradt értékes ivóvíz utolsó cseppjeivel megmostam a lábam. Mindig hordok magamnál tartalék cipőt és zoknikat, pontosan az ilyen esetekre, így nem okozott gondot lecserélni a sáros holmikat.

-Szerencséje, hogy csak én zuhantam magára, nem egy bengáli tigris vagy egy leopárd. Akkor most nem lenne gondja a zoknikkal.

A tárgyilagossága megnyugtatót valamelyest, ezért némiképp békülékenyebb hangnemben válaszoltam neki.

-Igazán kedves! Meg vagyok hatva! Megmondanák mi a fészkes fenét keresnek itt az őserdő kellős közepén? Maguk biológusok vagy mi?

-Ó, elnézést, még be sem mutatkoztam! Bill Powell vagyok a Medixon gyógyszeripari konszerntől.-nyújtott kezét a fickó barátságosan.

-Lókence.-szorítottam meg a markát keményen.-Lagzi L. Lókence. Entomológus vagyok. A British Múzeum megbízásából jöttem márgaföldre.

-Rovarász? Nahát, egy szakmabeli!-örvendezett a pasas lelkesen, oldalba bökte a társát.

-Fred Parsson vagyok, ugyanonnan.-mormogta a másik és odalépve a fáról lecsüngő kötelhez megrántotta.-Mára befejezhetnénk, mindjárt sötétedik. Ezt itt hagyjuk holnapig jó?

-Jó! Mi is tudósok vagyunk, Mr. Lókence.-magyarázta Powell, ügyesen lefejtve magáról a famászó felszerelést.-Régebben magam is dolgoztam a British Múzeumnál. A növényteni osztály számára gyűjtöttünk orchideákat Burmában, úgy nyolc évvel ezelőtt.

-Igazán? És most mit keresnek itt?

-Átnyergeltem a gyógyszeriparhoz. Ez jobban fizet. Most éppen ritka fajokat szedünk össze alapanyagkutatás céljából. Maga mióta bolyong ebben az elhagyatott vadonban?

-Négy napja.-válaszoltam az igazságnak megfelelően.

-Örülök, hogy végre találkoztunk valakivel, ráadásul egy fehér emberrel. Mi már három hete futkározunk ezeken a fákon és bevallom, hogy kezdtem már unni.

-Menjünk Bill, mindjárt lemegy a Nap!-nógatta társát a savószemű és előre indult, ügyet sem vetve többet rám.

-Jöjjön, itt van a táborunk pár száz méterre egy tisztáson.-invitált magával Powell, és mivel amúgyis táborhelyet akartam keresni magamnak estére, egy kurta bólintással elfogadtam a meghívását.

-Szóval maguk orchideákat gyűjtenek?-kérdeztem némi töprengés után. Powell visszaadta a késemet, aminek igen megörültem, aztán a társa nyomába eredtünk, botladozva a sűrűsödő félhomályban.

-Azt is, meg fán lakó növényeket, gombákat és mindent, amire a Medixon kémikusai odahaza szemet vetettek. Könnyen lehet, hogy egyszer majd ezen ritka fajok között találják meg a rák vagy az AIDS ellenszerét a kutatók, úgyhogy minden fajból begyűjtünk hat-hat példányt és becsomagoljuk. Élve kell őket átszállítani Amerikába, ami nem könnyű feladat, de megoldható. Maga mire vadászik erre felé?

-Ezüstholdas fecskefarkúakra. Láttak belőlük odafent a lombok között néhányat?

A lehetőség, hogy újdonsült ismerőseim a segítségemre lehetnek a munkám során, alaposan felvillanyozott. Újult erővel lépdeltem Powell nyomában, fejemben izgatottan kavargtak gondolatok.

-Valamennyire ismerem már a rovarokat, de ezüstszínű pillangót még egyet sem láttam erre felé. Pedig komolyan mondom, alaposan meg szoktam nézni őket, akár a lányokat az utcákon. Olyan szépek!

-A lányok vagy a pillangók?-kérdeztem éledő kíváncsisággal.

-Mindkettő. Persze a városi pillangók több izgalommal szolgálnak, ha érte mire gondolk!

-Értem. Nos, ami az Ezüstholdasokat illeti, ez egy nagyon ritka faj...-kezdtam volna bele a téma ismertetésébe, mikor történt valami egészen hátborzongató.

A dzsungel szokásos lármáját túlharsogva egy félelmetes, hullámozóan változó erősségű ordításféle visszhangzott fel a távolból gurgulázva, sikoltva. Egészen olyan volt, mintha valaki féktelen jókedvében, netán kínjában nevetne az őserdő közepén, felriasztva a madarakat és

előzve az egyébként is igen félénk természetű majmokat. Volt ebben valami halálos kegyetlenség, amitől a dzsungelben uralkodó hőség ellenére is végigfutott hátamon a hideg. Megtorpantam, akár a döbbent képet vágó Powell.

Legalább fél percig tartott az egész, aztán fokozatosan elhalkult, majd beleveszett a semmibe. Odafent az égen a Nap ezt a pillanatot választhatta, hogy lebukjon a nyugati horizont mögé, mert hirtelen ránk szakadt az indiai dzsungel mindent elnyelő sötétsége.

Másodpercekig csak álltunk ott, földbe gyökerezett lábbal, míg Powell föl nem kattintott egy sápadt fényű elemlámpát, hogy körbevilágítson vele.

-Mi volt ez, ember?-kérdzte a torkát köszörülve. Tovább indultunk, nyugtalanul bámulva a vaksötétbe. Én is előhalásztam a zseblámpámat és közben azon törtem a fejem, hogy mi vagy ki lehetett az iménti hang forrása.

-Talán egy bögmajom vagy valami papagáj a zajosabb fajtából.-válaszoltam kevés meggyőződéssel.-Elég rémisztően hangzott.

-Azt meghiszem!-nyögte Powell, igyekezvén visszanyerni megcsappant önbizalmát.

-Még sosem hallottam ilyesmit, pedig évek óta járom az indokíni erdőket. Olyan volt, mint valami fékevesztett röhögés egy kabaréműsorban.

-Nem a társa szórakozik velünk?-a kérdésemre gyors cáfolatul szolgált az előttünk felbukkanó erős fénykéve, amely mögül Parsson remegő alakja bontakozott ki.

-Hallottátok!? Mi volt ez?

-Főfogás legyen a kannibálok ünnepi vacsoráján, ha tudom!-vigyorgott Powell most már magabiztosabban.-Azt hittem te szórakozol! Biztos egy bögmajom röhögte el magát ilyen artikulálatlanul.

-Gondoltam elétek jövök.

Parsson nem nyugtatta meg a válasz, ahogy engem sem, de nem ejtettünk több szót az ügyről. Rövidesen elértük a tábor, amely négy sátorból és több tucat műanyag utazóládából állt egy tenyérnyi, tollborzúval borított tisztásra összezsúfolva, a közepén tűzhely nyomaival.

-Russ és John még mindig nem jöttek vissza?-tette föl a merőben szóközi kérdést Powell, majd nekiállt tüzet rakni.

-Na, üssünk össze valami vacsorafélét! Tudja Mr. Lókence, négyen vagyunk ebben a körzetben. A társaink, Russ és John még reggel elmentek a közeli romhoz, hogy arrafelé keresgéljenek és már délben vissza kellett volna érniük ide. Fred segítenél? Melegítsd már meg a konzerveket, fölteszek addig egy teát.

Lemálháztam magam és segítettem neki felszítani a tüzet.

-Látom ért hozzá.-fordult felém elismerően Parsson, amikor a szívmengetően narancssárga lángocskák ropogva bekapptak a gondosan összeválogatott gallyakba.

-Volt alkalmam gyakorolni.-ültem le az egyik masszívnek látszó ládára.-A második világháború idején errefelé szolgáltam a brit hadsereg tisztjeként.

-Aha, szóval maga valami plecsnis veterán mi? Én még suhanc voltam akkoriban és csak a moziból ismerem a háborút.

-Jó magának.-dörmögtem fáradtan. Nem volt kedvem mesélni az akkori élményeimről, inkább elővettem egy adag kétszersültet és majszolni kezdtem. Rövidesen elkészült a marhahús, a levegő pedig megtelt az indiai fekete tea jellegzetes aromájával. Miután csöndben megvacsoráztunk, Powell segített átrendezni a tábor, hogy az én kicsiny sátramnak is jusson elegendő hely a fűben. Parsson közben a ládákban kutakodott, ellenőrizve a bennük elhelyezett növényeket, és valami fanyar füstölőt dobott a tűzbe, elriasztandó a szúnyogok egyre növekvő hadát. A szúnyogokat ez természetesen nem készítette menekülésre, engem viszont annál inkább. Távolabb húzódtam a tűztől, nehogy megfulladjak a füstben.

-Mi lesz, ha nem találják vissza?

-Russ? Ugyan már! Ő még Vietnamból is idetalálna, csukott szemmel, fél lábon! Lenyűgöző a helyrajzi memóriája, jobb mint egy helyzetmeghatározó műholdé! Nem mehettek messzire, majdcsak itt lesznek.-nyugtatta meg a társát Powell és bemászott a sátrába.

-Hm! Pedig én úgy emlékszem, hogy odahaza egyszer még a saját növényházában is eltévedt az a balfácán!-vigyorgott Parsson kajánul.

-Mindenkivel előfordul az ilyesmi! Na, én totál kivagyok! Tizenegy fára kapaszkodtam fel ma, úgyhogy megérdemlem a pihenést. Jó éjt Mr. Lókence!-Powell már épp magára akarta volna húzni a szúnyogháló cipzárját, mikor ismét felhangzott az az üvöltés.

Úgy éreztem, megfagy ereimben a vér. Powell meglepetésében akkorára tátotta a száját, mint egy fogfájós víziló és a hátsó felére csüccsent, Parsson kezében pedig összekoccantak a poharak.

-Ó te jószágos...!

Mintha valaki, nem is olyan messzire tőlünk, féktelen jókedvében arra ragadtatta volna magát, hogy beleröhögjön az éjszakába, szinte fuldokolva, sikongva, kacarászva. Jó egy percig tarthatott ez az eszméletlen zenebona, felverve a dzsungel békés csendjét és elnyomva a sűrűben lopakodó állatok ismerős, halk neszeit. Közben mi csak ültünk és rémülten bámultunk egymásra, mint gyerekek a moziban, egy idegtépő horrorfilm vetítésén.

Mikor kisvártatva elhalkult az eszelős vihogás, már biztos voltam benne, hogy ilyen hangokat kiadni csak egy ember képes. Talán megszökött valaki a lumdingi diliházból és most röhög a markába, hogy hiába keresik őt égre-földre az ápolók.

-Ez kelet felől jött, talán kétszáz méterről. Jó a beszélőkéje a fickónak!-suttogta Parsson, igyekezőn belefűlelni az éjszakába.

-Gondolod, hogy emberfajzat viháncol arrafelé?

-Nem tudom, talán a romok környékéről jöhet.

-Milyen romok?-kapcsolódtam volna be az érdekfeszítő társalgásba, de újra felhangzott az a nevetés. Ezúttal azonban valahogy más volt, mintha mélyebb lett volna és elkínzottabb. Talán rémület is keveredhetett annak az embernek a hangjába, aki így adta az egész kazirangai dzsungel tudomására, hogy ma este igen-igen jó kedve van.

-Tudom már, ez Russ röhögése!-csillant fel Powell szeme, és megkönnyebbülésében ő is elnevette magát.-Felismerem a hangját! Hát persze, gondolhattam volna! Így akarnak ránk ijeszteni! No, abból nem esztek! Majd tudjátok mikor fogom én miattatok összezsurgatni a nadrágomat!

-Tényleg, ez Russ! Akkor a másik meg John lesz!-értett vele sietve egyet Parsson.-Biztos leültek valahol és unalmukban viccet mesélnek egymásnak. Veszett jó kedvük lehet!

Én valahogy nem hittem ebben. Valahogy inkább fenyegető volt ez a nevetés, sem mint önfeledten vidám. Kisvártatva elhallgatott a távoli kacaj, mintha elvágta volna, mi pedig ott maradtunk az éjszakában, telve bizonytalansággal.

-Lehet, hogy nem jönnek haza, hanem ott alszanak a romoknál.-vélte Powell, és részéről ezzel el is volt intézve a dolog.-Nemsokára feljön a Hold, akkor majd többet lehet látni. Ha akarsz, értük mehetsz Fred.

-Mi? Eszemben sincs!-gúvadt ki a férfi szeme, ahogy belebámult a sötétbe, majd leült a tűz mellé.-Szerintem vissza fognak jönni.

-Nem tudtam róla, hogy romok is vannak erre felé.-szóltam meg, próbálva információkhoz jutni a környékről.-Maguk biztosan jobban ismerik a dzsungelt, hisz régebb óta vannak itt, mint én.

-Valami ősi templom vagy szentély.-legyintett Parsson.-Buddhista vagy hindu, mit tudom én! Egy magaslaton épült, tőlünk keletre. Ott az erdő is ritkásabb, mert nagyon vékony a talajréteg. Én csak egyszer jártam arra, az Russék munkaterülete.

-Szeretnék elnézni oda, hátha több szerencsével járnék a lepkéimet illetően.-mondtam az igazságnak megfelelően. Ezzel le is zártuk a társalgást. Láthatóan egyikünknek sem volt sok kedve beszélgetni. Pár percig még fűleltem, nem hangzik-e föl újra az a kacagás, de az erdő hallgatott. Makacsul, néma csendbe burkolózva.

Én is elhelyezkedtem a sátramban, búcsút intve Parssonnak, aki úgy döntött, hogy dacolva a szemhéjaira nehezedő fáradtsággal, ébren várja meg a másik két társa visszatértét a tűz mellett. Hogy ezen erőlködése mennyire hiábavalónak bizonyult, arra csak jó két nap múlva jöttünk rá, de akkor már majdnem késő lett. Végzetesen késő.

5.

Elgémberedett végtagokkal, izzadva és mégis vacogva ébredtem föl nemsokkal hajnalhasadás előtt. A csillagok lassan eltűntek az égről, de még szürke volt minden.

A tábornícz paraszánál szertehagyott edények, poharak heverték, két vendéglátóm ütemesen hortyogott a sátrában. Fölálltam, és tettem néhány reggeli tornára emlékeztető, csontropogtató mozdulatot, majd magamra kaptam megszokott, gyűrődött ruháimat és

7.

nekiláttam kávé készíteni.

Harsogva ébredt az erdő, szinte pillanatok alatt dalolva, füttyölve, csicseregve, susogva a pirkadat örömeire, mely elöntötte a lombkorona szintet. Idelent még félhomály volt, párás, hűvös reggel a megszokott, agyvíz forraló déli hőséghez képest. Egy nagy, barna madár kuvikkolt a fejem fölötti faágon, majd megérezve a felszálló füstöt méltatlankodva elrepült a távolba. Gyümölcssevő denevérek csapatai suhantak el a fák között, távoli rejtekhelyük felé igyekezve, mielőtt kibukkanna a Nap a hegyek vonala mögül.

Ültem a földön egy pokrócon és a tegnap esti rejtélyes röhögéseken töprengtem. Russ és John, a másik két Medixonos növénygyűjtő nem érkezett vissza az éjszaka, ezt azonnal láttam üresen álló sátraikból. Valami nagyon nem tetszett nekem, s a tudatalattimban motoszkáló gyanú végre formát öltött. Mintha végső kínjukban kacagtak volna bele az éjszakába azok az ismeretlenek, hörögve, visítva, üvöltve.

-Nekünk is főzött?-észre sem vettem, hogy Powellék mikor ébredtek föl és másztak ki a sátraikból.

-Igen. Nem tettem bele cukrot.-böktem a félig teli edényre.-Hogy aludtak?

-Én akárha otthon lettem volna a kedvenc ágyikómban.-vigyorgott Powell jókedvűen.-És maga?

-Megjárja. Volt időm hozzászokni ifjabb éveimben, bár az kétségtelen, hogy a londoni lakásom valamivel kényelmesebb.

-Russék még mindig oda vannak.-állapította meg csalódottan Parsson.-Utána kéne nézni mi a fenét csinálhatnak. Remélem nem esett bajuk.

-Akkor már szóltak volna. Van jelzősípjuk.-legyintett Powell.-Együnk valamit indulás előtt. Biztos ami biztos, megkeressük őket, mielőtt tovább folytatnánk a munkát. Maga Mr. Lókence, velünk tart?

-A templomhoz mennek?-vettem elő a térképemet tudálékosan.

-Aha, kezdetnek. Ott volt a tegnapi munkaterületük, úgy emlékszem.

-Akkor magukkal tartok. Nincs jobb ötletem pillanatnyilag, hogy hol lehetnek a fecskefarkúak, mint az a rom. Egyébként találkoztak már a bennszülöttekkel?

-A márgákkal? Persze, úgy két hete, miután ide jöttünk. A falujuk vagy két kilométerre van innen dél felé. Furcsa egy népség, de náluk jobban senki sem ismeri a kazirangai dzsungelt. Ez az ő földjük.

-Tudom, beszélem valamelyest a nyelvüket. Szeretnék találkozni a vezetőjükkel. Hátha tudnának segíteni a lepkék ügyében.

-Maga nyelvész is egyben?

-Mondhatjuk úgy, hogy foglalkozom néprajzzal is.-vallottam be töredelmesen.-Régóta érdekelnek az itteni kultúrák és ősi tradíciók.

Fél óra múlva elhagytuk a táborn, nekivágva a sűrű páfrányerdőnek. A két növényvadász - így neveztam el őket magamban- most nem hozta magával a famászó felszerelését, csak egy-egy vadászpuskát, arra az esetre ha valamely nagyvad reggelinek nézné fürgé kis csapatunkat.

6.

Jó negyed órányi hangos csörtetés után kitisztult előttünk a terep és kiértünk egy enyhén emelkedő, füves térségre. Hatalmas, faragott kőtömbök heverték szanaszét, jelezve az utat egy igencsak lepusztult állapotban lévő ősi szentély felé, mely a mező túlsó végében magasodott a környező fák fölé.

-Na itt volnánk.-tárta szét a karját Powell.

Első pillantásra láttam, hogy hindu szentéllyel van dolgom, melyet minden bizonnyal már évtizedekkel ezelőtt átengedhettek építői az enyészetnek. Az odavezető utat is egészen benőtte a gaz, de azért még felismerhető volt valamennyire. Közelebb mentünk az egykor színpompás, tiszteletet és félelmet ébresztő épülethez, melynek bejáratánál két egyforma, liánokkal benőtt masszív szobor állta utunkat.

-Ez lehetett az istennőjük, valami idéttlenül vigyorgó spiné.

-Ez Vigyorina istennő.-állapítottam meg helybenhagyólag.-A csikik szektájának védelmezője és úrnője. Nem tudtam, hogy errefelé is van templomuk.

8.

-Csikik? Ismerem őket, Sanguban él néhány csiki kasztbeli paraszt, folyton vigyorognak. Tök idétlen társaság!-legyintett Powell.-Szerintem nincs ki mind a négy kerekük!

-Ezért is közlekednek három kerekű riksákon!-humorizált vele Parsson.

-A csikik szektája az egyik legrettegettebb vallási fanatikus csoport volt Indiában, még századunk első évtizedeiben is.-ráncoltam össze a homlokom a szobrokat szemlélve.-Egészen a harmincas évek elejéig rendszeresen érkeztek híradások arról, hogy a csikik embereket áldoznak fel az oltáraikon Vigyorinának, amíg az angol gyarmati hadsereg végleg ki nem írtotta őket, nem bírván elviselni az idétlen vigyorgásukat, mellyel semmibe vették a koronagyarmat törvényeit.

-Igen, erről hallottam valamit.-bólogatott Powell.-Bár a történelem sosem volt az erősségem. Halálra neveltették a szerencsétlen áldozatot. Vicceket sugdostak a fülébe, meg bohóckodtak előtte és végül irgalmatlanul megcsiklandozták. Általában a túlerőltetés, a szívroham végzett a pácienssel. Morbid módja a gyilkolásnak, nem?

-Vigyorina kacagó szolgálát kívánt a túlvilágon magának.-mondtam, miközben beléptünk a templom hűvös árnyékába.-Menjünk be.

-Hé, előbb talán keressük meg Russékat!-vetette ellenemre Parsson, így aztán útjaink ketté váltak.

-Mindjárt megyek, csak körülnézek odabent!-szóltam a két Medixonos után, majd mit sem sejtve beléptem a templom ajtaját vesztett kapuján.

Pedig ha sejtettem volna mi vár rám odabent, ész nélkül menekültem volna, feledve az Ezüstholdas fecskefarkú lepkéket, a növényvadászokat, a csikiket és minden más egzotikus állatfajtát, ami csak érdekelhet egy normális embert a világnak ezen a részén. Dehát nem sejtettem, és ezen tudatlanságom később majdnem az életembe került.

7.

Sejtelmes árnyak fogadtak odabent, kiemelve a hely komor hangulatát. Lábam alatt megcsikordultak a törmelékdarabok, melyek a mennyezet itt-ott lyukas részeiről hullhattak alá a cifra mintás márványpadlóra. Égett, kormos fagerendák torlaszolták el az utat a központi terembe vezető folyosón, rajtuk vidáman csápoló rovarok hűsöltek, tovaszaladva a közeledtemre. A törött rácsú ablakokon beszivárgó fény fehér pászmákat vetett a mocskos falakra, pókhálót lebbentett a betolakodó szél a sötétebb sarkokban. Nem igazán turistáknak való hely, dehát be kellett érnem azzal, amit a templom elpusztítása után a katonák meghagytak. Kétlem, hogy azóta is járt volna valaki ebben a romhalmazban.

A kétségeim nem bizonyultak helytállóknak, mert rövidesen sikerült belebotlanom egy eldobott kólás dobozba. Ezek szerint a civilizáció nemrég újra betette bakancsát a vidékre. A következő pillanatban aztán beértem a központi nagyterembe, ahol az elém táruló látványtól padlóba gyökerezett a lábam.

Nagy, árnyas hodály volt a csarnok, félig beomlott kupolatetővel, csavart mintás oszlopokkal és egy megemelt, lépcsős oltárral, melynek közepén egy kötömb állt. Az áldozati asztal. Az asztal túloldalán magasodó jó öt méter magas kőszobor kétségtelenül Vigyorinát, a csikik istennőjét ábrázolta, bár alig lehetett látni a ráakódott portól és a plafonról alácsüngő liánok függönyétől.

Mindez még nem gyakorolt volna rám ekkora hatást, de kiderült, hogy nem vagyok egyedül. Egy khakiszínű terepruhát viselő férfi feküdt az oltáron, kényelmesen elnyújtózva, háttal a bejáratnak és persze nekem. Úgy tűnt, békésen szendereg a templom viszonylagos nyugalmaiban, Vigyorina oltalmazó karjai alatt. Európai lehetett, talán az egyik Medixonos, gondoltam mit sem sejtve. Nyilván ő hajította el a kólás dobozt, mielőtt ledőlt volna a kötömbre szunyálni egyet.

-Hé!-kiáltottam el magam, közelebb lépve hozzá.-Ébresztő ember! Mit csinál maga itt?

A pasas nem mozdult, talán nagyon mélyen aludhatott vagy egyszerűen csak süket volt. Mindenesetre föllépdeltem hozzá az oltárra, hogy felrázzam, nyilvánvalóan a legszebb álmából.

-Hallja amit mondok? Hahó!-megragadtam a vállánál és magam felé fordítottam, hogy felébresszem a szunyókálásból. Aztán lassan hűlni kezdett ereimben a vér, akár a frissen fejt tehéntejt a fridzsiderben.

9.

Rájöttem ugyanis, hogy ordibálhatok neki akár az ítélet napjáig is, és rázogathatom a vállát, az nem fog felébredni. Abból az álomból ugyanis, melybe ez a férfi nemrég kerülhetett, legjobb tudomásom szerint nincs visszatérés. A körülbelül negyven év körüli, kerek képű, ráncos arcú férfi száján ülő vigyor az elkerülhetetlen, senkit sem kímélő halál tényét közölte velem a maga fakó sápadtságával.

Az oltár túloldalán magasodó Vigyorina istennő mosolya mintha még gonoszabbra torzult volna, ahogy lenevetett rám.

8.

Már csak ez kellett nekem!-gondoltam kétségbeesetten. Hátrébb léptem, nyomokat keresgélve rajta és körülötte, de persze semmit sem találtam. Nagyon úgy néz ki, hogy ez az a férfi, akinek az utolsó, végzetes nevetését az éjjel hallottuk a táborból.

Már megint kezdődik! Ez nem lehet igaz!-morfondíroztam lázas fejjel, a halott képét bámulva kétségbeesetten. Már megint belebotlottam egy hullába! Akárhová teszem be a lábam, ott napokon belül hullani kezdenek az emberek, és egyszeriben kacifántosabbnál kacifántosabb gyilkossági ügyek kellős közepén találok magamat! Hát kell ez nekem? Most úgy őszintén, de nagyon tele volt a cipőm a sorssal, mely kegyeskedett ismét egy izgalmas, és valószínűleg szövevényes bűnügy szereplőjévé tenni szerény személyemet. Halkan elmormoltam egy imát Findzsához, a halottak urához, hogy fogadja széles kebelére az előttem heverésző páciens. Aztán vettem egy mély lélegzetet és megadtam magam a sorsomnak. Még mindig jobb másvalaki hullájába botlani, mint ha az én hullámba botlanának mások.

Nem volt kétséges, hogy ezt a férfit megölték, méghozzá tegnap este, itt az oltáron. Hogy kik, arról volt némi elképzelésem, mert igen gazdag a fantáziám, de nem akartam elhamarkodott következtetéseket levonni a túlságosan is nyilvánvalónak tűnő tényekből. A ruhája ugyan más volt, mint Powellké, de attól még lehetett a két eltűnt Medixonos fickó egyike.

Óvatosan belenyúltam a mellényzsebébe, hátha találok nála igazolványt vagy egyéb okiratot, ami alapján azonosítani lehetne, de semmit sem találtam. Vigyorina szobra közben csúfondáros mosollyal figyelte ténykedésemet.

Ki akartam sietni a templomból, hogy megkeressem Powelléket és közöljem velük a hírt, megölték az egyik kollégájukat, mikor odakintről élénk beszélgetés foszlányai szűrődtek be hozzám. Egyik sem tűnt ismerősnek, bár kétségtelenül angolul folyt a társalgás.

Jó lesz vigyázni. Ahol egy hulla van, ott könnyen terem kettő is, és igazán nem szeretném, ha én lennék a következő. Füleltem, ahogy csak tudtam. Női és férfi hangok keveredtek a közeledő léptek neszével, majd egy hangos tüsszentés borzolta végig az idegeimet.

Vydám, a védőszellemem ezt a pillanatot választotta, hogy felébredjen békés szenderegéséből és a fülembé suttogja, hogy jó volna mielőbb lelépni a hátsó ajtón keresztül. Engem azonban nem olyan fából faragtak, mint aki azonnal lelép, ha összefut egy hullával valahol az isten háta mögött. Megnyugtattam, hogy minden rendben lesz, mire ő idegesen kiröhögött. Emlékeztetett rá, hogy legutóbb is ezt mondtam, mikor majdnem otthagytam a fogam Nepálban, Combkaja kolostorának ódon falai között. De ez most nem Nepál és nem egy buddhista kolostor, ahol hemzsegnek a rossz dzsungok és más munkanélküli démonok! Érvettem józanul, mire ő duzzogva visszavonult a lelkem leghátsó sarkába.

Megálltam a terem közepén és készenlétbe helyeztem a tokjából előhalászott 38-as Smith and Wessonomat. Mióta elhagytam a missziót, még nem volt rá szükségem, hogy elővegyem, bár többször is összefutottam az erdő nagyragadozóival, főként a rettegett bengáli tigrissel, melynek támadása könnyen végzetessé válhatott volna rám nézve, ha nem vagyok résen, és persze nem lóg a nyakamban egy tigrisriasztó amulett.

Biztos ami biztos alapon kibiztosítottam a fegyvert és közben azon tűnődtem, hogy miért éppen ezt a típust kedvelem annyira, mikor vehetnék magamnak valami modernebbet is, mondjuk egy automata Berettát vagy valami más nyalánkságot. Manapság minden valamirevaló gazember és bűnöző minimum Uzi géppisztollyal és rakétavetővel sétafikál a világban, én meg ezzel az őskori darabbal ijesztgetem az erdő szellemeit...

Ekkor léptek be a kapun amazok.

10.

-Amerikában a műgyűjtők mit nem adnának egy ilyen szoborért!-sóhajtotta az élen haladó rozsdabarna hajú, terepruhába öltözött nő hangosan. Átlépett egy gerendán, majd felnézett és meglátott engem.

-Mit gondol Ms. Goldman, megér ez a kolosszus mondjuk százezer jent?-kérdezte a mögötte haladó alacsony, kockás T-inget viselő, térdnadrágos japán férfi, arca előtt egy túlméretezett objektívű fényképezőgéppel.

-Megér az félmilliót is Mr. Yasawani!-vigyorgott mellette egy vadászpuskát lóbáló, pocakos pasas elégedetten.

-Na ugye megmondtam, milyen remek helyre hozom én magukat...!

Ekkor láttak meg engem, majdnem egyszerre, amint karba tett kézzel, kényelmesen álldogáltam a terem közepén, unott tekintettel nézelődve, mint valami bábész turista, aki leszakadt a csapatától. Volt annyi eszem, hogy a stukkert időben zsebre vágjam, nehogy félreértésre adjak okot a puskás férfi számára.

-Te jó ég, de megijedtem!-tette szívére a kezét teátrális mozdulattal a nő.-Maga mit keres itt uram? Azt hittem ez a szentély évtizedek óta lakatlan!

-Hé! Hát maga meg kicsoda?-meresztett nagy szemeket a puskás pasas, aki alighanem hindu lehetett, erős akcentusa és barna bőre alapján legalábbis.

-Hahó! Maga a templomszolga?-vigyorgott idétlenül a japán, és nyomban villant is a vaku, megörökítve engem, amint ott állok egy csiki templom oltára előtt, a hátam mögött egy vigyorgó hullával.

-Jó napot hölgyeim és uraim, örvendek a szerencsének!-biccentettem szertartásosan.

Az ismeretlenek mögött két további alak is beóvakodott még a templomba, egy fiatal nő és egy középkorú férfi, majd engem megpillantva gyorsan felzárkóztak a társaikhoz.

-Kicsoda maga és hogy került ide?-markolta meg a puskáját gyanakodva a hindu, aki valószínűleg a csoport vezetője lehetett. Ekkor látta meg az oltáron heverő hullát, és elkerekedett a szeme.

-Tom! Nahát, te hogy kerülsz ide?-odasietett hozzám, én pedig udvariasan félreálltam az útból, nehogy beleakadjak a puskája csövébe.

-Azt én is szeretném tudni.-jegyeztem meg nyugodtan, felkészülve a várható következményekre. A többiek is közelebb jöttek, és végre meglátták azt, ami teljességgel nyilvánvaló volt.

-Hé, Tom! Mi van veled?-hajolt oda hozzám egészen közel a hindu, mire észrevette, hogy valami nem stimmel a barátjával. Ms. Goldman felsikoltott, a szája elé kapva kezét és elfordult. A japánnak leesett a fényképezőgép mögül az álla, a másik kettő pedig felhördült.

-Istenem, ez meghalt!-nyögte Ms. Goldman olyan átéléssel, hogy egészen elérékenyültem a látványától.

-Őszintén sajnálom hölgyem.-mondtam a helyzethez illő komorsággal.-Jó barátja volt?

-Nem, dehogy... hé!

Olyan fürgeséggel, amit igazán nem néztem volna ki belőle, a hindu megpördült, és félresodorva maga elől a kettőnk között álló nőt, a mellemhez szegezte dupla csövű mordályát. Mivel nem szeretek kormos végű puskacsövekbe nézni, kissé idegesen elfordítottam róla a tekintetem és lassan égnek emeltem üres kezeimet. Vydám védőszellemem egy "-Na ugye, megmondtam!" felkiáltással kommentálta az eseményeket a lelkem sarkából.

-Maga...! Maga ölte meg! Gyilkos!-sziszegte a hindu gyűlölettől elvakult szemmel, és kibiztosította a fegyvert. A védőszellemem ekkor már rémülten ugrált a fejemben és azt hajtogatta, hogy megmondtam, megmondtam! Már bántam, hogy nem hallgattam inkább mégis rá.

-Elnézést, de nekem semmi közöm az egészhez!-igyekeztem nyugodtan venni a levegőt, s tekintetemmel a többiek arcát fürkésztem. A nők hátrébb húzódtak, a japán leeresztette fényképezőgépét, a másik férfi pedig ügyet sem vetve ránk, megfogta a halott karját.

-Csak most érkeztem, pár perccel önök előtt, és soha életemben nem láttam még ezt az urat, itt az oltáron. Lenne szíves leereszteni azt a csövet?

-Még mit nem!

-Lehet, hogy igazat mond a fickó.-a segítség onnan jött, ahonnan a legkevésbé vártam. A halottat vizsgáló cserzett bőrű, markáns arcú férfi szakértő szemmel fürkészte a megboldogultat, majd hozzám fordult.

-Legalább tizenkét órája halott már, tegnap este történhetett a dolog, úgy látom.

-Na ugye!-sóhajtottam megkönnyebbülten.-Én csak véletlenül keveredtem erre a környékre, és gondoltam benézek ebbe a templomba, amikor...

-Na és ezt higgyem is el?-kérdezte a hindu valamivel kevésbé elszántabban. A fegyvert még nem eresztette le, de láttam rajta, hogy most már nem fog keresztül löni. Bár az ember sosem tudhatja, mi lakozik a másokban.

-Nincsenek külsérelmi nyomok, talán szívroham végzett vele, de az is lehet, hogy megmérgezték.

-Maga orvos?-kérdeztem kíváncsian.

-Nem, cserkészparancsnok vagyok, de sok hullát láttam már Vietnamban annakidején.-vont vállat a férfi, és terepszínű mellénye zsebéből előhalászott egy doboz cigarettát.

-Adna nekem is egyet erre a nagy ijedtségre, Mr. Rollins?-tolakodott oda hozzá azonnal Ms. Goldman.

-De hát mi történhetett vele?-kérdezte a fiatal nő, akit végre volt alkalmam alaposabban is szemügyre venni. Mitagadás, volt mit nézni rajta.

Milyen különös, hogy bármerre járok a világban, akármilyen elhagyatott zugban, mindig összefutok néhány észtsvestően csinos, szőke bombázóval, legyen a helyszín a Himalája, egy sivatag vagy a márgaföldi dzsungel kellős közepe. Mintha direkt keresnék az ilyen formás, bögös tündérek a lakatlan területeket, hogy ott összefutva a magamfajta magányos vándorral, megigazgathassák előtte göndör hajfürtjeiket és érzéki eperajkaikkal föltehessék az ártatlan kérdést.: "-De hát mi történhetett vele?" Nos, ez a nő is pont ilyen volt. Sőt, még ilyenebb! Testre simuló barna jeansében és sokszeges mellénykéjében úgy állt a templom közepén, összefonva gömbölyű mellei előtt barnára sült, izmos karját, mint maga a megtestesült szépség. Nem lehetett több huszonöttnél, tágra nyílt őzikeszemeiben a naív csodálkozás szikrái csillogtak. Olyan vonzó látványt nyújtott, hogy pár pillanatra még a mellemre szegeződő puskáról is elfeledkeztem.

-Valószínűleg megölték. Negyven évesen az emberek ritkán kapnak csak úgy infarktust.-válaszoltam őszintén, lefegyverző mosollyal. A hindu végre méltóztatott leereszteni a puskáját, de ujját még nem vette le a ravaszról. A védőszellemem megtörölgette a homlokát és végre elhallgatott.

-Na jó! Halljuk ki maga és mit keres itt?-vakarta meg őszülő kobakját a férfi, és gyors pillantást vetett a halottra, aki változatlan kitartással vigyorgta végig az elmúlt percek eseményeit. Kíváncsi lettem volna rá, mit talál az elhunyt olyan mulatságosnak a helyzetemben.

Végre leereszthettem a karom, és illő módon bemutatkoztam.

-Lagzi L. Lókence vagyok, Angliából. Ritka pillangókat gyűjteni jöttem Indiába a British Múzeum megbízásából. Negyedik napja járom a vidéket, sajnos eredménytelenül.

-Csak így egyedül?-kérdezte Ms. Goldman, nagyokat szippantva cigarettájából, amit a cserkészparancsnoktól kunyerált el.

-Erre a munkára elegendő egy ember is.-vontam vállat közönyösen.-Egyébként jól ismerem a vidéket, jártam már errefelé máskor is. Maguk mit keresnek itt?

-Túrázni jöttünk az erdőbe, élvezni a természet romlatlan szépségét!-vigyorgott a japán roppant idétlenül, és körbebandzsított a templomban.

-Én Asvina Thákura vagyok, a Wild Jungle Tours társtulajdonosa, idegenvezető és üzletember.-biccentett a hindu kimérten.-Ők pedig a vendégeink.

Sorra bemutatta a turistákat.

-Ms. Susan Goldman az Egyesült Államokból.

-Örvendek!-nyújtott kezét a nő lendületesen, kissé esetlenül, mélyen előre hajolva.

-A Goldman és Társa műkincs kereskedő cég tulajdonosa vagyok Kaliforniából.

-Ms. Edna Ceretti, aki profi hegymászónő és Itáliából érkezett.-bökött ezután a szőke szépségre Thákura tisztelettel. Alighanem eltáthattam a számát, mert a lány elnevette magát, csilingelő kacagással. Azonnal megállapítottam, hogy gyönyörű hangja van, lágy és dallamos, mint egy született énekesnőnek.

-Versenysportoló vagyok. Furcsának találja?

-Hát, nem is tudom. Talán a termete...-kis híján felszisszentem, olyan erősen szorította meg a kezemet. Egymás szemébe néztünk, valami fiatalos vagányságot és elszántságot véltem felfedezni a tekintetében.

-Szokatlan egy nőtől igaz? De én élvezem a falmászást, akárcsak a felfedező túrákat az erdőben.

-Bizony, az izgalmas lehet!-válaszoltam helyben hagyólag.

-Mr. Sigemoto Yasawani japánból, ő is üzletember.

-Örvendek a szerencsének, mely összehozott bennünket a világnak ezen a távoli pontján! Én nagyon kedvelem az angolokat, egyszer már jártam az önök hazájában!-darálta le a szavakat lelkesen a japán, fényképezőgépét szorongatva.-Csinálhatok magáról még egy képet?

-Köszönöm, talán majd máskor!-hárítottam el az ajánlatát kevesebb lelkesedéssel.

-Ő pedig Mr. Thomas Rollins, egy igazi cserkészparancsnok Amerikából!

-Jónapot, Mr. Lókence.

Rollins csak bólintott, nem fogott velem kezét. Már is az oltár felé fordult, hogy szemügyre vegye a túloldalán magasodó kőszobrot. A többiek tanácstalanul tébláboltak, nem tudván eldönteni mihez kezdjenek az oltáron heverő hullával, mígnem megszántam őket és megszólaltam.

-Talán elvihetnénk innen és eláshatnánk a szerencsétlent.-javasoltam a halotthoz lépve.

-Igencsak meleg lesz itt órákon belül, ahogy feljebb megy a Nap.

-Egyszerűen alig tudom elhinni!-suttogta Thákura leverten.-De hát mi az ördög történhetett vele tegnap éjjel? És hogy került ide?

-Maguk ismerték?-kérdeztem tapintatosan. A válasz, amit kaptam meglepett valamelyest, bár számítottam rá.

-Persze. Ő volt az üzlettársam, szegény Tom Billings, a turisztikai társaság ügyvezető igazgatója.

Hosszú másodpercekig csend honolt a templom árnyas falai között, csak a kinti szél lágy susogását lehetett hallani, ahogy megmozgatta a fákat. Az oltáron heverő hulla békésen vigyorgott ránk, akár a csikik istennőjének félelmetes, masszív kőszobra. Vigyorina tekintete kifürkészhetetlen volt, fensőbbes és zord. Az éjjel megkapta áldozatát, most elégedetten állt az oltár mögött.

-Azt javaslom vigyük vissza a szállóba. Van elég hely a hűtőházban nemde, Mr. Thákura?-vetette föl az ötletet Rollins.

Mivel senkinek sem akadt jobb ötlete, a hindu bólintott és odaterelt engem az oltárhoz a puskájával.

-Majd Mr. Lókence segít elcipelni szegény Tomot! Visszavisszük és kihívjuk a sangui rendőrfelügyelőt. Lehet, hogy baleset volt vagy valami véletlen szerencsétlenség, kígyómarás például, de az is lehet, hogy megölték.

-Mindenesetre furcsán vigyorg.-állapította meg Ms. Goldman, immáron teljesen megnyugodva, tárgyilagosan szemlélve az eseményeket.

-Hullagörcs. A nagy kínok közt meghalt emberek arcán gyakran látni ilyet.-mormolta Rollins olyan hangon, hogy attól mindannyian megborzongtunk.

-No segítsen Lókence, majd én kiviszem!

Némiképp hálás voltam neki azért, hogy nem az én nyakamba dobta a hullát, hanem a saját vállára, könnyedén megtartva a súlyos, merev testet. Elindultunk kifelé a templomból. A nők előresiettek, hogy mielőbb friss levegőt szívhassanak odakint, Thákura pedig gondosan a hátam mögé került, kézben tartva flintáját továbbra is gyanakvó tekintettel.

-Nem nehéz?-kérdeztem megcsodálva a cserkészparancsnok erejét, aki minden látható nehézség nélkül bandukolt mellettem előre.

-Próbálja ki!-ez volt a válasz.-Miután leszereltem a tengerészgyalogságtól, évekig súlyemeléssel foglalkoztam egy kikötői dokkban. Csak nemrég álltam be a cserkész szövetséghez egy barátom kérésére, aki szeretett volna segíteni rajtam. Egész szép pénzt kapok mint kiképzőtiszt náluk.

Ahogy kiértünk a szabadba, szinte megcsapott a dzsungel fojtott, párás levegője. Vakítóan tűzött a Nap, vidáman trónolva odafent az égen. Mi is egyszeriben jobb kedvre derültünk. Főleg én, mert az erdőszélen megpillantottam a felénk igyekvő két Medixonost.

-Hát ezek meg kicsodák?-tette föl a merőben szónoki kérdést Ms. Goldman, kis hátizsákjából távcsövet halászva elő sebtében.

-Elfelejtettem mondani, de tegnap összefutottam két úriemberrel az erdőben, pár száz méternyire innen.-vallottam be előre sietve, hogy üdvözljem a meglehetősen csalódott képet vágó Powellt és Parssont.

-Biológusok, egy gyógyszergyárnak dolgoznak. Ritka növényeket gyűjtenek gyógyszer alapanyagok kutatása céljából.

-Helló Lókence! Kik ezek?-intett bágyadtan Powell, amint hallótávolságba értünk.

Röviden bemutatam újdonsült ismerőseimet, aztán elmeséltem a templomban történeteket a két tátott szájjal hallgató növényvadásznak. Ms. Goldman közben elégedett pillantásokat vetett a kefehajú Parssonra, aki észrevéve az alig leplezett érdeklődést, bedobott egy minimum húszdolláros mosolyt, imázsa növelésére. Rokonlelkek lehettek, mert gyorsan összelelegedtek.

-Sajnos nem találtuk meg a fiúkat, pedig átfésültünk vagy két hektárnyi erdőt a környéken. Elnézést, Mr. Izé...

-Thákura. Asvina Thákura.-biccentett a hindu, és legnagyobb megkönnyebbülésemre végre a vállára akasztotta puskáját.

-Mr. Thákura, önök sem találkoztak véletlenül tegnap a társainkkal? Egyszerűen semmi nyomuk, pedig ide jöttek, az biztos.

-Őszintén megmondom Mr. Powell, mi csak két napja érkeztünk ide Calcuttából. Ma indultunk el először több kis csoportra szakadva, hogy bejárjuk a környéket és megmutassuk, én és az embereim, a vendégeinknek a márgaföldi vadon szépségeit.

-Úgy bizony!-bólogatott Yasawani verejtékező homlokát törölgetve.-Mi ezer dollárt fizettünk ezért, hogy két hét alatt alaposan megismerjük a Kaziranga dzsungelt!

-Váljék egészségére a túra!-dörmögte Powell oda sem figyelve. Tekintete az erdőt fürkészte, mely makacsul hallgatott, elrejtve előlünk titkait.

-Tanácstalan vagyok. Lehet, hogy leléceltek a faluba csajozni egyet?

-Az bizony meglehet.-vigyorgott Parsson.-Bezzeg ha tudták volna, hogy helybe jön az árú! Bocsánat hölgyeim, nem úgy gondoltam!

-Megszoktuk már az efféle faragatlanságot!-legyintett Ms. Ceretti egy könnyed, kacér mosollyal végigmérve őt.

-Talán jöjjenek velünk!-ismét Rollinsnak támadt a legjobb ötlete, aki közben letámasztotta Tom Billings holttestét egy nagyobb sziklához a fűbe, mint valami zsákot és kifújta magát.

-A Tours szállója itt van alig egy mérföldnyire délre, hamar odaérünk. Ha a többi csoport valamelyike összefutott a barátaival, délben megtudhatják, amikor mindenki visszatér ebédelni.

-Igen, ez egy jó ötlet!-bólogatott Thákura roppant mód sajnálva, hogy nem neki jutott eszébe ez a lehetőség.-Könnyen lehet, hogy a barátaik ott vannak nálunk, a szállóban.

-És ő?-bökött a hullára Powell tamáskodva.-Hová indultak vele? Csak nem akarják elcipelni odáig?

-Mivel itt nem hagyhatjuk a ragadozók miatt, a terepjárók pedig nem képesek megbírkózni ezzel a tereppel, kénytelenek vagyunk hazavinni.-mondta olyan fontoskodva Thákura, mintha ő cipelné személyesen az egykori üzlettársát hazáig.

-Ez már odaát hallgatja az üdvözültek örömdóját.-állapította meg Parsson szembe vigyorgva a hullával.-Mit gondolsz Bill, nem lehet, hogy ennek a pasasnak a röhögését hallottuk tegnap este?

-Őszinte legyek? Lila fingom sincs Fred.

-Milyen röhögést?-kérdezte Rollins összevont szemöldökkel.

-Valaki tegnap este röhögőműsort rendezett a dzsungelben, de elég rendes hangerővel. Mind a hárman hallottuk, igaz Lókence?

Egyetértően bólintottam, akárcsak Parsson. Közben nekivágtunk az erdőnek, most Thákura vette át a vezetést, otthonosan lépdelve a kanyargó csapásokon, fegyverével hajtva félre a páfrányokat. Gyorsan elmeséltem a főcserkésznek, hogy mit is hallottunk az éjjel, és hangot adtam azon gyanúmnak, mely szerint talán a csikik lehettek azok, akik elkapták Tom Billingst, hogy föláldozzák a vigyorgó istennőjük tiszteletére.

-A rettegett csiki szekta tagjai?-kapta föl a fejét Ms. Goldman azonnal, megfeledkezve a Parssonnal folytatott szemezéséről.-Én úgy tudtam, hogy kiirtották őket az angolok még a húszas években, szinte teljesen, és azóta eltűntek Indiából.

-Nem tűntek el. A leszármazottaik ma is élnek, ezen a vidéken is.-magyarázta Thákura.-De rég leszoktak a halálba csiklandozásról.

-Ezt talán mondja a haverjának!-bődült el Powell morcosan.

-Hát ha ők voltak, akkor azt Garita felügyelő ki fogja deríteni és lesitteli az egész bandát, annyi szent!-markolta meg puskáját a hindu folytott indulattal.

-Izgalmasan hangzik ez a dolog.-állapította meg tapintatlanul Yasawani.-Nem csak valami reklámfogásról van szó, Mr. Thákura?

-De!-bólintott a hindu szúrós szemmel.-Billings kijött tegnap este ide az erdőbe, fölfeküdt az oltárra és halálra csiklandozta magát, hogy másnap nagy szenzáció legyen a dologból a kíváncsi turisták számára. Mindent a vendégekért! Tudja, ez a cégünk jelmondata!

A japán nem szólt semmit, úgyhogy ennyiben maradtunk egészen addig, míg meg nem érkeztünk a Wild Jungle Tours főhadiszállását képező szállóhoz.

A két szintes, nyeregtetős épület hirtelen bukkant fel az orrunk előtt, mikor már majdnem odaértünk. Egy parányi tisztáson állt, sűrűn körbeültetve bokrokkal, melyek szinte falként zárták el a dzsungeltől. A sárga kavicsokkal telehintett bekötőút mellett hatalmas, harsány fémtábla hirdette, hogy ez a Vad Dzsungel Túrák alaptábora, ahonnét a kalandvágó és merész felfedezők nekivágnak az erdő ismeretlen világának. A sövényben nyíló kovácsoltvas kapun begyalogolva máris a főbejárat előtt találtuk magunkat. Oldalt, a fák árnyékában három terepjáró bújt meg, az út pedig tovább kanyarodva eltűnt az épület mögött.

-Ne a főbejáraton át, ha lehetne!-tette össze a kezét Thákura, mikor Rollins, vállán a vigyorgó hullával már nekikoccant volna a bejáratú üvegajtóknak.-Erre jöjjön, a hűtőházhoz! Maguk csak menjenek be nyugodtan, hölgyeim és uraim, én majd elintézem a dolgot!

-Elkisérném ha lehetne.-szóltam közbe, mikor a turisták és a két Medixonos belépett a szálló halljába.

-Ha nagyon akarja...-Thákurának nem volt ellenvetése.

Megkerültük a vakító fehérre mázolt falú épületet, s közben önkéntelenül bepillantottam a masszív fa zsugátérekkel ellátott ablakok egyikén. Nem szándékosan tettem, csak mintha mozgást észleltem volna a szemem sarkából. Nos mozgás, az volt a szobában, méghozzá nem is akármilyen.

Sötét volt odabent, de annyit azért ki tudtam venni, hogy egy karcsú, lenge hálóinget viselő lány áll a szekrénynél, egy szál csipkebugyiban, pont felém fordítva formás, gömbölyű popsiját. Hmm!-gondoltam elégedetten, nem zavartatva magamat attól, hogy illetlenséget követek el. Vajon mit kereshet egy ilyen csinos, kerek fenék és a gazdája itt, a vadon kellős közepén? Csak nem egy egész hegymászónő csapattal hozott össze a sors? Ez az eshetőség mindenesetre jobban tetszett, mint a csiki templomban fellelt hulla.

-Ide, Mr. Rollins! Remélem bírja még!-állt meg egy alacsony, acélfalú melléképület előtt a hindu, melynek ajtaján alig olvasható, kopott felirat hirdette büszkén, hogy ez a szálló hűtőháza. Thákura előhalászott egy kulcsot a zsebéből, kinyitotta a jókora lakatot és benyitott a sötét helyiségbe. Jeges fuvallat csapott ki a raktárból, megborzongatva a bőrömet. Sűrű gőzpára gomolygott az orrunk előtt, lecsapódva a nedves falakra és az odabent felhalmozott árúkra.

-Próbáljuk meg úgy elhelyezni, hogy távol legyen az élelmiszertől.

-Be kellene tenni egy zsákba. Hozna egyet, Mr. Thákura?-eresztette le a padlóra nyögve a kellemesnek éppen nem mondható terhét a főcserkész. Aztán csak állt a gőzben lihegve, mint Atlasz, mikor megszabadult a földgolyó súlyától és megtörölgette izzadó homlokát.

-Mindjárt hozom!

A hindu eltűnt a szálloda hátsó ajtajában, otthagya a puskáját nekem.

-Vigyázzon rá, Mr. Lókence!

Mitagadás, meglepett a kedvessége. Marokra kaptam hát a flintát és beóvakodtam a hűtőházba Rollins után. A fali polcokon felhalmozott konzervek és csomagolt húsok, műanyag flakonok és sörösládák látványa halk fűttenést csalt elő belőlem.

-Egy hadsereg szállt itt meg? Hányan vannak maguk Mr. Rollins?

-Huszonnégyen. Ennyi szobája van a szállónak. Két hétre jöttünk ide, hogy élvezzük a nyugalmat és a természet szépségeit.

A cserkészparancsnok leült egy liszteszsákra, és a helyiség viszonylagos hűvösében kifújta magát.

-Elfáradt?-kérdeztem együttérzően. Végülis Rollins egyedül cipelte ide a hullát majd egy egész mérföldről, árkon bokron keresztül, segítség nélkül.

-Valamelyest. Námban egy sebesült bajtársamat kellett így vinnem a kiürítési zónába, négy mérföldön keresztül, miközben a nyomunkban voltak a vietkongok, állandó tűz alatt tartva a környéket. De hát az régen volt, már nem vagyok olyan jó formában.

-Hogy jutott eszébe jelentkezni erre a túrára?-kérdeztem az ajtófélfának támaszkodva, s közben azon tűnődtem, hogy annak a gömbölyű popsinak a tulajdonosa vajon felöltözött-e már.

-Egy régi barátom, Mell Stafford hívott fel jó két hónapja azzal, hogy Indiába készül egy amolyan erdei szafarira, és megkérdezte, nincs-e kedvem eljönni. Együtt szolgáltunk annakidején Saigonban, így hát némi tűnődés után szabadságoltattam magam és eljöttem ide. Mell többre vitte a háború után, mint én, neves földrajzprofesszor lett belőle Kaliforniában. Ha akarja megismertetem vele.

-Köszönöm. Majd meglátjuk, hogy szükség lesz-e rá.

-Biztosan. Itt gyilkosság történt, és a rendőrfelügyelő senkit sem fog elengedni a tanúk közül, egy jó darabig szerintem.

Egymás szemébe néztünk, ahogy két sokat megélt férfi szokott összepillantani, ha komolyra fordulnak a dolgok. Láttam rajta, hogy őt nem lehet megejtetni egy olyan mesével, mint az infarktus vagy a kígyóharapás, netán az öngyilkosság egy csiki templom romjai között.

-Maga szerint ki ölhetette meg?
 -Fogalmam sincs, két napja láttam először a fickót Calcuttában, mikor elmentünk a Tours toborzóirodájába. Rendes manusnak látszott, bár nem volt a legszimpatikusabb.
 -Ezt hogy érti?
 -Hát, szóval igazi minden hájjal megkent üzletember benyomását keltette. Érti mire gondolok!? Az ilyenek szokták eladni a Szabadság-szobrot a mafla turistáknak.
 -Megjöttem, itt a zsák!-lihegte bele a nyakamba hirtelen Thákura. Kis híján ráfogtam a saját puskáját ijedtemben, hogy ne szórakozzon velem, de aztán letettem a tervemről. Inkább segítettem nekik becsomagolni a megboldogult Tom Billings holttestét a vastag, műanyag szemetes zsákba. Mivel a lába kilógott belőle, először erőszakkal akartuk belegyömöszölni, de a hullamerevség erősebbnek bizonyult nálunk.
 -Hagyjuk így!-javasolta Rollins legyintve.
 -Majd tájékoztatom a séfet, nehogy idegrohamot kapjon, ha esetleg belebotlana szegény Tom lábába.-nyögte a hindu, verejtékezve a csaknem fagyponthoz közeli hőmérsékleten. Gyorsan kihátráltunk a hűtőházból és rácsuktuk az ajtót.
 -Így ni! És most jöjjenek utánam kérem!-sóhajtott fel megkönnyebbülten Thákura.
 -Most, hogy a társa meghalt, feltételezem ön a tulajdonosa a cégnek, igaz?-tettem fel a merőben szónoki kérdést, mikor beléptünk a szálló légkondicionált folyosójára.
 Odabent a keményfa padló olyan fényesre volt suvickolva, hogy a legszigorúbb, szőröző kiképző őrmesterek szeme is könnybe lábadt volna a láttára a meghatottságtól. Átmentünk a néptelen, aprócska hallon, majd jobb felé fordulva Thákura benyitott egy iroda feliratú ajtón.
 -Üzenetet kell küldenem Drona Garitának Sanguba, hogy amilyen gyorsan csak lehet, jöjjön ki a misszió orvosával felvenni a jegyzőkönyvet, mielőtt megejtenénk a temetést. Nem akarom sokáig az élelmiszer raktárban tárolni szegény Tomot, mert ugye akkor a vendégek...!
 A hindu sebesen magyarázott, eleresztve füle mellett az előbbi kérdésemet. Leült az asztalához, melyen nagy halom irat és tőlténytár között egy elemes rádió adóvevő készülék állt méltóságteljesen.
 -Még csak tíz óra lesz, a többiek dél felé várhatóak. Addig menjenek át az étkezőbe és ott várjanak meg.-intett végül, mikor beállította a készüléken a megfelelő frekvenciát.
 -Amennyiben ön, Mr. Lókence itt óhajt maradni nálunk, természetesen szívesen látjuk, egy csekély összegért kaphat szobát az emeleten.
 -Megfontolás tárgyává teszem az ajánlatát.-bólintottam némi töprengés után. Aztán eszembe jutott az előbb látott kerek popsíjú lány, és egyből jobb kedvre derültem a gondolatra, hogy öt nap után végre ismét igazi ágyban aludhatok, kényelmesen, összebújva azokkal az ingerlő idomokkal...
 Rollins nyomába eredtem, hogy megérdeklődjem, kik laknak még a szállodában, különös tekintettel az ifjú hölgyekre.

12.

Az étkezőben csak a két Medixonos várt ránk, békésen iszogatva az ételkiadó pult előtt. A párnázott tonettszékek, a vajszerű falakra akasztott trófeák, és a fali világítókarak előkelő angol szalonokra emlékeztettek, ahol az arisztokrácia prominens tagjai békésen szivarozva iszogathatják kedvenc whiskyjüket és beszélhetik meg a legutóbbi vadászat eseményeit.
 -Hahó Lókence! Üljön ide mellénk! Maga is, Mr. Hullaszállító. Lejegelték a pasast?-intett felénk barátságosan Powell, odatolva nekünk két poharat és egy félig telt Scotch-ot. Bár a növényvadászok stílusa a megfigyeléseim szerint hagyott némi kívánnivalót maga után, ennek a szívélyes invitálásnak nem tudtam ellenállni. Letelepedtünk hát az asztalukhoz, hogy segítsünk elfogyasztani az értékes nedűt.
 -Betettük a hűtőházbba, amíg a misszió egyik orvosa és a rendőrfelügyelő meg nem érkezik.
 -Béke vigyarára! Igazán rendesek az itteniek, a pincér azonnal hozott egy üveg Scotch-ot, amint megígértük neki, hogy nem tekerünk a nyaka köré egy tigriskígyót.-kuncogott Parsson az orrát törölgetve. Ezen jól neveltünk, kivéve a főcserkész, aki csak ült, mint csücskös ásobéka a lótuszlevélen, magába mélyedve.
 -Thomas Rollins vagyok, cserkészraj parancsnok. Nem hullaszállító.-közölte Rollins abszolúte nyugodtan, miután leküldött egy pohárral a whiskyből. Arcán a feszült figyelem és a kába

17.

enerváltság hullámai váltogatták egymást, kiismerhetetlen ritmusban, szeme a távolba révedt. -Bocs, Mr. Rollins, csak elfelejtettem!-mentegetőzött Powell tréfálkozva.-Szép kis gyilkosság mi? És a két társunk még mindig nem került elő! Ugyanis senki sem látta őket az itteniek közül!

-A vendégek fölmentek?-kérdeztem azon tűnődve, vajon van-e valami köze a két Medixonos fickó eltűnésének a gyilkossághoz. Túlságosan is egybe esett szerintem a két esemény feltételezhető időpontja ahhoz, hogy elvethessem a lehetőséget, miszerint ők nyírták ki Tom Billingst az éjszaka. Kérdéses persze, hogy Powellék ez esetben tudnak-e bármit is az ügyről vagy sem.

-Bementek a szobáikba, rövidesen jönni fognak.-mondta Powell kevélyen.-Láttatok azt a kis csajt? Azt a szőkét, amelyiken a mellény van! Igazi mintanőstény!

-Az hát!-helyeselt nyomban Parsson is örülve, hogy végre izgalmasabb témára terelődött a beszélgetés.-Szívesen összefutnék vele a bozótosban!

-Még megeshet ha sokáig kószálnak odakint! Csak vigyázz, nehogy hazavigye a trófeádat a szobája falára!-röhögött a társa fülig érő szájjal.

Ilyen és ehhez hasonló szintű társalgással múltattuk az időt délig, mikor nyílt a lengőajtó és sorban megérkeztek a szálló vendégei.

13.

Sigemoto Yasawani és Susan Goldman mindjárt az elsők között jöttek. Utánuk nyomban belépett Asvina Thákura is, halkan beszélgetve Edna Cerettivel és egy magas, jóképű, szakállas fickóval, aki úgy leste a lányt sóvárogva, mint éhező a dupla hamburgert. Majd felfalta a tekintetével azokat a jól fejlett idomokat, melyeken bizony nekem is megakadt a szemem egy röpké pillanatra. Aztán három terepruhás ember lépett be, alighanem az idegenvezetők, kezükben távcsöves puskákkal. Az egyikük egy idősödő, sebhelyes arcú kreol férfi volt, derékszíján távcsővel, dzsungelkessel és térképtokkal, aki nyomban felmért bennünket, mint idegeneket, hidegen csillanó szürke szemeivel. A társa egy túlméretezett antik szekrényre emlékeztetett engem, mivel legalább két méter magas volt. Az indiai férfin úgy feszült a sötétzöld zeke, mintha bármelyik pillanatban szétrepedhetne. Sütőlapátnyi kezeivel pajkosan, szelíden megpaskolta az előtte haladó karcsú, hollófekete hajú nő vállát, aki nevetett és mondott valamit asszami nyelven.

-Ők azok, akikről beszéltem!-mutatott ránk Thákura, miután befejezte az eszmecserét Ms. Cerettivel és a szakállással.-Mr. Lókence, Mr. Powell és Mr. Izé...

-Fred Parsson!-segítette ki a kefehajú vigyorgva.

-Igen, Mr. Parsson! Ez az úr pedig itt Mell Stafford, Kaliforniából.

-Szevasz Thomas, hallottam mi történt!-jött oda hozzánk a szakállas, és egy lendületes mozdulattal lehuppant Rollins mellé.-Üdv maguknak is!

Nem nyújtott kezet, de nem is nagyon figyeltünk rá. A hindu bemutatta a vadászokat.

-Ők hárman a cégünk munkatársai. Mind tapasztalt idegenvezetők és erdőjárók, akik a vendégeinket kísérik el a dzsungelbe a biztonság kedvéért. Mr. Jeff Robertson, Bombayból. A legtapasztaltabb vadász akivel valaha találkoztam, több tigrist leterített már az indiai dzsungelekben és kitűnően ismeri az erdőt.

A sebhelyes arcú férfi szó nélkül biccentett és leült az egyik asztalhoz, maga mellé támasztva hosszú csövű puskáját.

-Ő Mr. Inder Gujral Agrából, aki korábban a Shivpuri Nemzeti Parkban volt vadőr. Pár éve az én személyes kérésemre költözött át ide Assamba, és nagy segítségünkre volt a cég megalapításakor.

Mr. Gujral barátságosan vigyorgott és sorra kezet rázott velünk.

-Üdvözlöm uram!-tekintetében annyi őszinte tisztelet és kedvesség rejlett, hogy azonnal megkedveltem.

Közben újabb turisták sétáltak be az étkezőbe, kíváncsian méregetve bennünket, majd ők is letelepedtek. Megjelent két pincér, nekiláttak megteríteni az asztalokat. A konyhából átszivárgó finom illatok hatására nagyot kordult a gyomrom jelezve, hogy rövidesen itt az abraolás ideje.

-Ő pedig Ms. Rita Wilson, a híres vadász, a megboldogult Sir Henry Wilson lánya Angliából.

18.

-Jónapot uraim, már amennyire jónak mondható ez a mai.-biccentett barátságosan, de szomorúan a nő, vállára kapva fegyverét. Napbarnított, hosszúkás arcát gondok felhőzték, amit őszintén szólva meg tudtam érteni. Mindazonáltal roppant mód csinos teremtes volt, nem lehetett több harmincnál. Dióbarna szemei, fitos orra és a járása egy régen látott ismerősökre emlékeztettek, akivel egyszer felejthetetlen heteket volt szerencsém eltölteni a Himalája egyik távoli kolostorában, mikor épp ott végeztem néprajzi kutatásokat.

-Szegény Tom holttestét Mr. Lókence találta meg a csiki templomban.-tette hozzá meggondolatlanul Thákura, megfélemlítve arról, hogy mások is vannak már a teremben, akik mit sem tudnak még a délelőtti történetekről. Hát most megtudták.

-Micsoda? Tom Billingst megölték?-a harsány kiáltásra mindannyian arrafelé fordultunk, ahol egy pocakos, pödrött bajszú öregúr üldögélt egy tejfeles szájú ifjanc társaságában.

Világos színű trópusi ingén számtalan plecsni és kitűző fityegett, mint valami teleaggatott transzparens. Kopaszodó homlokán összeszaladtak a ráncok a hírre. Volt még néhány vendég a jelenlévők közt, aki szintén felhőrdült, magyarázatot kérve a szerencsétlen hindutól, mire ő elkínzott tekintettel próbálta meg menteni a helyzetet.

-Félreérti a helyzetet, Sir Brandon! Tom... hm... meghalt, de nem tudni mitől. Mint tudják, Mr. Billings tegnap este elment valahová és nem jött vissza, reggel is hiába kerestük. Én és a csoportom találtuk meg ma délelőtti a közeli hindu templom romjainál, sajnos holtan. Mr. Lókence, aki bogárgyűjtő, pár perccel előbb ért oda... akárcsak a társai, Mr. Powell és Mr. Parsson. Elkísértek bennünket ide, mert eltűnt két társuk... Őket keresik. Már beszéltem Garita felügyelővel rádión, akinek azonban elromlott a terepjárója, ezért felajánlottam, hogy idehozatom őt és valakit a misszióból, hogy megvizsgálják a... hm... holttestet, hogy megállapítsák a halál okát. Egyelőre semmi, ismétlem semmi sem utal arra, hogy valaki megölte volna Mr. Billingst, aki nekem és a munkatársaimnak régi barátunk volt és nagyon kedveltük, becsültük őt...

-Azt azért nem annyira.-dörmögte Jeff Robertson halkán, de azért jól kivehetően.

-Biztos leitta magát a Tom gyerek és májgörcsöt kapott.-vélekedett Sir Brandon hangosan, míg a többi vendég halkán sugdolózott egymás között. Az eset láthatóan felrázta kissé a kedélyeket. Thákura igyekezett összeszedni minden önbizalmát, hogy a helyes mederbe terelje az eseményeket és közben úgy vigyorgott, mint akit visznek.

-Jeff, szeretném ha te mennél el Drona Garitáért Sanguba! Inder, mindenki visszaérkezett az erdőből? Senki sem hiányzik?

-Amennyire én tudom senki.-vont vállat a vadőr.-Ellenőrizzem?

-Igen. Te pedig Rita hívd le a többi vendéget és közben légyszíves tájékoztasd őket, tapintatosan, hogy mi a... hm, a helyzet. Amíg a felügyelő meg nem érkezik, szerintem az lesz a legjobb, ha mindenki itt marad a szállóban. Odakint most úgys hőség van, úgyhogy sziesztázunk egy kicsit legalább, izé...

Az idegenvezetők eltávoztak, Thákura pedig úgy döntött, hogy egy jó házigazdához illően bemutat háromukat a vendégeinek. A Scotch időközben elfogyott, úgyhogy kénytelenek voltunk beérni a konyha felől érkező fenséges illatokkal.

-Mr. Thákura, azt hiszem itt maradnék önöknél, egyelőre csak egy éjszakára ha lehetne.-mondtam hirtelen ötlettől vezérelve, mielőtt kezdetét vette volna a kölcsönös bemutatkozás.

-Persze, mindjárt kinyitom önnek az egyik üres szobát. Ellátással kéri vagy anélkül?-csillant fel a hindu szeme, ahogy egy vérbeli üzletemberé szokott, ha megérzi a pénz szagát.

-Ellátással, természetesen.

-Ez itt Mr. Lókence. Had mutassam be Mr. David McKeant, Új Delhiből.-terelt oda Thákura egy érdeklődő pillantású, szikár arcú férfihoz, mielőtt elosonhattam volna Powellék után, akik közben leléptek a hátam mögött, nem kíváncsi megismerkedni a tisztelt társasággal. Sőhajtottam egyet beletörődve a helyzetbe, és igyekezvén jó képet vágni a dologhoz, sorra kezet ráztam a vendégekkel.

-Mr. McKean erdészeti szakember. Ez az úr pedig Mr. Peter Barrett, Hongkongból.

Az olajos bőrű, választékosan öltözött pasas valahogy nem nyerte el a tetszésem, és ahogy láttam, én sem az övét. Volt valami kígyószerű a tekintetében, ahogyan figyelte maga körül a világot, hidegen és távolságtartóan. Az ilyenek szoktak szemrebbenés nélkül átgázolni másokon, ha azok nem állnak félre az útjukból. Mivel nem őhajtottam az útjába állni, gyorsan tovább léptem a pocakos túratábornok asztalához, aki harsányan beszélgetett a tejfeles szájuval valami régi vadásztörténetről.

-Sir Brandon, szintén Angliából.

-Örvendek fiam! Alex Brandon!-szorította meg a kezem az öregúr joviálisan.

-Az a Sir Alex Brandon?-kérdeztem rá kellő csodálkozást mímelve, mert időközben eszembe jutott, hogy ismerem valahonnan ezt a csodabogarat. A sejtelmem beigazolódt, mert a túratábornok megsimogatva töméntelen rendjelét elmosolyodott és lazán biccentett.

-Az!-és ezzel mindent elmondott magáról.-Őn pedig ha nem tévedek, az a bizonyos Lagzi L. Lókence, akiről Anglia szerte beszélnek már évek óta, főként a Scotland Yardnál és a British Múzeum konzervatívabb köreiben? A bogaras bogarász, aki lépten nyomon hullákba és szenzációs felfedezésekbe botlik?

-Azt azért nem!-szerénykedtem látva, hogy ő is felismert engem, igaz csak hírből, mert személyesen még nem találkoztunk. Láttam, hogy Thákura és a tejfeles száju álmélkodva néznek rám. Egyszeriben megnőttem a szemükben, pedig érzésem szerint igazán nem szolgáltam volna rá eme kétes dicsőségre. Hogy némiképp csökkentsem a hírnevem okozta sokkhatást, gyorsan hozzátettem.:

-Szenzációs felfedezésekbe, mármint az entomológia területén nem túl sűrűn botlom, hullákba viszont annál gyakrabban, amint azt a mai eset is mutatja.

-Hallottam már néhány jó sztorit magáról otthon! Például amikor felderítette a nagykutya fájának ügyét vagy megtalálta Szivacs utolsó láncát! Szeretném, ha később beugrana hozzám és elmesélné néhányat a kalandjai közül! A tizenhármasszobában lakom az emeleten.

-Mr. Lókence!-ugrott fel a tejfeles száju srác, mintha rugóra járna a lába.-Engedje meg, hogy bemutatkozzam... Hull Bryce vagyok, Mr. Brandon... ő... kísérője és önéletrajzi írója.

-Tényleg?-vigyorogtam rá kedélyesen.-Sebaj, majd elmúlik. A Bolond Brandonnál sosem tudhatja, mikor fogja kihajítani az udvartartásából.

Ez egy kicsit erős volt, de nem izgattam föl magam miatt. A srác ugyan belesápadt, Brandon viszont élesen felnevetett és a vállára csapva lerántotta maga mellé.

-Csuda pofa maga, Lókence-fice! A kölyök a mostohatestvérem unokája és komolyan gondolja a dolgot. Szabadúszó riporterként dolgozik már évek óta és mellesleg amatőr fotós. Elhatároztam, hogy megíratom vele a memoárjaimat, mielőtt leadnám Szent Péternél a lakáskulcsot és bevonulnék a pokol nevezetű szabadidőközpontba. Tudja, amolyan élő legenda vagyok már a családomban, bár dicsekedni azt nem szoktak velem. Ez a könyv majd tisztáz néhány félreértést és rosszindulatú pletykát, melyeket a kedves, volt barátaim és az exfeleségeim terjesztenek rólam.

-Örömmel fogom olvasni ha megjelenik!-vigyorogtam vissza, és elégedetten könyveltem el magamban, hogy a pletykák nem túloztak. Sir Brandon valóban a legkülöncebb milliomosok közé tartozik ezen a világon.

Thákura közben odainvitált hozzánk három nőt, akik halkan fecserésztek hallótávolságon belül, gondosan figyelemmel kísérve az itt zajló eseményeket.

-Mr. Lókence, had mutassam be a hölgyeket!-s ezzel szinte odatolt elém egy két lábon járó rémséget.

Erős idegzetű ember vagyok, de most igazán meghökkentem. Mint egy két lábon járó aszalt fejű hulla, úgy nézett ki az az öregasszony, aki rám mosolygott hófehér műfogsorával, és megérintve a karom jéghideg, nyirkos ujaival, barátságosan felkacagott. Mint egy csikorgó lánctalpas, ha keresztülgázol a roncstelepen, körülbelül arra emlékeztetett a nevetése.

-Örülök, hogy megismerhetem uram! Lidia Greyhus vagyok Walesből.-alighanem észrevette arcomon a döbbenetet, mert magyarázkodva hozzátette.-Tudom, hogy a külalakom nem a leghamvasabb, de hát az élet megviseli az embert!

Hamvas külalak? Meg az élet megviseli az embert? Ráadásul ennyire? Álmomban ne jöjjön elő ez az arc!-gondoltam megborzadva. Hevesen kaparni kezdett a torkom, whiskyre áhítozva. Erre bizony inni kellene! Mrs. Greyhus nem volt valami szívmelengető látvány, nem úgy viszont a másik két hölgy, akiken már sokkal szívesebben pihent meg a szemem.

-Ms. Emma Turner, Calcuttából.

A magas, karcsú, deltás nő bindut viselt a homloka közepén, bár úgy öltözködött és beszélt, mint egy született európai. Valószínűleg félvér lehetett, barna bőrének lágy hamvassága azonnal megragadta a képzeletem. Hiába, az indiai nők mindig is a gyengéim közé tartoztak. Az európai, amerikai és az összes többi kontinens női mellett, természetesen. Szabályos arcán gondosan leplezett kíváncsisággal méregetett, szája érzékeny biggyedt előre, mikor

megszólalt.

-Üdvözlöm, Mr. Lókence. Szólítson nyugodtan Emmának.

A hangja mély volt és sejtelmes, mint a titokzatos keleti szépségeké általában. Az összehatás igazán kitűnő lett volna, eltekintve attól a parányi tényről, melyet a kezében tartott. A távcsöves vadászpuskára gondolkodom természetesen és a dereka karcsúságát kihangsúlyozó muníciós övre.

-Engem pedig Lagzinak.-bájologtam, igyekezvén minél elbűvölőbb lenni. Egy ilyen nőt nem szabad elszalasztani, mondta volna Robert Meginfej, régi barátom, ha itt lett volna. Még nem tudtam, hogy megpróbálkozom-e vele, de azok a sötétzöld szemek olyan csábítóan pislogtak rám, hogy elhatároztam, közelebből is megtekintem majd őket, akárcsak a nő többi porcikáját.

-Ő pedig Ms. Irina Reiss Németországból, a bonni buddhista egyetemről.-röfögte közben Thákura türelmetlenül, majd egy sunyi elnézést kíséretében besietett a konyhába, hogy beszéljen a séffel. A hófehér bőrű, vékony szőke lány kezét nyújtott, kecsesen és lágyan.

-Üdvözlöm uram. Jól hallottam az imént? Ön Lagzi L. Lókence, a híres entomológus?

-Igen.-válaszoltam, igyekezvén elszakítani a tekintetemet Emma Turner alakjától, aki máris szóba elegyedett Sigemoto Yasawanival, a vállára vetve puskáját, mint valami könnyű gyufaszálat. Nem nagyon figyeltem oda Ms. Reissre, és ez bizony hiba volt. Súlyos hiba. Hogy mennyire, arra csak a következő pillanatban jöttem rá, mikor már késő lett bámit is tenni.

-Érdeklik a rovarok?

-Őszintén szólva nem, pláne nem az olyan undorító csótányok, mint maga!-mondta mosolyogva a leányzó, és a következő pillanatban meglendítve vékony, ökölbe szoruló kezecskéjét, akkorát ütött a gyomorszájamra, hogy összecsuclottam, mint akit halálos sérülés ért.

Mindenre számítottam, csak erre nem. Kellett néhány másodperc, hogy magamhoz térjek a döbbenettől és a fájdalomtól, tenyeremet a hasamra szorítva. Dermedt csend támadt a helyiségben, én pedig a földön térdelve újfent megállapíthattam, hogy ismét sikerült a figyelem középpontjába kerülnöm. Leküzdve a hányingeremet gyorsan fölálltam, és óvatosan hátrébb léptem, készen arra, hogy megvédjem magam, ha kell a dühödt fúriaként lihegő nőszemélytől. Hát ilyen még nem történt velem a hosszú és eseménydús pályafutásom során, pedig sokféle üdvözlési formát ismerek Mongóliától Ceylonig.

-Ez aztán a bemutatkozás!-tapsolt Alex Brandon a spontán előadásnak lelkesen. Ő értékelte egyedül hangosan Ms. Reiss kiütéses győzelmét, mintha csak egy bajnoki boxmérkőzésen lett volna.

-Fogadjunk Lagzi fiú, hogy a lány ismeri magát, mondhatni közelről!

-Hé! Hölgyem!-nyögtem, igyekezőn megőrizni férfiúi tekintélyem morzsáit.-Mi ütött magába?

-Én ütök magába szatír!

-Szatír? Én? Maga összetéveszt valakivel!

Rossz sejtelveim támadtak. Ismerem én valahonnan ezt a német lányt? Meglehet, elvégre többször megfordultam már Németországban, de nem emlékszem rá, hogy lett volna az ismerőseim, pláne a barátnőim között Irina Reiss nevű.

-Maga Lagzi L. Lókence, az angol bogarász, rovarász, nőcsábász nem!?-tette csípőre a kezét Ms. Reiss harciasan. Ha a tekintetével ölni tudott volna, már ott feküdnék Tom Billings mellett, egy kényelmetlen szemetes zsákban a hűtőház padlóján. Úgy látszik, ez ismer engem, méghozzá nem éppen a legvonzóbb oldalamról. Sajnálatos, hogy pont itt és pont most kellett vele összefutnom, de azért nem ártana megtudni, hogy minek köszönhetem az előbbi fejedelmi ökölcsapást.

-Az vagyok. Ismerjük egymást?

-Most már igen. Nem is sejti ki vagyok?

-Őszintén szólva fogalmam sincs, de a jobbegyenese emlékeztet egy régi kedves ismerősömrre, aki jelenleg az életfogytiglani börtönbüntetését tölti Szingapúrban, több rendbeli súlyos testi sértésért.

-Bahh...! Nem talált! Én Monica Reiss húga vagyok!

Mintha gátszakadás söpörné el a világot köröttem, úgy áradtak be a tudatomba hirtelen erre a névre az emlékek. Négy éve Svájcban, ha jól emlékszem, épp egy tudományos indoeurópai néprajzi fórumon vettem részt, mikor megismerkedtem azzal a lánnyal. Gyönyörű volt és kedves, nem úgy, mint a húga. Csodálatos napokat töltöttünk együtt a hegyekben, kettesben akkor. Azt hiszem kissé belém eshetett a lány, mert el akarta magát vetetni velem feleségül, három napi együttlét után. Azt hittem tréfál, úgyhogy hagytam neki egy szívélyes búcsúlevelet, mielőtt elutaztam volna egy reggelén Kínába, két hosszú hónapra. Azóta sem hallottam felőle, egészen eddig a pillanatig.

-Monica Reiss?-mindenki láthatta rajtam, hogy megrázott a hír. Lidia Greyhus érdeklődve vicsorított rám, nem tudtam sír-e vagy nevet. Emma Turner kaján vigyorral szemlélte erőlködésemet, hogy tisztázzam a helyzetet, Alex Brandon pedig a szokásától eltérően, ezúttal suttogva magyarázott valamit az életrajzírójának.

-Úgy bizony!-Irina Reiss a népes társasághoz fordult, mely a cirkuszi arénák közönségét is megszégyenítő ovációval fogadta a nekem címzett döféseit.

-Ez a pasas egy utolsó, szemét, nem is mondom ki micsoda! Tönkretette a nővéremet! Először elcsábította, azután teherbe ejtette, majd elmenekülve a felelősség elől, magára hagyta szegény Monicát!

Szívszaggató volt hallgatni az előadását. Más körülmények között talán én is igazat adtam volna neki a gaz csábítóval szemben, dehát most én voltam az üldözött vad szerepében és ő a vadászban.

-Azt ígérte, hogy feleségül veszi, aztán elszaladt a világ másik végébe, kefélni az újabb áldozataival!

-Hé! Hé! Hé! Álljon már meg a menet!-emeltem föl a hangom dühösen.-Maga csak ne sértegetsen! Csupán a miheztartás végett közlöm, hogy Monica csábított el engem, és alig három napot voltunk együtt. Különben sem tudtam, hogy izé, szóval gyereket vár... no és mi

van a babával?

-Természetesen elvetette.-Irina Reiss véleménye a vád pontosítása ellenére is lesúlytó volt.

-Vigyázzanak vele hölgyeim, ez egy veszélyes Casanova! Csak a skalpokra vadászik, és közben nincs tekintettel a nők érzelmeire és emberi jogaira!-intette a jelenlévő potenciális áldozatokat a feminizmus haragos szentjeként.

Amennyire meg tudtam állapítani, Edna Ceretti szemében inkább elismerés féle csillant, semmint megvetés. Emma Turner is csak mosolygott, sejtelmesen, kacéran. Remek. Talán még nincs veszve minden a velük kapcsolatos terveim közül.

Másfelől viszont megdöbbenett az a tény, hogy akkor, négy évvel ezelőtt majdnem apa lett belőlem, igaz a tudtomon kívül. Lelki szemeim előtt láttam Monicát, amint ott áll a svájci szállodaszobában és olvassa a levelem, melyet sebtében vettem papírra hajnaltájt. Vajon mit gondolhatott rólam utána az a lány? Már bántam, hogy nem búcsúztam el tőle annak rendje és módja szerint, akkor talán elkerülhettük volna ezt a sajnálatos incidenst.

-Azért nem kell ebből olyan nagy ügyet csinálni!-szólt meg Bolond Brandon a szokott harsányságával.

-Ahogy mondani szokás a lezserebb körökben, bugyiharapást szőrivel! Lehet, hogy nem is olyan rossz fiú a Lagzi, csak a maga nővére sároztta be csalódottságában. A volt feleségeim például rólam is mindenféle disznóságokat terjesztenek, hogy jobban szeretem a fiúkat, meg a kecskéket, de hát nem kell mindent elhinni, amit mások mesélnek!

Ekkor jött vissza a konyhából Asvina Thákura, és ünnepélyes arccal, széttárt karokkal bejelentette, hogy készen van az ebéd.

15.

Gyorsan letelepedtem Thomas Rollinsék asztalához, igyekezvén a lehető legtermészetesebben viselkedni, udvariasan és visszafogottan. Mell Stafford, a szakállas földrajzprofesszor együttérző tekintettel bámult rám, amíg ki nem hozták a zöldséges levest. Akkor aztán megeredt a nyelve, és evés közben mindenfélét mormogott arról, hogy milyen veszélyesek tudnak lenni egyes nők, ha nem elég óvatos az ember.

Őszintén szólva nem nagyon figyeltem rá, mert megpróbáltam inkább a tányéromba temetkezni, s azon tűnődtem közben, hogyan állíthatnám helyre az igencsak megtépázott hírnevemet. A tény, hogy teherbe ejtettem Monica Reisst, valamelyest megrázott, be kell vallanom. Megszoktam már, hogy futó kalandjaim során mindig a nők vigyáznak magukra, nem nekem kell védekezni mondjuk egy Zeppelin fölhelyezésével. Az ilyesmi valahogy elveszi az egymásra találás ízét, ugyebár.

Az is eszembe ötlött, mi történt volna, ha nem veteti el a lány a magzatot. Akkor most apa lennék, a tudtomon kívül már évek óta. Valahogy nem éreztem magam felkészültnak erre a szerepkörre. A bogarak hajkurászása és a különböző, szövevényes bűnügyek kibogozása egyébként is teljesen lekötötte a figyelmemet mostanában.

-A templomban, ahol Billings holttestét megtaláltuk, láttam Vigyorina szobrát.

Rollins szavai térítettek vissza a valóságba hirtelen.

-Nem ártana még egyszer körülnézni arrafelé.

-Gondolod, hogy ide rejtették a szobrot?-kérdezte Mell Stafford az izgatottságtól elfúló hangon.-Ez olyan hihetetlenül hangzik!

-Mit gondolsz, miért jött el erre a túrára Goldman és Brandon?

A főcserkész suttogóra fogta hangját, de én mégis meghallottam. Akkor már minden figyelmem a témára irányult érezvén, hogy itt valami nagyon fontos dologról lehet szó. Rövidesen aztán megtudhattam, hogy az ösztöneim nem csaltak meg.

-Nem hiszem, hogy pusztán a szép táj kedvéért. Te is hallottad a repülőgépen, miről folyt a vita. Az amerikai csaj negyven százalékot kért a szobor árából. Az legalább négyszázezer dollár!

-Vigyorina szobra a templomban?-kérdeztem tettetett közönnyel. Amazok rám néztek, szigorúan amiért beleszóltam a bizalmas beszélgetésükbe és elhallgattak.

-Maga mit tud róla?-szólt meg aztán Rollins belátva, hogy a titkolózásnak alighanem nincs értelme. Mivel nem akartam bevallani, hogy az ég világon semmit sem tudok az ügyről, megpróbáltam kiugrasztani a nyulat a bokorból.

23.

-Majdnem annyit, mint maguk. Csak néhány részletkérdésben vagyok elmaradva.
Minden igyekezetem ellenére Rollins azonnal átlátott rajtam. Mosolyogva bólintott.
-Értem! Nagy szélhámós maga Lókence! Fogadni mernék, hogy gőze sincs miről beszélünk, de azért beleüti az orrát ebbe a trágyakupacba is!-aztán sértődöttségemet látva gyorsan hozzátette.-Egyébként nem titok. Szerintem mindenki tudja már az itt lévők közül, hogy a Vigyorina legendának köze van a gyilkossághoz, csak senki sem beszél róla.
-Gondolja, hogy a csikik tették el láb alól Tom Billingst?-azt hittem csak ennyiről van szó. A főcserkész következő szavai azonban ráébresztettek arra, hogy korántsem tudok mindenről, ami az ügy hátterét illeti.
-Elképzelhető, bár nem biztos. Az is lehet, hogy valaki más volt, aki szintén Vigyorina szobrára vadászik és nem válogat az eszközökben.
-Dehát miféle szoborról van szó?
-Na ugye, hogy nem tudja!-bőkött rám Rollins diadalmasan.-Hallott már a csikik szent szobráról? A híres Arany Vigyorináról, melynek állítólag még a századelőn veszett nyoma?
-Valami rémlik.-mondtam kusza emlékeim között kutatva.-A csikkipuri szentély híres aranyszobra, melyről az összes többi Vigyorina szobrot mintázták? Állítólag elrejtették a csiki főpapok, mikor az angol hatóságok betiltották a szektát, majd később darabokra vágva beolvasztották, nehogy megszenteltelényíthessék az európaiak.
-Ez a hivatalos mese, mellyel a hatóságokat megeztették annakidején. De már akkor is születtek olyan mendemondák, miszerint kimenekítették a tartományból és valahol másutt rejtették el a csaknem száz kilós szobrot.
-És miből gondolják, hogy pont itt van elásva az aranyos?-tettem föl a teljesen nyilvánvaló kérdést, ösztönösen közelebb hajolva hozzájuk. Kezdett a téma nagyon érdekelni. Ez megmagyarázhatná Billings halálát, bár ugyanakkor össze is zavarja a képet. Egy gyilkosság csak megnehezítené azoknak a dolgát, akik keresik a szobrot. Persze lehet, hogy épp ellenkezőleg. Ahol egy kincsvadász akad, ott lehet kettő is, és ha osztozkodni kell, általában könnyebb megszabadulni a másiktól a nagy zsákmány reményében, mint felezní.
-Mi másért utazott volna ide a Bolond Brandon és az amerikai műkincskereskedő együtt? Időközben megtudtam egyet s mást attól a Bryce kölyöktől Brandonról. Fiatalabb korában többször járt Indiában, eltűnt kincsek után kutatva. Régészeti expedíciókban is részt vett, mint tudományos tanácsadó. Szakterülete a mogul építészet mellett a korabeli kohászati technológiák vizsgálata és a szoboröntés volt. Na, mit szól hozzá?
-És még valami!-tette hozzá Stafford lelkesen.-Megtudtam Ceretti kisasszonytól, hogy hallotta azt az indiai pasast, McKeant beszélgetni a japán mukival, szintén Vigyorina elveszett szobráról, még tegnap délután.
-Ezek szerint többen is rájöttek, méghozzá egyszerre, hogy hol kell keresni a kincset!
Rollins csillogó szemmel nézett rám, a markát dörzsölgetve.
-Micsoda szerencse, hogy jelentkeztünk erre a túrára, igaz Thomas?-kérdezte Stafford lelkesen.-Most aztán megfogtuk az istennő lábát! Mit szól hozzá Mr. Lókence? Csatlakozik?
Nem akartam kiábrándítani őket azzal, hogy elmesélem, mennyi az esélye annak, hogy megtalálják a szobrot csak úgy, mindenféle felszerelés nélkül, ezért inkább hallgattam.
-Tudom, hogy veszélyes a buli, de hát száz kiló arany az száz kiló arany! Ennyiért már érdemes valamit kockáztatni nemde?
-Még az életet is?-sóhajtottam, kifejezve tartózkodásomat. Felálltam és elhagytam az étkezőt, hogy megkeressem a két Medixonos fickót, akik még mindig nem jöttek vissza.

16.

Powell és Parsson a hallban beszélgettek, kényelmesen elterpeszkedve a puha bőr fotelekben a sarokban. Az illemszabályokra mit sem adva, csámcsogva falatoztak egy-egy konzervdobozból és vedelték a dobozos sört.

-Na mi van, Lókence? Meg volt a bájolgás?-kérdezte teli szájjal Parsson. Letelepédtem hozzájuk és komolyan eltöprengtem azon, vajon nem volna-e jobb szednem a sátorfámat és eltűnni a dzsungelben nyomtalanul.

-Meg volt. Köszönöm, hogy magamra hagytak az étkezőben.

-Miért, talán megharapták a turisták? Kemény népek ezek, az meglátszik rajtuk!

24.

Powell befejezte az evést, majd fölállva nyújtózott egyet és a társához fordult.
-Ideje mennünk Fred. Találjuk meg végre Russékat, hogy seggbe rugdoshassam őket. Lehet, hogy azóta már haza is keveredtek a táborba, és most ők keresnek minket, hogy hova a pokolba tűntünk.

-Visszamennek?-kérdeztem. Közben az emeleti lépcső felé pillantottam, ahonnan halk léptek közeledtek.

Peter Barrett, a kígyóképű pasas sétált arra kényelmesen, kis hátizsákot lóbálva a kezében. Ránk nézett, megállt és beszélni kezdett.

-Maguk azok ugye, akik megtalálták Mr. Billings holttestét a templomban?

-Úgy valahogy.-kapta vállára a puskáját Powell.-Gyere Fred, vágjunk neki!

-Csak azért, mert úgy hallottam, halálra csiklandozták a fickót az áldozati oltáron. Biztos a csikik voltak azok a faluból. Jó lesz ha vigyáznak, nehogy baja essék maguknak is!

Bár szavait figyelmeztetésnek szánta, nekem mégis úgy tűnt, mintha némi fenyegetés is lapulna mögötte. Volt valami barátságtalan a férfi szemében, amitől határozottan kellemetlen érzésem támadt. A kígyó szokott így nézni áldozatára, hipnotizáló tekintettel, mielőtt támadásra lendülne.

-Majd vigyázunk! Nekem nincs humorérzésem.-dűnnyögte vigyorogva Parsson, és a két Medixonos vígan kísértél az ajtón.-Csaó Lókence! Aztán vigyázzon a nőekkel! Tudja, hogy gondolom!

Nevetésüket rövidesen elnyelte a dzsungel, bár az én fejemben még jó darabig ott viszhangzott az utolsó mondat.

Barrett szintén vigyorgott, kivillantva hófehér fogait és szó nélkül utánuk indult. Nem kérdeztem meg tőle hová megy, inkább bekopogtam Asvina Thákura irodájába, hogy elintézzem a szobarendelésemet.

Úgy döntöttem, mégiscsak itt maradok, dacolva azzal a froclizó propagandával, melyet valószínűleg Irina Reiss kisasszony fog majd kifejteni az én minél tökéletesebb lejáratom érdekében. Volt ugyanis egy olyan mélyről jövő sejtésem, hogy ez az egész látványos felelősségre vonás Monica Reiss miatt csak egy ürügy, egy álca valaminek az elrejtésére. Igazság szerint már előbb rá kellett volna jönnöm, hogy valami hibádzik a német lány vádaskodása körül, de sajnos csak most ugrott be, elég későn, hogy valami nagyon nem stimmel ezzel a nővel.

Legjobb tudomásom szerint ugyanis, már amennyire vissza tudtam emlékezni a Monicával eltöltött édes napokra és a vele való beszélgetésekre, a német lánynak igen kiterjedt rokonsága volt odahaza. Fel is sorolta őket Ádámtól Zénóig, még a fiútestvéreit is név szerint. Viszont húga, pláne egy Irina Reiss nevű, nos erre egészen biztosan emlékszem, hogy nem volt.

17.

Fél órával később én és Asvina Thákura együtt siettünk ki az épületből, hogy fogadjuk Drona Garita felügyelőt Sanguból, és Maria Lensdorf főnövért a missziótól.

Jeff Robertson alaposan meghajtotta a Land Rovert a nehéz terepen, ez meg is látszott a sáros karosszérián. Miután csikorogva lefékezett a bejárat előtt, kiugrott a volán mögül és a tetőcsomagtartóról leemelt egy döglött bankivatyúkot.

-Ezt a visszaúton ütöttem el, vacsorára jó lesz az ínyenceknek!

-Óvatosabb is lehetél volna Jeff, kár volt érte!-sajnálkozott Thákura szomorúan.-Vidd csak be a konyhába! Jeremy majd megsüti vacsorára!

-Örülök, hogy újra látom Lagzi!-csillant fel Lensdorf főnövér fekete szeme, mikor fűgén kipattanva a kocsiból meglátott engem.

Mitagadás, én is megörültem neki. Az alatt a két nap alatt, amíg volt szerencsém megszállni náluk a misszióban, alaposan összeleplegtünk mi ketten. Már akkor biztos voltam benne, ha tovább maradnék a társaságában, még közelebbi ismeretséget is kialakíthatnék ezzel az észvesztően csinos, napbarnított nővel. Ms. Lensdorf világoszöld tunikát viselt, hosszú barna haja kontyba csavarva egyensúlyozott a feje tetején. Melegen kezet ráztunk, bőrének puhaságától izgalmas gondolatok ébredtek bennem.

-Én is, Maria. Nem gondoltam volna, hogy ilyen hamar találkozunk.

25.

-Megtalálta már a pillangóját?-búgta Lensdorf édes mosollyal, szempilláit remegtetve.

-Azt az egyet még nem, amit keresek, de érzem, hogy már közel vagyok hozzá!-ugráltattam meg kedvesen a szemöldököm.

-Gotowsky doktor sajnos nem ért rá, ezért engem küldött a felügyelővel.

-Én is nagyon örülök, Lensdorf főnővér, hogy eljött hozzánk ezekben a szomorú pillanatokban!-tolakodott oda közénk a hindu, elrabolva tőlem a nőt. Így aztán kénytelen voltam szemügyre venni a felügyelőt, aki derekát fájlalva kászálódott ki a kocsiból, és megigazgatva gyűrődött egyenruháját felénk fordult.

-Üdvözlöm Mr. Thákura. Uram?

Drona Garita alacsony, köpcös, negyven év körüli pasas volt, vaskos kezekkel és görbe lábakkal. Tipikus helybeli, akinek ősei legalább ezer éve érkezhettek erre a tájra. A pufók arcának közepéből kiálló horgas orr, és az alatta mocorgó, rövidre nyírt bajuszka mókusra emlékeztető profilt kölcsönzött neki. Fekete gombszeme éberén ugrálva mérte föl környezetét, kopaszodó homlokán összefutottak a ráncok, ahogy végigmért engem.

A hindu bemutatott bennünket egymásnak, majd pergő nyelvvel ismertette a délelőtti történetek irányt vett a hűtőház felé. A felügyelő és Maria szótlanul követték, majd engem és Thákurát hátra parancsolva beléptek a melléképületbe.

Pár percig tartott csak a vizsgálat, mi addig kint ácsorogtunk a tűző napon a legalább negyven fokos melegben és idegesen topogtunk. Őszintén kíváncsi voltam arra, vajon mit fog mondani a főnővér. Szerintem egyértelmű volt, hogy megölték, de azért nem árt megkérdezni a szakértőket sem.

-Nos? Ön szerint mi történhetett vele?-türelmetlenkedett a hindu, mikor végre kijöttek a hűtőből, fázósan dideregve. Ms. Lensdorf egyúttérzően vállat vont, Garita pedig elégedetlenül legyintett a kérdésre.

-Ezért hívatott ide engem Mr. Thákura? A főnővér szerint egyértelmű, hogy szívkoszorúér görcse lehetett Mr. Billingsnek. A tünetek legalábbis erre utalnak.

-Infarktus?

Azt hittem rosszul hallok. Maria szemébe néztem, de ő csak mosolygott, kifürkészhetetlenül, majd magyarázólag hozzátette.:

-Igen, amennyire meg tudtam állapítani. Persze egy boncolás részletesebb képet adhatna a halál okáról és körülbelüli időpontjáról, de szerintem fölösleges.

-Hála az égnek!-sóhajtott fel Thákura összetéve tenyerét, azután észbe kapott.-Azazhogy milyen sajnálatos! Tudják, Mr. Lókence és még néhányan mindjárt arra gondoltak, hogy gyilkosság történt. Szerintük a csiki szekta tagjai ölték meg szegény Tomot, hogy föláldozzák Vigyorinának. Azt gondolom sejtik, hogy milyen következményekkel járt volna ha kiderül, hogy Tomot megölték. Az összes vendégem hanyatt homlok elmenekült volna, és akkor becsukhatnám a boltot.

-A csikik? Valószínűtlen, bár sosem lehet tudni.-törölgette meg a homlokát Garita felügyelő. -Ellenőrizhetetlen népség, folyton csak vigyorgnak, mint akik beszívtak a pálinkától. Mi most mindenesetre visszamegyünk a faluba és majd elkészítem a jelentésemet. Azt javaslom, amint lehet temessék el a megboldogultat, itt a közelben. Jelenleg nem tudnék hullaszállító járművet szerezni, és ebben a melegben ugye...-legyintett lemondóan.

-Őszinte részvétem!-mondta Lensdorf doktornő Thákurának, és követte a felügyelőt vissza a kocsihoz.

Én meg csak álltam ott és bámultam magam elé, mint akinek elmentek otthonról. Kezdtet valami nagyon nem tetszeni nekem ebben az ügyben.

18.

A szálló halljába visszatérve egy meglehetősen zajos társasággal találkoztam. Sir Alex Brandon volt köztük a főzajongó, aki ezúttal a rendjelei és kitüntetései nélkül, fején egy túlméretezett trópusi sisakkal ecsetelte valamelyik pikáns elemekben bővelkedő kalandját a többieknek.

-Erre én azt válaszoltam, hogy eszem a cickóját a búzaszemű őzikének! Kár, hogy nem láttátok a spiné arcát, úgy elvörösödött, mint egy tüzelő páviánszuka se...!

-Mr. Brandon!-szakította félbe a röhögésbe fulladó előadást Rita Wilson, aki akkor tűnt fel a

26.

folyosón.-Lenne szíves megválogatni a szavait!? Hölgyek is vannak a társaságában!

-Bocsánat, Ms. Wilson, tudja a megszokás...!-hajolt meg előtte vigyorogva Brandon.

A nő helytelenítő pillantásokat vetett a nevető férfiakra, majd az ajtó felé indult.

-Akkor talán indulhatnánk a délutáni túrára. Mrs. Greyhus? Mr. Stafford?

Néztem, amint ők hárman és Brandon, meg a tejfeles szájú kimasíroznak az ajtón és egy hirtelen ötlettől vezérelve utánuk iramodtam. Lesz ami lesz, elkisérem őket az erdőbe, nem maradok itt tétlenül a szállóban.

-Ms. Wilson! Kérem!

-Mr. Lókence! Mit óhajt?-torpant meg az erdő szélén a nő, hóna alá szorítva vadászpuskáját. Nem volt éppen a legvirágosabb kedvében, de gondoltam örülni fog a társaságomnak.

-Ha nincs ellene kifogása, szeretném elkísérni magukat.

Ms. Wilson végigmért. Alaposan, tetőtől talpig ahogy egy tolakodó pasast szokás, aztán vállat vont és nekivágott a bozótosnak.

-Felőlem! Tud vigyázni magára?

-Majd igyekszem.-felsorakoztam a csapat mögé hátvédnek.

Beléptünk a kazirangai dzsungel ismerős, vad világába. Az idegenvezetőnő szapora iramot diktált, mégis mindenki bírta szusszal, legalábbis az első órákban. Mérföldeken át gyalogoltunk a kanyargós, keskeny csapásokon anélkül, hogy egyetlen állatot is láttunk volna. Pedig az erdő tele volt velük, a bennünket körülvevő hangokból ítélve legalábbis.

Odafent a lombkoronában éktelen ricsajozással kísért minket egy majomcsapat, madarak röppentek föl a közeledtünkre csattogó szárnyakkal, és valahol a megközelíthetetlen bozótosok mélyén pávák rikoltoztak egymást hívogatva. Aztán egyszer csak kiértünk a fák árnyékából és megtorpantunk egy elefántfüvel sűrűn benőtt mező szélén. A távolból indiai vadelefántok trombitálása hallatszott, ahogy átszörtettek az erdőn.

-Balra megyünk. Maradjanak szorosan mögöttem.-mondta Rita Wilson feszülten kémlelve a jó két méteres elefántfüvet.-Szerencsére felőlük fúj a szél így nem fognak minket észrevenni.

-Igazi vadelefántok?-kérdezte lelkesen Mrs. Greyhus, miután kilihegte magát. A gyaloglás láthatóan nem tett jót neki, de azért hősiesen tartotta magát. Ráncoktól szabdalt arcára alig felismerhető mosoly ült ki, ahogy rám nézett.

-Közepes csorda lehet, már napok óta itt bókászna.-válaszolta a vezetőnk suttozva.

-Mostantól kezdve maradjanak csendben. Az elefántoknak nemcsak a szaglásuk kitűnő, de a hallásuk is.

-Látni viszont gyengén látnak.-mormogta Brandon tudálékosan.-Nagy fülek, nagy ormány, de kis szemek.

-Ha a csorda veszélyt érez, bemenekülnek a sűrűbe és akkor jó darabig nem fognak indiai elefántot látni a természetes közegében!-intette csendre az öregét Wilson.

Jó száz méterrel arrább egy magányos domb emelkedett ki a tájból vagy hat méter magasra. Négykézláb másztuk meg, hogy takarásban legyünk a felénk közeledő csorda elől. Wilson lehasalt és még előrébb kúszott a domb tetején sorfalat álló bokrokig. Brandon és én kedvtelve nézegettük a nő hátsó fertályát, izmos lábait ezen mutatványa közben és váltottunk egy cinkos mosolyt.

-Jó bőr!-suttozta az öreg elnyúlva a fűben.-Ismertem az apját, egy darabig barátok is voltunk.

-Közelednek!-farolt vissza közénk Ms. Wilson, átadva a látcsövét nekem.-Kússzanak előre, de óvatosan és nézzék meg őket!

-Mekkora az agyara a vezérbikának?-érdeklődött Hull Bryce az izgalomtól elcsukló hangon. Ő és Ms. Greyhus voltak a legfürgébbek, azonnal elfoglalták a legjobb lesállásokat a bokrok között. Mell Stafford inkább csak vakaródzott, majd a jobb szélre lehúzódva eltűnt a fűben.

-Van vagy egy méter. Mr. Stafford! Ne menjen messzire! És vigyázzon a mérgeskígyókkal!-suttozta Ms. Wilson aggódva. Nem kellett kétszer mondania, a földrajzprofesszor már iparkodott is vissza sebesen.

-Gondoltam arról jobb a kilátás.-mentegetőzött a férfi, s félénken szemlélte a kusza aljnövényzetet.

-Micsoda trófea lehetne belőle!-csettintett elégedetten Brandon, de a nő lehűtötte a lelkesedését.

-Nemcsak a nemzeti parkban, de azon kívül is védett minden elefánt Indiában. A börtönbüntetést kockáztatná Sir, ha megpróbálna elejteni egyet közülük.

-Igazán kár. Akkor talán összehozhatna néhány tigrissel vagy leopárddal bennünket.

-Nem lesz rá szükség. Majd ők megtalálnak minket.

Mivel magam is előre kúsztam, hogy szemügyre vegyem a zajosan csörtetve közeledő elefántokat, nem hallottam mit mondott még a nő Brandonnak, de nem is érdekelt különösebben. Odahasaltam Mrs. Greyhus mellé és félretoltam magam előtt az ágakat.

Úgy háromszáz méterre tőlünk egy széles sávban megmozdult az elefántfű. Amennyire ki tudtam venni a távcsövön keresztül, szürke hátak foltjai vándoroltak benne lassan kelet felé. Időnként egy-egy ormány is kiemelkedett a tengerként hullámzó növényzetből, periszkópszerűen szimatolva a levegőt. Az állatok láthatóan teljesen gyanútlanok voltak, mert hangos trombitálással adták a világ tudtára életörömüket. A csorda eleje ekkor ért be újra az erdőbe, s ott egy pillanatra megpillanthattam a vezérbikát. Hatalmas, öreg állat lehetett, karnyi hosszúságú sárgásfehér agyarakkal, tépett lapátfülekkel. Aztán valami eltakarta előlem a kilátást és kénytelen voltam letenni a távcsövet, hogy félrehajthassam a rám boruló bokrok ágait.

Ez volt a szerencsém, mert így időben megláttam azt a sárgásbarna, mintás kígyófejet, amely villás nyelvét öltögetve éppen felemelkedett az orrom előtt.

19.

Tigriskígyó! Ez volt az első gondolatom, miközben beletekintettem az állat szájába, hideg szemeibe. Szinte megdermedtem az óvatosságtól, ügyelve rá, nehogy valami hirtelen mozdulatot tegyek, mellyel kiválthatnám a hüllő támadását. Sajnos nem figyeltem eléggé a közvetlen környezetemre, így fordulhatott elő, hogy pont egy kígyófészek előtt sikerült lehasalnom.

Mintha egykori tanítómesterem, Rad Hamar Fing hangja szólalt volna meg a fejemben oktatóan. "-Lagzi szaki, hányszor mondjam még neked, hogy nézz körül, mielőtt lefeküdnél valahová az erdőben! A dzsungel tele van veszélyekkel, és itt most nem csak arra gondolok, hogy belemehet egy tüske a fenekedbe vagy netán egy hangyaboly kellős közepén találhatod magad! Vannak sokkal kellemetlenebb dolgok is a természetben. A kígyók például. Szeretik a füves területeket, mert ott jobban el tudnak rejtőzni a leendő áldozataik elől. Te pedig, mint a vak nyúl, egyenesen belesétálsz a szájukba, mert mindenhová nézel, csak az orrod elé nem!"

Azt hiszem, ebben most tökéletesen igaza volt a tanítómesteremnek. Kíváncsian fültem tovább a hangjára, hátha eszembe juttatja, mit is kell tennem ahhoz, hogy élve megússzam ezt a találkozást.

"-Ha már nem figyeltél, és ott van előtted a kígyó, legyél nagyon óvatos!"-folytatta Rad Hamar Fing rendületlen nyugalommal. No persze, nem az ő bőrére ment jelenleg a játék, izzadjak csak én a saját jégeralsómban, gondoltam idegesen. "-A támadónak sose a lábát vagy a fülét figyeld, mert jelen esetben az nincs neki, inkább nézz erősen a szemébe! Abból rögtön megtudhatod, hogy mikor fog támadni, és akkor lesz időd felvenni az utolsó kenetet, mielőtt a halottak ura eljönne a lelkedért. Egyébként a legokosabb, amit tehetsz az, hogy megvárod amíg elmegy a kígyó. Nem bolond az beleharapni egy akkora marha nagy zsákmányállatba, amelyet még darabokban sem bír lenyelni!"-ezzel Rad Hamar Fing kuncogott egy sort és befejezte előadását. A tigriskígyó meg, mintha csak egyetértett volna a mesterem kijelentésével, kimérten bólogatni kezdett.

Mrs. Greyhus közben mit sem sejtve mocorgott mellettem, teljesen elmerülve az elefántok szemlélésében. Jobb kezemmel figyelmeztetni próbáltam, erélyesen oldalba bökve, de nem reagált.

A kígyó, megúnva a várakozást halkan sziszegve hátrébb csúszott, és megszemlélte a közte és köztem heverő távcsövet. Láthatóan nem tetszett neki a kukker szaga, mert megfordult és becsúszott az üregébe a föld alá.

Akkora sóhajt még nem hallott a dzsungel arrafelé, mint amekkorát én eresztettem meg, mikor a kígyó eltűnt. Fogtam a látcsövet és visszakúsztam a többiekhez, izzadó homlokomat törölgetve. Brandon és Stafford még mindig ott sugdolóztak Ms. Wilsonnal valamiről, őket láthatóan nem érdekelték a vadelefántok. Megköszörültem a torkom, és bejelentettem az iménti találkozásomat a hüllővel.

-Azt hiszem megzavartuk a domb lakóját. Egy tigriskígyó lakik ott a bokrok között.

-Mrs. Greyhus?

28.

Rita Wilson azonnal előre kúszott, hogy ellenőrizze védencét, nem esett-e valami baja.
-Még csak az kéne, hogy megmarja valamelyiküket! Miért nem vonszolta el onnét az öregasszonyt Lókence?

Nem tudtam mit válaszolni a szemrehányására. Őszintén szólva eszembe sem jutott, hogy akadna olyan épeszű kígyó, amelyik képes lenne beleharapni egy két lábon járó múmiába.

-Látta az elefántokat Mr. Lókence?-érdeklődött Stafford nyugtalanul tekintgetve maga köré. Egészen összehúzta magát félelmében, s úgy kuporgott a ritkás fűben, mint egy bánatos gibbon. A hasonlat, tekintettel a pasas arcszörzetére, érzésem szerint igencsak helytállóan bizonyult.

-Láttam. Maga nem akarja megnézni?

-Onnan, ahol a kígyók vannak? Köszönöm, nem!

-Menjünk le a dombról!-jött vissza Ms. Wilson az öregasszonnyal és a tejfeles szájával.

-Az elefántok elmentek, ideje nekünk is tovább indulnunk!

Ezzel most vitán felül valamennyien egyetértettünk.

20.

Visszatértünk az erdőbe. Mrs. Greyhus és Hull Bryce lelkesen fecsegve beszélgettek az elefántokról. Brandon és Stafford valamelyest lemaradva halkan diskuráltak egymással, én pedig nem akarván egyedül maradni inkább előre siettem és felzárkóztam Ms. Wilsonhoz, aki kitarotán gázolt előre a páfrányok sűrűjében.

-Elnézést kérek amiért nem figyeltem az öregasszonyra, de ő egy percre sem forgott veszélyben.-kezdttem el a társalgást. Láttam a nő arcán, hogy nincs túl jó kedvében, de azért igyekeztem felvidítani. Sejtettem, valószínűleg Tom Billings halála viselte meg, elvégre nem minden nap hal meg valaki az ember ismerősei közül csak úgy, vigyorogva, meglehetősen rejtélyes körülmények között.

-Nekem kell vigyáznom a turistáinkra. Ha valamelyiküknek baja esik, megnézhetem magam! - fakadt ki a nő hullámos, csillogó fekete haját igazgatva.

-Én nem vagyok a maguk vendége, de az előbb majdnem összecsókolóztam azzal a tigriskígyóval. Pont előttem volt a fészke.

-Maga tapasztalt erdőjáró nemde, Mr. Lókence?-mosolyodott el Ms. Wilson halványan.

-Valamelyest, igen. De kérem, szólítson nyugodtan Lagzinak. És szeretném ha segítené nekem.

-Rendben van Lagzi, miről van szó?-pillantott rám kíváncsian a nő. Kiértünk egy ritkásan benőtt helyre, a talaj enyhén emelkedni kezdett.

-Én a szakterületemre nézve entomológus vagyok és azért jöttem márgaföldre, hogy megtaláljam az Ezüsthoidas fecskefarkú lepkét a British Múzeum számára. Már napok óta kóborlok ezen a vidéken, ami a feltételezhető élőhelye volna állítólag, de még eggyel sem találkoztam ebből az igen ritka fajból.

-Kékholdas fecskefarkút láttam már itt a mocsár felé, de ezüsthoidasát még nem.-adta meg a lehangoló választ Ms. Wilson.

-Értem. Ezért szeretnék a márgákkal találkozni, hátha ők tudnának segíteni rajtam.

-Azt akarja, hogy vigyem el a falujukba?

-Nagyon hálás lennék, Ms. Wilson.-mosolyogtam elégedetten. Ő visszamosolygott és csak annyit mondott kedvesen.:

-Rita.

Fenyegető morgás zendült fel ekkor egy bokor mögül, nemsokkal előttünk. Mindketten azonnal megtorpantunk, felismerve a dzsungel királyának összetéveszthetetlen hangját. Rita fölemelte puskáját és gyorsan kibiztosította, én pedig megmarkoltam a nyakamban lógó parányi, tigrisfogból készült varázsserejű talizmánt. Ez is van olyan hatásos, mint egy nagy kaliberű acélmágos golyó - Ejnye, a monguz sámánasszony szerint legalábbis. A többiek közben beértek bennünket, és mit sem sejtve fecserészték volna még tovább, ha Rita rájuk nem szól.

-Csendet! Mr. Brandon! Itt a trófeája! Készítheti a puskáját!

-Na végre!-derült fel az öreg arca, és lekanyarintva válláról a fegyverét gyorsan célba vette a kérdéses bokrot.

29.

-Csak akkor tüzeljen, ha támad!

-És mi lesz, ha nem támad?-suttogta Brandon megnyalva a szája szélét.-Cicicc! Bújj elő aranyom, Brandon bácsi kedvéért, had lyukasztom ki a bőrödét!

Én és a többiek gyorsan hátrébb húzódtunk. Mrs. Greyhus kimeredt szemekkel bámulta a bokrokat, Hull Bryce pedig előkapta fényképezőgépét, s felkészült a nagy pillanatra, mikor majd megörökítheti Sir Alex Brandont tigrisvadászat közben.

A tigris azonban úgy látszik nem óhajtott bekerülni Sir Brandon trófeagyűjteményébe, mert egyszer csak elhallgatott.

-Na! Mi lesz már!-türelmetlenkedett az öreg.

-Ez elment!-eresztette le megkönnyebbülten Rita a fegyverét.-Többnyire elmenekülnek az ember elől, mert túlságosan is jól ismernek már bennünket.

-Hát ez pech! Utána megyünk?-kérdezte Stafford kíváncsian.

-Azt azért nem! Semmi kedvem bekerülni az ő trófeái közelé!-vont vállat Brandon csalódottan.

-Eddig még csak egyszer sikerült puskavégre kapnom a bengáli tigrist, 63-ban Bangladesben. Jó nagy példány volt, állítólag embereket is felfalt már, azért kellett kilőnünk. Vagy százan hajkurásztuk az erdőben napokig, mire elém keveredett valahogy. Tiszta célpont volt, el sem lehetett hibázni.

-Én is lőttem már tigrist egyszer, még kislány koromban.-jegyezte meg Rita mosolyogva.

-Tényleg?-néztünk rá meglepetten mindannyian.-Hogy esett meg a dolog?

-Apámmal jártuk az erdőt a Brahmaputra deltájában. Már akkor is elkísértem őt a vadászatokra és igyekeztem mindent eltanulni tőle, amit csak lehetett. Arról ábrándoztam, hogy egyszer majd olyan nagy vadász lesz belőlem is, mint őbelőle.

-És az édesanyja ezt megengedte?-sopánkodott Mrs. Greyhus.

-Anyám a szülés után nemsokkal meghalt. A mostoha anyám pedig nem nagyon akart visszatartani.-felelte a lány halkán.

Tovább indultunk, gondosan elkerülve azt a bokrot, hátha mégse ment el az a csíkos szőrű. Ms. Wilson némi csönd után folytatta a történetet, mi pedig úgy hallgattuk, akár a dzsungel könyvét a gyerekek egy mesedélutánon.

-Aztán egyik nap megtámadott minket egy éhes nősténytigris. Súlyosan megsebesítette az egyik teherhordót, aki hátramaradt, rám vigyázni. Apám és a kísérei túl messze voltak, nem mertek lőni, nehogy engem találjanak el. Már akkor is volt saját fegyverem, egy könnyű kispuska. Halálosan megijedtem, de nem veszítettem el a fejem. Ha téovázok, én lettem volna a következő áldozata. Éppen ugrani készült, miután leterítette Radzsivot. Alig négy méterről beleeresztettem a tigrisbe az egész tárat... De sajnos szegény Radzsiv életét nem sikerült megmentenem. Mire a kórházba értünk vele már meghalt.

-Hány éves is volt akkor Ritácska?-kérdezte Brandon merő kíváncsiságból.

-Tizenhat.

-Érdekes, az apja sosem említette nekem ezt a sztorit, pedig sokat mesélt annakidején magáról.

Rita erre nem szólt semmit, csak mosolygott magában. Az erdő újra sűrűsödni kezdett előttünk, hatalmas páfrányok világoszöld sorfala állta utunkat. Némi keresgélés után ráleltünk az aljnövényzeten átvezető ösvényre és lassan, libasorban beóvakodtunk a zöldbe.

Nemsokkal később zörgést hallottunk jobb felől. Ismét megálltunk, de a zaj egyre csak közeledett, lassan és fenyegetően.

21.

-Ez két állat lesz!-suttogta Rita a fejét forgatva, hogy jobban be tudja mérni az irányukat.

-Magáé az első Mr. Brandon!-mindketten kibiztosították a fegyverüket.

Válaszul a közeledő állatok felől is két fémes kattanás hallatszott. Egy pillanatra megrémültem, mert az jutott eszembe, hogy két tigris közeledik felénk csőre töltött vadászpuskával, hogy elejtsenek néhány embert a trófeagyűjteményükbe, de akkor megrezdültek a páfrányok, és Bill Powell dugta ki a fejét közülük, belepillantva Brandon puskájának harapósabbik végébe.

-Két állat mi? Hát ez igazán szép becenév lehetne ránk nézve, de azt hiszem még nem tettünk eleget ahhoz, hogy kiérdemeljük!

30.

-A jó francba ember! Majdnem lepuffantottam magát, mint kocavadász a Csomólángmátl-ordított rá Brandon enyhén lilás árnyalatú fejfel.-Miért nem szólt előbb? Azt hittük egy tigris közeledik!

Powell elnevette magát, majd Parssonnal együtt kikászálódott a bozótból. A ruhájuk és a hajuk tele volt mindenféle szúrós bogáncssal, Parsson arcát összekaristolta valami, egyébként egész tűrhető állapotban voltak.

-Mi is azt hittük! Nem találkoztak véletlenül Russ Cerronéval és John Caseyvel?

-Maguk az elsők, akikkel összefutottunk, mióta elhagytuk a szállót.-nevette el magát Rita megkönnyebbülten.-Maguk meg hol jártak?

-Kerestük a társainkat hölgyem. Amint látja, eredménytelenül. Kezd tele lenni a bakancsom ezzel az erdővel. Van egy cigije?

-Nem dohányzom.

-Pech! Merre igyekeznek? Mi úgy döntöttünk, egyelőre feladjuk a kutatást. Hagytunk üzenetet a táborunkban annak a két lógósnak, hogy ha előkerülnének.-tépkedte ruhájából a bogáncsot Powell.

-A templom felé indultunk. Mr. Brandon megkért rá, hogy feltétlenül mutassam meg neki a romokat, mert érdeklik a hindu építészet remekművei.

-Elsősorban a mogul építészettel foglalkoztam idáig behatóbban, de az egyéb stílusban épült szentélyek is érdekelnek.-tette hozzá Brandon pontosítól.

-Mi a szösz!-Parsson hiába próbált megszabadulni a hajába ragadt bogáncstól. Végül föladta és nagyvonalúan legyintett.

-Mindegy! Jöjjön a kopaszság!

Távoli puska lövés robaját sodorta felénk a fák között sustorgó szellő. Összenéztem Ritával, belemélyedve egy pillanatra gyönyörű, dióbarna szemének tiszta fényébe. És ekkor újra megzörrentek a bokrok, ezúttal egy másik irányból. Valami közeledett felénk, még hozzá sebesen vágatva az aljnövényzetben, akár egy mocsári bivaly. Négy feszültségtől remegő puskacső fordult egyszerre abba az irányba. Idegesítően kattantak a závarok, én pedig azon tűnődtem, vajon milyen meglepetés fog ezúttal előugrani a bokrok közül.

22.

Néhány másodperc múlva aztán megtudtuk. Emma Turner kecses alakja bukkant fel az orrunk előtt lihegve, a puskáját markolva. Egyedül jött, majdhogynem futólépésben, mint akinek roppant mód sürgős dolga támadhatott valahol. Harcias amazonként fékezett le mellettünk, hogy kifújja magát.

-Hát ilyen nincs!-bődült el kétségbeesetten Alex Brandon.-Én azért jöttem ide, a világnak erre az elhagyatott pontjára, az érintetlen dzsungelbe, hogy vadállatokra vadásszak! Ehelyett mi történik? Folyton emberek ugrálnak elő a sűrűből!

Emma Turner megállt előtte, szótlan kíváncsisággal szemlélve az öreg túratábornok kitörését, aztán vállat vont.

-Való igaz!-helyeselt bólogatva Powell is.-Mostanában, egy kissé mintha kezdene túlságosan is forgalmas helyé válni ez a dzsungel. Az elmúlt három hétben senkivel sem találkoztunk, igaz Fred? Most meg folyton kocavadászokba botlunk.

-Történt valami, asszonyom?-kérdezte Rita összevont szemöldökkel.-Az erdőben nem szokás futóversenyt rendezni, pláne nem egyedül.

Emma Turner sóhajtozott még egy kicsit, arcán fáradt mosollyal és végre megszólalt.

-Azt hiszem eltévedtem. Lemaradtam a többiektől és megpróbáltam utolérni őket.

-Hová indult magukkal Inder?

-A mocsárhoz.

-Az pont az ellenkező irányban van!-mutatott Rita a nő háta mögé.-Jöjjön velünk, nehogy még jobban eltévedjen. Mi a templomhoz igyekszünk.

-Keresni fognak!-figyelmeztette Emma elhúzva a száját. Láthatóan nem volt ínyére, hogy az útjába botlottunk. A szemét figyelve egy olyan halovány sejtésem támadt, mintha Ms. Turner pontosan tudná hová igyekezett az előbb, csak nem akarja az orrunkra kötni mi dolga van erre felé.

-Igaza van. De akkor is jobb ha velünk jön.

31.

-Az előbb jártam már a templomnál, mert David McKeant kerestem. Ezért maradtam le a csapatunktól, csak valahogy eltévedtem visszafelé jövet.

Végre kezdett kibújni a szög a zsákból. Tüzetesen megszemléltem Ms. Turner arcát, vajon ezúttal igazat mond-e. Úgy tűnt, nem áll szándékában félrevezetni bennünket.

-Mr. McKean pár perccel előttünk indult el az erdőbe, de nem találkoztunk vele. Láttam őt elmenni.-bólintott Rita összevont szemöldökkel.-Szóval ő is eltévedt?

-Az meglehet. Azt mondta szeretné látni azt a templomot, ezért gondoltam, hogy hátha errefelé megtalálhatom. Egyébként maguk is hallották azt a nevetést?

Mintha apró csengettyűk szólaltak volna meg a fejemben, figyelmeztetően csilingelve. Vydám, az őrző szellemem rázogatta őket cseppet sem vidáman. A többiek már nem nagyon figyeltek ránk, mert Alex Brandonnal az élen tovább indultak.

-Miféle nevetést? A majmokra gondol?-Rita értetlenkedve nézett rá, majd előre iramodott, hogy átvegye a vezetést az öregtől.

-A majmokra? Nem!-pillantott felém Ms. Turner csodálkozva.-Olyan volt, mintha valaki nevetett volna az erdőben, méghozzá jó hangosan. Nemsokkal utána pedig hallottam egy lövést.

-Azt mi is hallottuk.-bólintottam közelebb lépve hozzá.

Jó pár méterre lemaradtunk már a csapattól, a többiek eltűntek a páfrányok sűrűjében. Csak a hangjukból sejtettük, merre mehettek. Emma ellenőrizte a puskáját és hatalmas léptekkel előre iramodott. Alig győztem tartani vele a lépést.

-Pontosan abból az irányból jött a nevetés.-mutatta a nő kinyújtott karral.

Ezt látva baljós sejtelmeim támadtak. Az az irány ugyanis merő véletlenségből pontosan megegyezett azzal, amerre mi is igyekeztünk. A csikik elhagyatott temploma felé.

23.

-A csikik szektáját még a XIV. században alapították Balga Dzsamesz tartományban. Állítólag egy helybeli fickónak megjelent fényes nappal Vigyorina istennő és áldozatot kért tőle. Az istennő hallani akarta az emberek nevetését, mert vidám természetű volt alapjában véve, ezért a szekta papjai kitalálták, hogy az áldozatokat röhögve kell átsegíteni a túlvilágra.

Alex Brandon útközben kiselőadást tartott nekünk történelemből. Jó fél órányi gyaloglás után értünk a templomhoz. Akkor már mindannyian igencsak fáradtak voltunk, kivéve talán Ritát és Emmát. A két nő haladt az élen, mint tapasztalt dzsungelharcosok, lövésre készen tartott puskákkal. Mrs. Greyhust nekem kellett támogatnom, aki menet közben hálásan vigyorgott rám az összes műfogával és többször is megjegyezte, hogy emlékeztetem valamelyik ifjúkori szerelmére, de sajnos már nem emlékszik rá, hogy melyikre. Mit mondjak, éreztem már magam kellemesen is öreg hölgyek társaságában, Mrs. Greyhus azonban nem tartozott ezen öreg hölgyek közé. Belecsimpaszkodott a karomba és hosszú fejtegetésbe kezdett az idős korral együtt járó elmagányosodásról.

-Tudja Lakli... ugye szólíthatom a keresztnévén?

-Lagzi! Lagzi L. Lókence!-pontosítottam udvariasan, izzadó homlokomat törölgetve.

-Jó, ahogy akarja! Szóval, amióta szegény megboldogult negyedik férjem is eltávozott az örök elíziumi vadászmezőkre, most vagyok először ilyen kiránduláson. Fiatalabb koromban, még a háború előtt gyakran jártam szafari túrákra, elkisérve az első és a második férjemet a vadászatokra. Főként Kenyában és Angolában jártunk, de megfordultam az észak-amerikai prérin és a dél-amerikai pampákon is. Egyedül itt nem jártam még, ezért úgy döntöttem, hogy megnézem magamnak Indokínát, mielőtt végleg bealkonyulna az életemnek.

Szerettem volna elszakadni tőle, hogy előre siessek a többiekhez, akik már a templom árnyékába értek, de nem engedett. Vajon miért pont engem kellett kiszúrnia ennek a két lábon járó múmiának, mielőtt végleg bealkonyulna az élete napja?-füstölögtem magamban elkeseredetten.

-Maga tetszik nekem Lajcsi!-búgta csikorgó hangon Mrs. Greyhus, és a legnagyobb megdöbbenésemre erősen a karomba csípett.

-Mrs. Greyhus...! Lagzi a keresztnvem!

-Igen, tudom! Tényleg olyan nagy csábító, amilyennek az a német liba lefestette magát délben? Ne vegye a szívére, biztos csak az irigység beszélt a kislányból, hogy nem őt fektette

32.

le annakidején a nővére helyett!

-Az meglehet, de nem gondolja, hogy...-próbáltam menekülni ügyesen kibújva a kezei közül.

Te jó ég, ez a vénasszony azt hiszi, én fogom majd megvigasztalni öregségére! Hogy mik vannak! Egészen el voltam hűlve. Sokféle nővel összehozott már a sors, de nimfomán öregasszonnyal, hála Istennek, eddig még nem találkoztam.

-Hé, Lagzi! Jöjjön csak!-kiabált nekem integetve Rita Wilson, érzésem szerint soha jobbkor.

Hálásan siettem oda hozzá a templom bejáratához örülve, hogy megúsztam Mrs. Greyhus társaságát. A többiek közben két fős csoportokra oszolva szétszóródtak és eltűntek a szentély mögötti erdőben.

-Nincs odabent senki. Megyünk és megkeressük Mr. McKeant. Lenne kedve velem jönni?

-A legnagyobb örömmel!-mosolyogtam rá akkora lelkesedéssel, hogy meghökkent egy pillanatra. Gyanakodva nézett rám egy darabig, majd vállat vont.

-Ha ez magának öröm!

-Hahó! Ne hagyjanak itt! És velem mi lesz?-szaporázta meg a lépteit Mrs. Greyhus.

-Maradjon itt asszonyom, mindjárt jövünk! Ne erőltesse meg magát! Üljön csak le ide, erre a kőre és várjon meg minket!

-Na jó, itt maradok. Mondja Lassie, ebben az épületben találta meg Mr. Billings hulláját?

-Igen, odabent az oltáron.

Írányt vettem az erdő felé, nem figyelve a fecsegésére. Közben óhatatlanul is olyan gondolatok jutottak eszembe, melyeknek témája Mrs. Greyhus volt. Elképzeltem, amint visszatérve a keresésből megtaláljuk őt odabent a szentélyben, vigyorgó képpel heverészve az oltár közepén, holtan.

-Igazán kedves öregasszony.-állapította meg Rita mosolyogva, mikor beértünk a sűrűbe.

-Találkoztam már kedvesebbrel is.-mormoltam úgy, nehogy véletlenül meghallja.

-Örülök neki, hogy a gondját viselte. Legalább nem nekem kellett vele foglalkoznom.

-Nem szociális gondozói minőségemben vagyok itt!-figyelmeztettem józanul. Lehajoltam egy korhadt fatörzshöz, melyen barna hátú, apró bogarak rohanguk szorgosan.

-Értem én, persze!-nevetett a nő kedvesen.-Biztosan szívesebben lenne együtt csinos, fiatal lányokkal. Igaz?

A kérdése olyan kihívó volt, hogy felnéztem rá, megfedkezve a bogarokról.

-Eltalálta. De pillanatnyilag nekem az ön társasága is tökéletesen megfelel.

Örömmel fedeztem fel az orcáján megjelenő halovány pír. Lehet, hogy csak a hőség miatt, de egyszeriben nagyon melegünk lett ott a dzsungelben.

-Köszönöm Lagzi. Ezt vehetem bóknak?

Szerettem volna valami frappáns választ adni, a helyzethez kellőképp illő módon, de az a velőtrázó, éles sikoltás, amely a következő pillanatban fölverte az erdő békés csendjét, megakadályozott ebben. Kétség nem férhetett hozzá, hogy a templom felől szól, így hát mindketten egyszerre indultunk el, rohanvást vissza Mrs. Greyhushoz.

24.

A templom bejárata melletti kötőmb, ahová Mrs. Greyhus az előbb ült le, természetesen üres volt. Szinte le sem fékeztem, úgy rohantam tovább, befelé a főkapun. A sarkon azonban belefutottam egy sötét árnyékba, aki épp kifelé tántorgott, falfehér arccal nyögdecse. Már épp megindítottam volna egy jól irányzott balegyenest, azt híven Vigyorinába futottam, mikor felismertem a vénasszony ábrázatát. Semmivel sem volt szebb, mint az istennő vicsorgó szobra a bejárat mellett.

-Mi történt asszonyom?-kaptam el a karját nem túl gyengéden.-Halálra ijesztett bennünket!

-Képzelse, engem is maga Larry!-nyekeregte Mrs. Greyhus idegesen.-Csak meg akartam nézni a templomot belülről!

Megérkezett Rita, nyomában a többiekkel. Pillanatok alatt valóságos tumultus kerekedett a bejárat előtt, mint egykoron, amikor még a szertartásokra igyekvő csiki hívők lábai koptatták az épület lépcsőit nap mint nap.

-Maga visítózott, Lidia?-érdeklődött lihegve Brandon, és a hideg falnak támaszkodott, hogy kifújja magát. A homlokáról úgy csorgott az izzadság, mint szivacsból a fürdővíz, ha rendesen kicsavarják.

33.

-Jól van, Mrs. Greyhus?-Rita aggódott a legjobban az öregasszonyért, nyomban odaadta neki a kulacsát, hogy igyon egy kortyot erre a nagy sikoltásra.

-Úgy sikított, mint akiből épp kicsiklandozták a jövedelemadókat!-vigyorgott Powell legyintve.

-Már kezdtük azt hinni, hogy maga lesz a következő áldozat, akit átsegítenek a túlvilágra!

-Nem engem, hanem Mr. McKeant!-mutogatott az öregasszony befelé a sötétbe.

Egy pillanatig egyikőnk sem értette mit akar mondani. Aztán megállt bennem az ütő, mikor végre felfogtam a szavainak értelmét.

-Micsoda? Mr. McKean odabent van?

Úgy éreztem itt az ideje, hogy ismét elővegym a 38-as Smith and Wessonomat. Már épp indulni akartam volna befelé, de Emma Turner megelőzött. Puskáját előre szegezve bevágatott a terembe, akár egy képzett kommandós. Igyekeztem nehogy lemaradjak, s hallottam, hogy a többiek is ott loholnak szorosan a nyomomban.

A szentélyben síri csönd honolt, eltekintve a lépteink zajától. Gyorsan körbesandítottam, pisztolyom csövével követve a szemem útját, de a teremben senki sem volt rajtunk kívül. Azahogy mégiscsak. Vigyorina istennő szobra előtt, az áldozati oltáron egy ismerős alak feküdt mozdulatlanul elnyújtózva, mintha itt akarná kipihenni az élete fáradalmait, hasonlóan a néhai Tom Billingshez. David McKean volt az.

25.

-Meghalt.-állapította meg Emma egyetlen pillantással. Hangjában szomorúság és folytott harag csengett, az arca azonban kifürkészhetetlen maradt. Valamennyien odasereglettünk az oltár köré, de ő visszatartott bennünket, széttárt karokkal.

-Maradjanak! Még összezavarják a nyomokat!

-Miféle nyomokat?-érdeklődött Brandon hunyorogva.

-Ezeket nil-guggolt le Emma a kőpadlóra mutatva. Közelebb hajoltam, hogy én is lássak valamit, de balszerencsémre összekoccant a fejem a Ritáéval.

-Bocsánat!

-De kemény fejű maga Lagzi!-dörzsölgette homlokát a nő.

-Nemcsak a fejem kemény!-vigyorogtam kajánul, mire úgy oldalba bökött, hogy kis híján orra estem. A többiek csak néztek bennünket, de nem szóltak bele az évődésünkbe.

-Megölték, ez nem is vitás. A csikik voltak.-dörmögte Parsson fejcsóválva.-Mindenki így jár, aki óvatlanul bemerészkedik ebbe az elátkozott templomba!

-Fogja már be ember!-Brandon idegesen nézelődött, kézben tartva puskáját.-Csak nemrég történhetett! Tíz perce sincs, hogy benéztem ide és akkor még üres volt az oltár! Lehet, hogy itt lapul még valahol a gyilkosa!

-És mi van akkor, ha ő is infarktust kapott?-kérdezte Mrs. Greyhus félénken.-Akár csak Mr. Billings.

-Bla-bla...!-Bill Powellnek meg volt a maga véleménye, és ezt nem is rejtette véka alá.

-Az legalább akkora vicc lenne, mint a buddhista mecset! Maga mit szól hozzá, Lókence?

-Miért pont engem kérdez?

Odatérdeltem Emma mellé, aki a padlót borító vékony porban található nyomokat fürkészte, detektívfelügyelőket megszégyenítő alapossággal. A többiek addig körbejárták a termet, benézve az oszlopok és kőszobrok mögé, hátha itt lapul még a tettes. Mindenki a ravaszon tartotta az ujját, de csak a hátsó kijáratot találták meg, ahol valószínűleg bevonszolták az áldozatot. Nem törődtem velük, mert biztos voltam benne, hogy aki idehozta a hullát, már régen lelépett az erdő felé.

-Ketten voltak, erőszakkal vonszolták ide.-suttogta a nő kis idő múlva.-Valószínűleg az ő nevetését hallottam, mielőtt magukkal összefutottam volna. Elkapták valahol és leütötték, aztán idehozták, hogy végezzenek vele.

-Az bizony meglehet. De miért tették el láb alól?-tettem föl hangosan a mindannyiunk fejében ott motoszkáló kérdést. Senki sem válaszolt, viszont Stafford eltűszentette magát.

-Körül kellene néznünk, hátha találunk még valamit.-Emma Turner az oltárhoz lépett és akkurátusan megszemlélte a halottat.

David McKean békésen tűrte a mustrát, üveges szemei a plafonra meredtek. A nő gyorsan lefogta a szemhéját és közelebb hajolt a férfi bal karjához.

34.

-Nézze csak!-egy apró, alig látható piros pontra mutatott a vénáján.-Tűszúrás. Le merném fogadni, hogy megmérgezték.

-Tényleg.-állapítottam meg én is.-Meg kellett volna néznünk Billings karját, mielőtt lefagyasztottuk volna.

Vaku villant, Hull Bryce csinált néhány sztárfotót David McKeanről és rólunk.

-Micsoda sztori! A címlapra fogunk kerülni!

-Vagy ide az oltárra, vigyorgó pofával!-hűtötte le a lelkesedését Parsson.-Bill, menjünk innen, amíg még lehet! Pattanjunk meg!

-Berezeltél Fred?-Powell a kijárat felé indult.-Nézzünk körül inkább odakint, hátha puskavégre kaphatunk néhány csikot. Ha azért nem találjuk Russt és Johnt, mert ezek a disznók kicsinálták őket, hát én szitává lövöm az egész bandát!

-Ne heveskedjen, Mr. Powell!-szólt utána erélyesen Emma.-Mr. Lókence, kísérje el őket! Járják körbe a templomot!

-Oké! Mit keressünk?-indultam a növényvadászok után megadóan.

-Bármilyen feltűnő nyomot. Mindjárt megyünk mi is, csak megnézem a zsebeit.

-Mondja aranyom, maga zsebes vagy zsaru, hogy ilyen szakavatottan nyúlkal mások ruhájában?-érdeklődött Brandon mézédés modorban. Neki eszébe sem jutott volna hozzáérni akár csak egy ujjal is az elhunythoz, inkább rágyújtott egy szivarra és békésen pőfékelni kezdett, igazi angol hidegvérrel.

-Azt azért nem, de láttam már néhány kemény dolgot az életben.

Hogy melyek voltak azok a kemény dolgok, melyeket Emma Turner látott már az életben, sajnos nem hallottam, mert követnem kellett a két Medixonost kifelé. Szerencsére jó a fantáziám, ezért nem okozott nehézséget gondolatban megtippelni a lehetséges válaszokat.

A szabadba érve megtorpantunk egy pillanatra, majd némi habozás után Powell hozzám fordult.

-Lelépünk Lókence? Estére Sanguban lehetünk ha elég gyorsak vagyunk.

-Miért kellene lelépnünk?-adtam az értetlent.

-Mert valakik itt azzal szórakoznak, hogy átsegítik az erre járó balga turistákat a túlvilágra!

-Az még nem ok a pánikra. Mi nem vagyunk turisták.

-De Russ és John eltűnt! Egyszerűen fogalmam sincs, hol lehetnek!-fakadt ki a fickó kétségbeesetten. A tekintetében annyi félelem bújkált, hogy megsajnáltam.

-Akkor talán jobb lenne, ha nem vágnának neki az erdőnek. Ki tudja, eljutnak-e élve Sanguig. A csikik bárhol lehetnek. Költözzenek inkább be a szállóba, úgy mint én.-ajánlottam nekik jó szívvel.-Ott nagyobb biztonságban vagyunk.

-Az meglehet. De én pont a turistákban nem bízom!-vonta össze a szemöldökét Parsson.

-Döntsék el mit akarnak.-mondtam tettetett közönnyel.-Én addig körbejárom az épületet.

-Hé, várjon már Lókence! Megyünk mi is!-iramodtak utánam azonnal.-Na jó, megdumált! Beköltözünk, aztán meglátjuk mi lesz! Tudja Lókence, én nem vagyok az a haj'de bátor fickó, akinek szeretnék látszani, ezt bevallom.

-Nem szégyen az.-vigyorgtam rá barátságosan.-Mindenki fél valamitől, ez természetes.

Megkerültünk egy sűrű bokrot, mely a templom fala mellett hajtott ki a földből, és már indultunk volna tovább, mikor Parsson, aki valamelyest lemaradva kullogott utánunk, és épp megszemlélte az épület kőfalán végigfutó díszes faragásokat, mozdulatlanra dermedt. Powell visszanézett rá, de a kefehajú csak hápogott, rémült pofával a bokorra mutogatva.

-Na mi van? Gyere Fred! Ne állj már ott, mint egy kókadt pöcsű városi aszfaltbetyár!

-Valaki ül a bokorban!-kiáltott fel Parsson elkínzottan.

-Na és!?-azonnal ráfogtuk a fegyvert a kérdéses zöldségre, hogy ha kell, sortűzzel köszöntsük a mögötte rejtőzködő ismeretlent.

-Semmi na és! Ez a fickó is halott!

-Szaporodnak a hullák.-dűnnyögtem, miután kihúztuk a barna bőrű, félmeztelen márga bennszülött tetemét a bozótból. A fiatal férfi nyakában lógó amulett rögtön elárulta, hogy nem akárki lehetett életében, talán valamelyik törzsfőnök fia vagy unokája. Mindössze egy könnyű vászonnadrágot viselt, és a lábán egy hófehér, vadonatúj Adidas tornacipőt. Hiába, ide is betört a civilizáció, elhozva áldásait az írástudatlan helybelieknek. Mégsem ez volt az, ami felkeltette a figyelmünket, hanem az arcán látható fülíg érő vigyor. Egészen frissnek tűnt a holttest, ahogy óvatosan megvizsgáltam a karjait.

-Ezt is megszúrták?-kérdezte Powell, a bal bicepszen látható apró pontot vizsgálgatva. A tűszúrás körül lila vérömleny keletkezett a karon, a csuklóján pedig horzsolás nyomait fedeztem fel.

-Összekötözték a kezét előtte, hogy ne tudjon ellenállni.-mondtam bepillantva a bokor alá, hátha megtalálom a kötelet, de semmi sem volt az ágak között. Ezek szerint leszedték róla a spárgát, mielőtt behúzták volna ide a hűvösbe.

Powell felállt, körbejárta a területet és hirtelen az épület falára bökött, ádáz tekintettel.

-Aha! Ezt nézzétek! Golyónyom a falon!

A sötétszürke kőkövön éktelenkedő világos terület tényleg frissnek tűnt, mintha egy eltévedt lövedék pattintotta volna le nemrég a mohás felületet.

-Lehet, hogy ez volt az a lövés, amit nemrég hallottunk, úgy fél órája.-találgattam a környéket szemlélve.-Maradjanak itt, visszamegyek szólni a többieknek.

-Talán olyasmit látott ez a bennszülött, amit nem lett volna szabad. Ezért lőttek rá, aztán elfogták és megmérgezték.-vélte a kefehajú, detektívesdit játssza a halott körül.

-Hát biztos nem az új tornacsukájáért nyírták ki! Egyáltalán, hogy kerül egy ilyen bennszülött srác lábára Adidas cipő?

Indultam volna a többiekért, de jöttek azok maguktól is, az élükön Hull Bryceszal, aki meglátva az újabb áldozatot azonnal nyúlt a fényképezőgépe után.

-Itt a következő hulla! Van még másik is a bokorban?

-Nincs, de ha akarja, elintézem magának, hogy rövid úton odakerüljön!-vicsorított rá Parsson haragosan.-Hogy lehet valaki ennyire érzéketlen!

-Csak tárgyilagos.-a tejeles szájú ügyet sem vetett rá, szorgosan kattintgatott. Kénytelen voltam megállapítani, hogy a kölyök talán mégsem olyan tejeles szájú, mint amilyennek látszik. Brandon most nem szólt egy szót sem, komoran pőfékelve álldogált Mell Stafford és Mrs. Greyhus társaságában. Emma és Rita halkan beszélgettek valamiről, aztán közelebb jöttek, hogy ők is megvizsgálják a márgát.

-Nincs nála se kés, se fűvócső.-állapította meg Rita azonnal.-Őt is ugyanazok kaphatták el, akik McKeant. De miért rejtették el ebbe a bokorba? Ha a csikik voltak és áldozatnak szánták, miért nem vitték be a templomba?

-Jó kérdés.-suttogta Emma az erdő felé kémlelve.-Talán megzavartuk őket munka közben.

-Mit csináljunk vele? És McKeannel?-kérdeztem fölpillantva az égre, ahol változatlan forrósággal ontotta sugarait a Nap. Felhő híján árnyék sem volt, a hulla körül máris gyülekezni kezdtek a döglegyek.

-Az lesz a legjobb ha itt hagyjuk őket.-döntötte el Emma a dolgot.-Vigyük be a márgát a templomba, ott hűvösebb van. Aztán igyekezzünk vissza a szállóba. Mielőbb szólnunk kell Garita felügyelőnek, hogy jöjjön ki értük. A többi már az ő dolga.

-Egyetértek!-bólintott Rita sietve.-Mr. Powell, Lagzi, kérem emeljék föl!

-Miért pont mi?-zsörtölődött a Medixonos, de azért engedelmeskedett.

Én a lábánál ragadtam meg, ő pedig a csuklójánál. Könnyű volt a fickó, hát gyorsan becipeltük a folyosóra és letámasztottuk az egyik sarokba. Aztán elindultunk, libasorban haladva az ösvényen visszafelé. Mindenki hallgatásba mélyedt egészen addig, amíg meg nem érkeztünk a szálló elé, ahol Asvina Thákura és Inder Gujral már türelmetlenül vártak bennünket a többi turista társaságában.

-Csakhogy előkerült végre Turner kisasszony, már kezdtünk aggódni magáért!-ragyogott fel Gujral arca, amint meglátta Emmát a sorban.

-Nyomatékosan felhívtuk mindenki figyelmét, hogy ne maradozzanak le a csapattól!-Thákura már kevésbé volt jó kedvében.-Történt valami, Rita? Olyan furcsán nézel!

-Á, semmi különös.-legyintett a nő.-Csak megtaláltuk Mr. McKeant.

-Igen? És akkor ő hol van?

-A csiki templom oltárán fekszik. Megölték.-felelte Emma komoran.-Kérem értesítse Garita felügyelőt a történetekről.

A hindu arcát heveny sápadtság öntötte el, Gujral viszont csak nézett, értetlenül.

-Komolyan mondja?-nyögte Thákura kétségbeesetten.

-A legkomolyabban.-bólintott Rita fáradtan.-És találtunk még egy hullát. Egy márga fiút. Mindkettőjüket megmérgezték, szintén a templomnál.

-David McKeant megölték?-kérdezte Inder hunyorogva.-És egy bennszülöttet? De hát ki?

-A csikik! Én megmondtam!-hangoskodott Peter Barrett, mire kitört a zűrzavar. Sok turista máris Thákurát kezdte ostromolni azzal, hogy el akarnak menni innen, mások pedig Ritát és Emmát kezdték el faggatni, hogy többet tudjanak meg az ügyről. Néztem Barrett elégedett vigyorgását és azon tűnődtem, miért jó neki az, ha pánikot kelthet az emberek között.

-Kérem! Hölgyeim és uraim, kérem!-próbált meg a hindu gátat vetni a felfordulásnak, persze eredménytelenül. Végül feladta a küzdelmet és bemenekült az irodájába, hogy rádión értesítse Drona Garitát az újabb halálesetekről.

Összenéztem Powellel és intettem, kövessen. Utána mentünk Thákurának az irodájába és becsuktuk magunk mögött az ajtót, kívül rekesztve a hangoskodókat.

-Maguk meg mit akarnak?-förmedt ránk a hindu nem túl barátságosan.-Nem látják, hogy dolgom van?!

-De. Éppen azért jöttünk, hogy segítsünk magának.-mondtam hanyagul az asztalára támaszkodva.-Azt javaslom hagyja a rádiót, inkább pattanjunk be az egyik Land Roverbe és meg se álljunk Sanguig. Be kell hoznunk a két holttestet még napnyugta előtt, ehhez azonban szükségünk van Garitára, hogy ő is ott legyen.

Thákura letette a mikrofont, pár pillanatig töprengett, aztán rábólintott.

-Rendben, de én is megyek. Indulhatunk, Mr. Lókence?-felpattant és az ajtó felé iramodott olyan sebességgel, amit igazán nem néztem volna ki belőle.

-Ezt látja szeretem!-vigyorgott Powell elégedetten.-Mikor így beindulnak az események! Ha nem zavarja, én is magukkal tartanék.

Fél órányi vad száguldás után a sáros, kanyargós erdei utakon megérkeztünk Sanguba.

28.

Átlagos indiai település volt, javarészt vályogból épült házakkal, vastag zsúptetőkkel. Az utcákon gyerekek szaladgáltak, asszonyok lépdeltek hatalmas kosarakkal vagy vizes kancsókkal a fejükön egyensúlyozva, és tehenek poroszkáltak mindenütt, háborítatlanul legelészve a dús fűben.

Thákura vezetett, élesen megfarolva a kocsival a kanyarokban, mintha autóversenyen lennének. Végül egy mély kátyúba csúsztatva a Rover orrát megállt egy két szintes épület előtt. A homlokzatra festett felirat alapján ez lehetett a helyi milícia székhelye, bár kinézetre inkább hasonlított egy elhagyott tehen istállóhoz, mint rendőrshöz.

-Megérkeztünk. Drona Garita hátul lakik az udvarban. Jöjjenek utánam!-Thákura megkerülte az épületet, alig tudtunk vele lépést tartani. Aztán megálltunk, mert a látványtól földbe gyökerezett a lábunk. Nemcsak az enyém, hanem Powellé is.

A rendőrségi épület mögött egy vadonutú, frissen vakolt téglaház állt, csinosan elrendezett virágoskerttel körbeülve. A cseréptetőn szabvány parabolaantenna meredt a vakítóan kék égboltozat felé, valószínűleg az Indiasat műholdra állítva. Az udvaron, parányi úszómedence mellett egy napernyős nyugágyon Drona Garita hevert fehér sortban, fején walkmannel, és halkán dudorászott valamit.

-Ez aztán a vityilló! Mit gondol Lókence, a felügyelőnek mennyi lehet a fizetése ebben a koszfészekben?-tátotta el a száját Bill.

-Biztos spórolós fajta.-nem volt kedvem találgatásokba bocsátkozni azt illetően, vajon honnan

37.

telik egy lószarrugdosó falusi rendőrnek parabolaantennára és úszómedencére.

-Mr. Garita!-kiáltotta el magát a hindu tisztelettel.-Elnézést amiért megzavarjuk a pihenését, de történt valami, ami szükségessé teszi az ön jelenlétét nálunk!

Garita felnézett, aztán intett a ház ajtajában megjelenő csinos, hiányosan öltözött fiatal lánynak és levette fülhallgatóját. A barna bőrű szépség szóltanul eltűnt az épületben, mindannyiunk legnagyobb bánatára, így kénytelenek voltunk az előttünk heverő, szőrös mellű felügyelőre fordítani a figyelmünket. A különbséget, mondanom sem kell, zongorázni lehetett volna. Garita úgy hevert a nyugágyon, mint egy jól lakott pávián a londoni állatkert aranyrácsos ketrecében.

-Miről van szó, Mr. Thákura? Láthatja, hogy most nem vagyok szolgálatban!

-Látom uram, de kérem, velünk kell jönnie! Nagyon nagy baj történt!

-Nyögje már ki, ne papoljon itt nekem!-ugrott fel azonnal a felügyelő, és magára rángatta kiterített egyenruháját.

-Mr. David McKeant, aki az egyik vendégünk volt, megölték a csiki templomnál, és megöltek egy márga bennszülöttet is a közelben.

Drona Garita megeresztett egy szaftos, helybéli káromkodást asszámi nyelven, amit a szokatlan dialektus miatt nem értettem pontosan, aztán magához véve oldalfegyverét és tányérsapkáját elindult a hindu nyomában.

-A miszióban voltak már?

-Nem.

-Akkor oda megyünk, Lensdorf nővérért! Hát maga Mr. Lókenőcs? Mit keres itt?

-Lókence! A nevem Lókence! Én csak beszélni szerettem volna a főnővérrel.-ballagtam utánuk zsebre dugott kézzel.

Beugrottunk a Roverbe és meg sem álltunk a misszióig. Út közben Thákura tömören tájékoztatta a felügyelőt az eseményekről és azon kezdett sopánkodni, hogy most aztán becsukhatja a boltot, mert minden vendége menekülni akar a szállodájából.

-Azt nem csodálom, hogy mindenki menekülni akar!-mennydörögte haragosan Garita.-Én is megpattannék egy olyan helyről, ahol úgy hullanak az emberek, mint érett fügék a fáról vihar idején!

A missziósház egy domb tetején épült a falu határában, közvetlenül a műút mellett. Fehérre meszelt falai élesen elütöttek az erdő zöldjétől, az udvarán álló harangtorony árnyékában gyerekek játszadoztak visongva. Amint megérkeztünk, azonnal körénk gyűltek és kiabálva üdvözölték komoran hallgató kis csapatunkat.

-Helló, Lagzi bábudzsi! Visszajöttél a nagy lepkevadászatról?-mosolyogtak rám kedvesen.

-Vissza hát!-intettem nekik kikönyökölve az ablakon. Jó érzés volt látni őket, a gyermeki ártatlanságukat, örömeiket. Az alatt a két nap alatt, amit itt töltöttem köztük, készülődve az erdei utamra, valamelyest összebarátkoztunk. Most izgatottan fecseggve mesélték az elmúlt napokban történeteket, alig értettem valamit a zshivajukból.

Garita berohant a nővérért, egy perc múlva már jöttek is kifelé, félrehessegetve a gyerekeket az autó elől. Ms. Lensdorf ezúttal könnyű fehér orvosköpenyt viselt térdig érő vászonszoknyával. Valószínűleg betegápolás közben zavartuk meg, de nem tiltakozott az ellen, hogy a felügyelő elrángatja a kórházból.

-Engedjete gyerekek, sürgős dolgunk van! Üdvözlöm Lagzi! Mr. Thákura!-bólintott a nő, mikor beült mellénk hátulra.-Nem gondoltam volna, hogy még ma újra találkozunk!

-Én sem.-biccentettem egyetértően.

-Képzeljék, eltűnt két munkatársunk a misszióból ma délelőtt.-újságolta Maria főnővér.-Maga ismeri őket Lagzi. Dr. Gotowsky az orvosunk és Sandro, a főápoló.

-Hogyhogy eltűntek?-kérdelte Powell értetlenkedve.

-Reggel lementek a faluba vásárolni és még mindig nem jöttek vissza. Voltam lent Sanguban, alig egy órája. Látták is őket, áruval megrakodva indultak vissza, de nem értek ide. Furcsa nem?

-Hát elég furcsa.-bólintottam összevonva a szemöldököm. A két Medixonos fickó után tehát két újabb ember is eltűnt, alig huszonnégy órán belül. Őszintén megmondom, nem tudtam mit kezdeni ezzel az információval. Három hullá és négy eltűnés, nos ez az ügy kezdett egyre zavarosabbá válni.

-Majd előkerülnek! Biztos csak beugrottak Gigi mama csehójába inni egyet! Gyerünk Thákura! Induljunk már!-türelmetlenkedett a rendőr fogcsikorgatva.-Nagy hibát követtek el

maguk Lókerge! Nem lett volna szabad felügyelet nélkül ott hagyniuk a holttesteket! Az erdő tele van éhes tigrisekkel, mit gondol, mennyit hagynak meg belőlük, mire odaérünk?

-Sajnálom, de erre nem gondoltunk.-vallottam be, magamban igazat adva neki. Azon már meg sem lepődtem, hogy megint eltévesztette a nevemet, akárcsak Mrs. Greyhus korábban.

-Van egy út, amelyen el tudok menni a templomhoz, de az egy kicsit rázós lesz!-szúrte fogai közt a szót Thákura, miközben visszafelé száguldottunk, nyaktörő iramban.

-Nem baj! Menjen csak ahogy bír!

Mentünk, és mint kiderült, az út nem csak egy kicsit, hanem nagyon rázós volt. Néhányszor majdnem elharaptam a nyelvemet, a fejem többször összekoccant a főnővérevel, de végül megúsztuk baleset nélkül. Negyed óra múlva feltűnt a templom homlokzata előttünk, és már kezdtem azt hinni, hogy minden rendben lesz, mikor megpillantottuk a tigriseket.

-Hogy csapna beléjük a viharisten legtüzesebb nyila!-Garita előrántotta pisztolyát és kihajolva az ablakon többször a levegőbe lőtt. A templom előtt kódorgó fél tucatnyi éhes tigris erre jobbnak látta bemenekülni az erdőbe, hátrahagyva lakomájuk maradékát.

-Elkéstünk!-suttogta Asvina Thákura lehunytt szemmel. Nem szállt ki a kocsiból, homlokát a kormánykeréknek támasztva nyögdécselt.

-Hát ezt alaposan szétcincálták!-sápadozott Bill Powell is, mikor közelebb érve megpillantotta a márga fiút. Pontosabban azt, ami megmaradt belőle, mert meg kell hagyni, a dzsungel ragadozói elég tisztességes munkát végeztek. Úgy saccoltam, körülbelül két óráig lehettünk távol. Azalatt a tigrisek besétáltak a templomba, kivonszolták a márga holttestét és a sortja meg a hófehér Adidas cipője kivételével szinte teljesen elfogyasztották.

-Főnövér? Bírja gyomorral az ilyesmit?-kérdezte a felügyelő kiugorva a kocsiból.-Össze kell szednünk a maradványait egy zsákba, aztán majd eltemetjük itt a közelben. Nem akarom rászoktatni a helyi élővilágot az emberhúsról, mert mostanában sok turista járkal erre felé. Csupa két ballabas, zsíros falat a csíkosszörűeknek.

-Megyek.-nyelt egyet Maria elszántan.-Láttam már ilyet évekkkel ezelőtt.

-McKean holttestéből maradt vajon valami?-szálltam ki én is nagy lendülettel, igyekezvén nem nézni a fűvet borító csontokra és véres húscscafatokra. Ez elég nehezen ment, de próbáltam erőt venni a rám törő hányingeren.

-Mr. Lókengyel! Van fegyvere?-mutatott az erdő szélén kóválygó tigrisekre Drona Garita.

-Van egy pisztolyom. Egyébként a nevem Lókence!

-Akkor használja! Mármint a pisztolyt! És ne engedje őket köze! Én benézek a templomba. Mr. McKean holtteste az oltáron fekszik ugye?

-Hacsak nem vándorolt át valamelyik cicus bendőjébe!-próbáltam viccelődni, de a többiek tekintete belém folytatta a szót.

-Ez nem olyan mókás, mint gondolja Lókence! Holnapra benne leszünk a hírekben! Kellett ez nekem, pont most! Egy rakás ostoba újságíró fogja előzőlni a falut meg az erdőt és mindenféle marhaságokat firkálnak majd az esetről! És még örülhetek, ha a tigrisek nem esznek meg közülük is néhányat!

Garita előre szegezett revolverrel nyomult be a templom sötét kapuján.

Lensdorf főnövér elővett a táskájából egy műanyag zsákot és rám mosolygott. Én szintén örültem, mert Garita végre megjegyezte a nevem és pontosan ejtette ki a száján, torzítás nélkül. Apró öröm volt ez a számtalan probléma közepette.

-Most jön a piszkos munka! Nincs kedve cserélni velem?

-Maga az orvos, én csak egy szimpla bogártudós vagyok!-hárítottam el az ajánlatát szerényen. Aztán gyorsan marokra kaptam a Smith and Wessonomat és a viczorogva felénk ügető tigrisek közé löttem. Nem akartam eltalálni egyiket sem, de a golyó gellert kapott valami sziklán és megsebesítette az élen haladó megtermett ragadozót. Üvöltés, a sebesült vadállat vinnyogva visszamenekült a fák közé, akár a társai. Most pár percig nyugalomunk lesz tőlük.

A felügyelő visszajött, homlokát vakargatva, mint akinek megártott a napsütés. El tudtam képzelni, micsoda látványban lehetett része a szentélyben.

-Nincs idekint?-kérdezte tanácstalanul szemlélődve.-McKean hullája eltűnt.

-Ez csak egy ember. Illetve ami megmaradt belőle.-mondta Lensdorf gumikesztyűt húzva, és elkezdte összeszedni a cscafákat.

-A legfurcsább az egészben az, hogy semmi vérnyom nem látható. A tigrisek nem szoktak ilyen tiszta munkát végezni. Még a padlót is felsöpörték az oltár körül!-Garita erősen gondolkodott valamin, aztán sóhajtván odajött hozzám és a szemembe nézett.

-Mondja Lókence, maga szerint rendes dolog az, ha eltűnik egy hulla?

-Nincs bűnjel, nincs bizonyíték. A tettes vagy a tettesek visszatérhettek, miután mi elmentünk és feltakarították az oltárt. Ez rendszeretetre vall.-állapítottam meg, újabb lövést eresztve a tigrisek közé.

-Valami nagyon bűzik ebben az ügyben! A francba! Kulába léptem!-a felügyelő igyekezett lecsuszolni a fűben a szandáljára rakódott salakanyagot. Powell közben ismét a fák közé lőtt, ahonnan dühödt bömbölés hallatszott, tudunkra adva, hogy az erdő urai nem látnak minket szívesen a környéken.

-Na! Menjünk vissza a szállóba, beszélni akarok a turistákkal! Az összessel! Hátha láttak valamit.

-Kész vagyok!-emelkedett fel Maria főnövér összefogva a csaknem üres zsákot.

-Ha fél órával később érünk ide, már ezt sem találjuk itt. Csodálom, hogy az Adidast nem rágták szét. A macskák szeretik a márkás cuccokat.

-Honnan tudja?

A felügyelő ásó után kutatót a Land Rover csomagtartójában.

-Volt régen egy szíami macskám. Imádta a sportcipőket.

Elhantoltuk a bennszülött fiú maradványait és elindultunk a szálló felé.

30.

-Meg kellene néznünk még egyszer Tom Billings holttestét.-mondta a felügyelő, miután megérkeztünk a szállodába.-Valószínűleg őt is megölték és tudni szeretném hogyan.

-Rendben, de boncolási jegyzőkönyvet most ne várjon tőlem felügyelő úr!-vont vállat Maria fáradtan.

Esteledett már, az árnyékok hosszúra nyúltak körülöttünk. A dzsungel változatlan lelkesedéssel zsirogott mindenfelé, csak a Tours környékén honolt néma csend. Éppen vacsoraidő volt, az étkezőben ott találtunk mindenkit. Thákura tömören megnyugtatta a vendégeket, hogy minden rendben van, a felügyelő megérkezett és kézbe veszi a dolgokat. Aztán átadta Jeff Robertsonnak a hűtőkamra kulcsát azzal, hogy segítsen a felügyelőnek és visszavonult az irodájába. Garita és a főnövér elmentek megnézni Billingsst, én pedig Powellel letelepedtem az egyik üres asztalhoz. Parsson sietett oda hozzánk azonnal, kezében az elmaradhatatlan sörösdobozzal.

-Mi'zujs? Képzeljétek, ma este lesz az ismerkedési bál! Zene, csajok, kaja, pia meg minden.

-A márgát megették a tigrisek.-hűtötte le a lelkesedését Powell.-McKean holtteste pedig szőren szálán eltűnt.

A kefehajú erre nem tudott mit válaszolni, csak ült némán, a sörét kortyolgatva. A pincér közben kihozta nekünk a vacsorát. Már épp neki akartam látni, mikor Garita robbant be az étkezőbe, láthatóan feldúlt állapotban.

-Thákura! Hol van Thákura!

-Az irodájában!-mondtam rosszat sejtve.-Miért? Történt valami, felügyelő?

Minden szempár a rendőrré meredt, aki fogát csikorgatta dühében.

-Ott nincs! Láttá valaki?!

-Itt vagyok felügyelő úr! Mi történt?-sietett ki a konyhából a hindu idegesen.

-Jöjjön velem!-pattogott a felügyelő és elviharzott. Thákura azonnal követte, a vendégek pedig összesúgtak az asztaloknál, szinte egyszerre, mintha karmester vezényelné őket.

-Fred, menj utánuk és tudd meg mi a helyzet!-suttogta Powell idegesen.-Nem tetszik ez nekem!

-Oké!-Parsson elstartolt, én pedig végre nekiláthattam a rizseshúsnak. Nem telt bele két perc, és a kefehajú már jött is vissza, maflán vigyorogva.

-Na mi van?-kérdte teli szájjal Powell.

-Nem fogjátok kitalálni! Tom Billings holtteste nyomtalanul eltűnt a hűtőházból!

31.

Garita felügyelő úgy döntött, itt marad a főnövérrel a szállodában. Billings maradványai nem kerültek elő, bár átkutatták érte az egész hűtőkamrát és a környező bokrokat is. Odakint közben rázuhant a tájra az éjszaka, súlyos lepedőjével beborítva a dzsungelt. Ez véget vetett a keresésnek a szabadban, mindenki behúzódtott a főépületbe. A folyosókon és a szobákban sorra gyúltak fel az áramfejlesztőből táplált villanyégők, barátságos fénykörbe vonva az épületet.

A felügyelő összetrombitálta azokat a vendégeket, akik jártak délután a csiki templomnál és egyenként behívatta őket Thákura irodájába, melyet önkényesen foglalt le magának. A kihallgatások rövidek voltak és javarészt eredménytelenek. Ezt a rendőr azonnal be is vallotta

41.

nekem, amint én kerültem sorra.

-Foglaljon helyet, Mr. Lókence! Remélem, maga több hasznos információval tud szolgálni, mint a szálló vendégei.

-Én sem tudok sokkal többet náluk, de azért remélem, annak hasznát fogja venni.-jelentettem ki gyorsan, és letelepedtem a felkínált fotelbe.

-Azt majd meglátjuk. Először is szeretném ha elmesélné, hogy került ide a márgaföldi dzsungelbe! És legfőképp miért!

Sóhajtottam egy nagyot, majd újra előadtam a sztorimat az Ezüstholdas fecskefarkú lepkékről, és elmeséltem, mi történt velem a misszióból történő elindulásomtól kezdve egészen ma délutánig. A felügyelő érdeklődve hallgatott, nem szólt közben egy árva szót sem. Mikor befejeztem, egy darabig csak bámult rám, kifürkészhetetlen tekintettel, aztán végre méltóztatott megszólalni.

-Tehát akkor összegezzük csak! Tegnap éjjel maga és a két biológus három alkalommal is hallották azt a nevetést az erdőben. Ma délután pedig Emma Turner kisasszony hallotta ugyanezt, és mindkét esetben a templom felől jött a hang. Igaz?

-Úgy van.

-Akkor feltételezhetjük, hogy mindannyian az áldozatok nevetését hallották, mielőtt azok... hmm, hogy is mondjam csak, szóval belepusztultak volna a vihogásba.

-Ms. Turner szerint valamilyen kábítószerrel injekciózhattak beléjük. David McKean és a bennszülött fiú alkarján megtaláltuk a tűszúrás nyomát.

-Persze, beszéltem Ms. Turnerrel. Nagyon határozott és elbűvölő hölgy. Igazán kár, hogy a tettesek eltűntették a hullákat, így ezt nem tudjuk ellenőrizni.

-Utána nézett annak, kinek van kulcsa a hűtőházhoz?-kérdeztem kíváncsian.

-Nem volt rá szükség, egyszerűen feltörték a lakatot valami spéci generálnyitóval. Profi munka, az kétségtelen. Mindenesetre, akárhogy is vesszük nyilvánvaló, mármint az elkövetés módjából, hogy a csiki szekta tagjai lehettek a gyilkosok.

A felügyelőnek kész elképzelései voltak az ügyről. A véleményét ugyan nem osztottam, de valamiért mégis inkább jobbnak láttam, ha hallgatok Vigyorina aranyszobráról.

-Már csak az indíték hiányzik! Van valami ötlete?-hunyorogott rám Garita ravaszul. Volt ugyan egy olyan érzésem, hogy most ugrik a majom a vízbe, mégis tagadólag ráztam meg a fejem.

-Őszintén szólva nincs.

-Igazán kár, hogy már elfelejtette Vigyorina istennő elveszett aranyszobrát! Thomas Rollins volt szíves kipakolni.-vigyorodott el a felügyelő olyan szélesen, mintha ő volna a csikik szektájának legbuzgóbb hívője.

-Kipakolni? Nekem ahhoz az ügyhöz semmi közöm!-méltatlankodtam azon törve a fejem, vajon mibe akar belerángatni a zsaru.

-Sir Alex Brandon másképp gondolja. Szerinte maga is a szobrot keresi, ahogy azt Mr. McKean, és talán Tom Billings is kereste. A csikik persze nem nézhették tétlenül, hogy holmi külföldiek elrabolják a legbecsebb ereklyéjüket, inkább eltették láb alól a túlbuzgó kincsvadászokat. Tiszta sor, nemde?

-Alex Brandon? Érdekes, én pont fordítva tudom a dolgokat!-lendültem azonnal ellentámadásba. Úgy határoztam, bevetek néhányat a tartalékban hagyott lapjaim közül.

-Sir Brandon az, aki a szobrot keresi. Ezért hozta magával Susan Goldmant, a műkincskereskedőnőt, hogy osztozzanak a zsákmányon. Valószínűleg azt hiszik, hogy én is a szoborra vadászom, és úgy gondolták, jól bemártanak, hátha maga lekapcsol engem meg Rollinst. De meg kell mondanom őszintén, én nem Vigyorina szobra, hanem kifejezetten őmiattuk jöttem márgaföldre.

-Nocsak! Halljuk a sztorit!

A felügyelő kitűnően szórakozott rajtam, mint aki mindenről tud, és éppen ezért hagyja, had süljek csak meg a saját zsíromban. Eldöntöttem, hogy nem szerzem meg neki ezt az örömet. A nadrágzsebembe nyúltam és elővettem a megbízólevelem, amit még az elindulásom előtt kaptam Londonban. A felügyelő elolvasta, arcáról lassan lehervadt az önelégült mosoly.

-Interpol? Maga nekik dolgozik?

-Néhány alkalommal előfordult már, hogy a segítségemet kérték, ahogy most is ez történt, mikor megtudták, hogy véletlenül pont ide készülök márgaföldre. Az Interpol ugyanis pár hónapja felfigyelt Alex Brandonra, aki gyanús ügyletekbe keveredett a műkincspiacon. Korábban Brandon már több olyan indiai régészeti ásatáson is részt vett, ahol értékes

leleteknek kélt lába nyomtalanul. Később aztán ezek a műkincsek neves aukciókon bukkantak fel, az emberünk pénztárcája pedig szépen vastagodni kezdett. Az Interpol ráállította egyik emberét a fickóra és így jöttek rá, hogy Brandon megtalálta Vigyorina istennő legendás szobrát valami régi irat alapján. Aztán összeállt Susan Goldmannel és rövidesen ide utaztak. Éppen ezért kértek meg rá, hogy tartsam nyitva a szemem és segítsen az emberük munkáját.

Ez természetesen akkora blöff volt, mint ide a déli sark, de úgy látszik bejött. Garita egyszeriben átment fölényesből hízelkedővé. Alig bírtam elfolytani a nevetésem, ahogy az átalakulását figyeltem.

-Megtudhatnám, hogy ki az Interpol embere? Ha már itt van, szívesen segítenék neki én is!

-Sajnos azt nem árulták el indulás előtt. Csak annyit mondtak, az emberük fel fog ismerni engem és majd jelentkezik. Mindaddig azonban nem vette föl a kapcsolatot velem, úgyhogy nem sokat tehetek.-tártam szét a karom szomorúan.

-Hát ez igazán kár!-bólogatott a felügyelő eltűnődve, aztán hozzátette.-Örölnék, ha azonnal szólna nekem, amint fölveszi magával a kapcsolatot. Nem szeretném, ha Brandonék fölszívódnának a dzsungelben a szoborral együtt. Ugye megérti?

Természetesen megértettem, bár nem egészen úgy, ahogy ő gondolta. Eszembe jutott a felügyelő vityillója Sanguban, a parabolaantennával és az úszómedencével, és komolyan bólogattam. Hát igen, egy száz kilós aranyaszobor nagy fogás lenne Drona Garitának is, nem csak Alex Brandonéknak.

-Persze. Addig is azonban szeretném, ha utána nézne a csikiknek. Könnyen lehet ugyanis, hogy ők öldökszik azokat, akik a szobor után kutatnak a templom környékén.

-Ha tényleg a csikik voltak, és nem a kincsvadászok valamelyike akart megszabadulni a konkurenciától, akkor már holnap el fogom kapni a tetteseket!-mosolyodott el Garita felügyelő magabiztosan, és átnyúlva az íróasztal fölétt kezet rázott velem. Láthatóan nagyon elégedett volt azokkal az információkkal, melyekkel sikerült ügyesen megetetnem. Én is elégedett voltam a teljesítményemmel. Rég volt már utoljára, hogy valaki ilyen könnyen bevette volna az általam felkínált maszlagot.

-Mindent meg fogok tenni, Mr. Lókence! Ami pedig a kincsvadászokat illeti, amint találunk valamit, lecsapok rájuk. Nem tűrhetjük, hogy a külföldiek kivigyék az országból a pótolhatatlan értékű műkincseinket! Majd gondom lesz Ms. Goldmanre és Alex Brandonra! Kérem hívja be Mr. Powellt, vele is váltanék pár szót.

Kimérten bólintottam és eltéve a megbízólevelem szépen kísértáltam az ajtón. Remek! Ujjongtam magamban. A hal ráharapott a horogra, most már csak fárasztanom kell, mielőtt kihúznám a partra.

Olyan elégedett voltam magammal, hogy az a lehetőség eszembe sem jutott, mi történik akkor, ha mondjuk a hal ránt be engemet a vízbe. De hát senki sem lehet tökéletes.

32.

Elindultam a szobám felé, hogy végre tisztességesen megfürödjek és fölvegyek egy új ruhát. Az étkezőből kiszűrődő kellemes, halk zene tudtomra adta, hogy az ismerkedési bál már alighanem elkezdődött, legalábbis azok számára, akik még élnek a szálló vendégei közül.

-Maga még mindig itt van, Lókence?!

A lépcsőn Irina Reiss jött velem szembe, könnyű estélyi ruhában, Sigemoto Yasawani társaságát élvezve.

-Merő fájdalom, de igen!-vallottam be bűnbánóan és rákacsintottam.

Ms. Reiss megsemmisítő pillantást vetett rám és tüntetően elfordította csinos kis poijját.

-Ne kerüljön még egyszer a szemem elé, maga szatír!

-Köszönöm a bókot, de azt hiszem nem szolgáltam rá!-vigyorogtam szemérmetlen pillantásokkal illetve a dekoltázsát, ahogy elvonult mellettem. Csinos nő volt, azt meg kell hagyni, de még mindig a gyomromban éreztem az öklét, ezért inkább nem álltam meg bájcsevegni vele és Yasawanival.

-Hagyja békén a hölgyet, Mr. Lókence!-mondta kimérten a japán, mielőtt otthagytak volna.

Fölrobogtam az emeletre és elkezdtem keresni a szobámat. Mivel a folyosó elágazott,

43.

először természetesen rossz felé indultam, s így hiába keresgéltem a megfelelő számú ajtót.

Már visszafelé jöttem, mikor összetalálkoztam Peter Barrettel. A kigyószemű pasas rendesen kiöltözve, trópusi öltönyben lépett ki a szobájából, agyonzselézett haján megcsillant a mennyezeti lámpák fénye.

-Keres valakit?-kérdzte a sznobok fensőbbiséges hanghordozásával.

-Csak a szobámat. Mr. Thákura volt szíves elszállásolni a huszonnégyesben.

-Az a keleti oldalon lesz, a másik irányban!-mutatta, és elkísért a lépcsőfordulóig, ahogy a hülyegyerekeket szokás, akik nem képesek megtalálni a szobájukat egy kétszintes, aprócska szállodában.

-Köszönöm.

-Lejön az ismerkedési bálba?

-Igen. Mindjárt megyek én is!

Barátságosan hátba veregettem hálám jeléül, aminek persze nem örült, majd ott hagytam. Kár, hogy nem volt nálam egy ragadós papír, rajta valami tömör felirattal, mert akkor azt is a hátára ragasztottam volna. Annakidején az iskolában sok osztálytársamat sikerült ily módon ellátnom olyan megtisztelő címkéssel, mint például: "szamár vagyok" vagy "üsetek!"

Végre megtaláltam a szobámat. Egyszerű, nem túl tágas helyiség volt ágygal, szekrénnel, asztallal és két székkal. A padló megnyikordult a talpam alatt minden egyes lépésnél. A falon bekeretezett fényképek lógtak a kazirangai dzsungelről, valóságos földi paradicsomnak próbálva beállítani a környéket. Három gyilkossággal a nap végén azonban valahogy nem tudtam hinni ebben. A hátizsákom az ágyon hevert, ahová Thákura dobta.

Gyorsan letusoltam a fürdőszobának kinevezett parányi fürkében és előbányásztam a csomagjaim közül az utolsó, még Londonban kitisztított ruhát. Rövidesen kénytelen leszek kimosni a holmijaimat, ha meg akarom őrizni viszonylag ápoltnak tekinthető külsőmet. A tükörbe pillantva aztán valamelyest elszörnyedtem. Négy napos borostával az arcomon tényleg nem nyújthatok valami vonzó látványt az odalent várakozó nők számára.

Épp a habot kentem magamra füttyörészve, mikor kopogtak az ajtón.

-Ki az?-kérdéztem a borotvámot fenégetve komótosan.

-Maria nővér vagyok!-hallottam egy kellemes, csábító hangot a folyosóról.

-Jöjjön csak be főnővér!-nyitottam ki az ajtót, vidáman köpködve a habot mindenfelé.

-Óh, bocsánat Lagzi, amiért megzavarom!

-Semmi gond, már felöltöztem!-legyintettem nagyvonalúan. Maria elpirult, és óvatosan belépett a szobámba. Egy könnyű citromsárga szári volt rajta, a haját kontyba csavarva feltornyoztatta a feje búbján. Igazán elbűvölő teremtmény volt, azt meg kell hagyni.

-Csak azért jöttem, mert sehol sem találtam magát. Ugye lejön az ismerkedési bálra? Mr. Thákura bennünket is szívesen látott a szállodájában, az én szobám a magáé mellett van, jobbra.

A nő leült az ágyam szélére, keresztbe vetve formás lábait és nézte, mint nyújom le képemről a szőrt a tükör előtt.

-Mindjárt készen vagyok, kedves Maria.-motyogtam, és sikerült megvágnom az állam.

-Mondja, magát nem viselték meg a mai események?

-A hullákra gondol? Láttam már épp eleget a misszió kórházában, nekem elhihetilemosolyodott el Ms. Lensdorf könnyedén.-Ez is hozzá tartozik a munkánkhoz. De beszéljünk inkább másról!

Felállt és odalejtett hozzám, pillékönnyű léptekkel.

-Borostásan is jól nézel ki, de így még vonzóbb vagy!-lehellte édesen, csábítóan Maria.

-Mi lenne, ha ma este, mi ketten folytatnánk az ismerkedést? Tudod, amit a misszióban kezdtünk el! Kár, hogy olyan hamar nekivágtál a dzsungelnek! Oly sok mindent szerettem volna még megbeszélni veled!

Megéreztem a parfümjé illatát, alighanem szantálfa lehetett vagy valami hasonló egzotikus illóolaj. Két finom kéz fonódott a derekam köré, majd a nő hozzám simult, izgalomtól remegő testtel.

-Ó Lagzi, úgy hiányoztál!-suttogta egészen közről a fülembe Ms. Lensdorf.

-Valóban?-kérdéztem, letéve a borotvát. Alig egy hete ismertük egymást. Gyorsan megtöröltem az arcom és megfordultam, hogy szembe nézzek vele.

-Ez meglehetősen intim vallomás egy missziós főnővér részéről!

Igyekeztem megőrizni a hidegvérem tekintettel a helyzetre, ami nem is volt olyan könnyű,

látva a nő vágyódó tekintetét, a szétnyíló eperajkakat és a szári alatt hegyesedő telt kebleket.
-Én nem tettem szüzességi fogadalmat!-rebege Maria nővér szemérmesen.
-Azt látom.-bólintottam megértően és tétován elindultam az ajtó felé.-Akkor talán mehetnének is! A többiek már biztosan türelmetlenül várnak bennünket!
-Ó Lagzi, talán nem tetszem neked?-kapta el a karom Ms. Lensdorf hevesen.-Amióta csak megláttalak, nem tudlak kiverni a fejemből! Olyan régóta vagyok itt egyedül, megfelelő társaság nélkül!

Értettem én, hát hogyne értettem volna, de úgy gondoltam, kissé feltűnő lenne, ha le sem mennék az ismerkedési bálba, legalább egy pohár whiskyt meginni.

-Korán van még Maria!-fogtam meg a nő kezét finoman, rábeszélően.-Ráérünk később is, hmm... beszélgetni, ha már elcsendesült odalent a nyüzsgés. Azt javaslom, előbb menjünk le és igyunk valamit. Szeretnék pár szót váltani a vendégekkel.

-Na jó, ahogy akarod!-durráskodott Ms. Lensdorf bánatosan, de beleegyezően.-Akkor majd utána ájtjövök hozzád jó? Annyi mindent szeretnék veled megbeszélni!

-Én is.-nyeltem egy nagyot, végignéze a nő testén.

Épp indulni akartunk volna, mikor újra kopogtak az ajtón. Ezúttal azonban nem finoman, hanem erőteljesen, ahogy általában egy férfi szokott.

-Ki az?-kiáltottam el magam nem túl lelkesen. Más sem hiányzik, minthogy meglássanak a főnővérrel édes kettesben.

-Na végre Lókence! Alex Brandon vagyok! Már mindenütt kerestük! Lejön a bulira, vagy inkább a lóbört szándékozik húzni reggelig?!

-Megyek!

Az ajtóhoz léptem és Mariára pillantottam, aki gondosan megigazgatta ruháját és igyekezett a lehető legsemlegesebb arckifejezését magára ölteni.

Alex Brandon teljes harci díszben, ezernyi rendjelével kidekorálva állt a küszöbön, kezében whiskys üveggel. Rám vigyorgott, aztán meglátta a főnővért és halkán elfütytyentette magát.

-Menjenek csak, nekem még van egy kis dolgom!-szabadkozott Ms. Lensdorf szemérmesen és átsietett a szobájába. Amint becsukódott mögötte az ajtó, Brandon felém fordult és halkán megjegyezte.

-Nagy pinavadász maga Lókence! Mondja, hogyan csinálja, hogy még az ilyen fityulás apácák is sorban állnak az ágyánál?

-Szakmai titok!-vontam vállat könnyedén és bezártam magam mögött az ajtót.-Jó, hogy jött Sir Brandon! Volna egy kis megbeszélni valóm magával Vigyorina szobráról!

Elindultunk a lépcső felé. Tudtam, hogy veszélyes játszmába kezdek, mégis meg kellett próbálnom tenni valamit abban az ügyben, melybe tulajdonképpen az akaratomtól függetlenül sodródtam bele. Pár pillanatig gondolkodtam, aztán beszélni kezdtem.

33.

-Igazán nem volt szép magától Sir Brandon, hogy megpróbált bemártani Garita felügyelő előtt azzal a mesével!

-Milyen mesével?-értetlenkedett az öreg, gondosan megjátszott ártatlansággal.

Beléptünk az étkezőbe, ahol akkor már igencsak tetőfokára hágott az izgalom, köszönhetően a sarokba állított régi lemezjátszóból áradó vérpezsdítő dzsessz muzsikának, a rengeteg márkás italnak és a csinosan kiöltözött, szebbnél szebb nőknek. Persze azért nem volt ez olyan felhőtlen boldogság, mint amilyen akkor lehetett volna, ha nem történik a nap folyamán három rejtélyes haláleset. Szinte mindenki ott volt, emlékezetem szerint legalábbis, élénk beszélgetésbe merülve egymással, kis csoportokban, ahogy általában az előkelő vagy annak látszani akaró körökben az szokásos.

-Á, Mr. Lókence, csak hogy megérkezett végre!-sietett élénk, kibontakozva az egyre sűrűsödő szivarfüstből Hull Bryce.-Válthatnánk néhány szót? Kíváncsi vagyok az ön véleményére is a gyilkosságokkal kapcsolatban! Mit szól hozzá, itt most szinte kizárólag ezen téma körül forog minden társalgás!

Nem osztottam a lelkesedését, mert négy szemközt szerettem volna Brandonnal beszélni, de kénytelen voltam jó képet vágni a tolakodó fiatalember szövegéhez.

-Mit mondott magának a felügyelő, Lókence?!--kérdezte Brandon összevont szemöldökkel.

45.

-Épp csak annyit, hogy maga szerint én és Mr. Rollins Vigyorina elveszett aranszobrára vadászunk a dzsungelben.

Komor képet vágtam, megkezdve a következő hadműveletet, mely révén azt reméltem, hogy megakadályozhatom az újabb gyilkosságokat. Merthogy ezzel a három halálesettel nem ért véget az ügy, abban biztos voltam. Még nem találkoztam ugyanis a praxisom során olyan bűnüggyel, ahol a tettesek megálltak volna három hullánál.

-Miért, talán nem?-fortyant föl sértődötten a túratábornok. Meg kell hagyni, pontosan erre a reakcióra számítottam.

-Nem bizony! Már nem!-mosolyogtam sokat sejtetően, és az egyik pincér tálcajáról leemeltem egy pohárnyi jóféle whiskyt.

-Hogy érti ezt?

-Én előbb érkeztem, mint maguk.-kortyoltam nagyot az italból, s jóleső érzéssel nyugtáztam, hogy ismét az igazi, hamisítatlan Scotch-tal vendégelték meg bennünket.

-Volt időm alaposan áttanulmányozni a szentély környékét. Még a márgákkal is beszéltem, hátha tudnak valamit a szoborról.-kezdtem bele a mesémbe, ők pedig olyan figyelmesen hallgatták, mintha az aranycsinálás receptjét ismertetném velük.

-Szóval megtalálta! Tudhattam volna!-bosszankodott Brandon fancsali képpel, mire sietve megnyugtattam.

-Tévedés, nem találtam meg. És maguk sem fogják, mert rossz helyen keressük. A szobor rejtékhelyéül szolgáló üreg már üres. Valószínűleg évekkel ezelőtt elszállíthatták innen a csikik. Az is lehet, hogy beolvasztották és most vígan költik a belőle származó pénzt.

-Nem hiszek magának!-csóválta meg a fejét Brandon gyanakodva.-Alaposan áttanulmányoztam az ide vonatkozó feljegyzéseket. Mindössze hét főpap tudott a szobor rejtékhelyéről, és közülük öten rövidesen meghaltak az angolokkal vívott egyik csatában, Csikkipur közelében. A másik kettő pedig börtönbe került, és nem is jutottak ki onnan élve. Maga honnan értesült arról, hogy Vigyorina szobra itt van elrejtve?

Most megfogott, mert szinte semmit sem tudtam az ügy hátteréről, de rövid gondolkodás után kivágtam magam.

-Az legyen az én titkom. Mindenesetre Garita felügyelő a csikiket okolja Billings, McKean és a márga meggyilkolásáért. Ő is szeretné megtalálni a szobrot, de azért, hogy a múzeumba kerüljön, elvégre egy ilyen értékes kincs nemzeti tulajdonnak minősül. Ha valaki megpróbálná kicsempészni az országból, azt azonnal lesíttelné.

-Azt gondolja talán, hogy tolvaj vagyok?-fortyant föl az öregember, hatalmas önérzetről téve tanúbizonyságot előttem.

-Ugyan, dehogy Sir Brandon! Csak hát száz kiló arany az elég tisztességes summa, még egy olyan gazdag embernek is, mint maga vagy Ms. Goldman.

Értette a célzást, természetesen. Úgy éreztem ennyi elég is lesz, így hát elhallgattam és kedvesen biccentve magukra hagytam őket, had gondolkozzanak egy kicsit.

Remélhetőleg ezzel, egy időre legalábbis sikerült elvennem a kedvüket attól, hogy elkóborogjanak a többi turistától kincset keresni úgy, ahogy azt David McKean valószínűleg megpróbálta. Így talán könnyebben el tudom kapni a gyilkost, aki minden valószínűség szerint nem egy csiki lehetett, hanem valaki más. Hogy ki, arról azonban még halvány sejtelmem sem volt ezen az estén.

34.

Lehuppantam Thomas Rollinsék társaságához, mert úgy láttam, ott áll a legtöbb whiskys üveg az asztalon.

-Helló Lókence! Mit iszik?-vidult fel a cserkészparancsnok a jöttömre.-Hallottam mi történt a templomnál délután.

-Szavamra, igazán rendes Mr. Thákurától, hogy ilyen kitűnő minőségű itallal vendégel meg bennünket ezen a gyászos napon!-néztem végig az asztal körül iszogató társaságon. A két Medixonos mellett ott ült még Inder Gujral és Rita Wilson is, egymás közt sugdolózva valami izgalmas témáról.

-Üdvözlöm, Mr. Lókence! Hát igen, az ital valóban kitűnő minálunk, erről mindig gondoskodott szegény Tom, az Isten nyugosztalja!

46.

Gujral koccintásra nyújtotta széles üvegpoharát.

-Tom Billingsre!

-Úgy van!-csatlakozott hozzánk azonnal Fred Parsson is.-Csupa erő, csupa izom, éjjel nappal whiskyt iszom!

-Egészségünkre!

Ittunk, majd rámosolyogtam a némán szemlélődő Ritára, aki változatlanul ugyanabban a terepruhában üldögélt mellettem, amiben egész nap a dzsungelt járta.

-Hát maga Rita? Nem öltözött át erre az alkalomra?-próbáltam meg beszélgetésbe elegyedni vele. Ms. Wilson lassan rám nézett, mintha most látta először, aztán megrázta a fejét.

-Nem hoztam magammal semmi nőieset. Nem illene ebbe a környezetbe.-széles gesztussal a többi nőre mutatott, akik szebbnél szebb ruhakölteményekben pompázva igyekeztek magukra vonni a férfiak figyelmét, nem csekély sikerrel.

-Igaza van.-hagytam helyben a megállapítását azonnal.-Az igazi szépség különben sem függ holmi ruháktól.

-Attól főleg nem! Inkább ruha nélkül az igazi!-vágott közbe Parsson, felélénkülve a tespedtségéből.-Csak vigyázzon Lókence, mert ott ül Irina Reiss kisasszony és megint behúzó magának egyet!

Ezen mindenki jót röhögött, engem kivéve, de azért nem sértődtem meg. Rita közben összenézett velem, és mintha egészen halványan elpirult volna az arca. Talán nem csak a nevetéstől, mertem remélni.

-Ms. Reiss nagyon harcias teremtes. Egyébként csodálom, hogy felismert a nevemről, hiszen korábban még sosem találkoztunk.-mondtam a kérdéses nőre pillantva, aki a szomszédos asztalnál tüntetően elfordította fejét a társaságunktól.

-Ez a hírnév átka, Mr. Lókence!-vigyorgott rám Gujral barátságosan.-Ismerem egy férfit Agrában, akit egyszer tévedésből úgy felpofozott egy asszony a piacon, hogy kénytelen volt műfogsort csináltatni magának. Állítólag azért esett neki a nő, mert összetévesztette egy szélhámossal, aki korábban ravaszul a nővére bizalmába férkőzött, és a házasságtörés bűnébe csábította. Pedig a fickó nem is hasonlított a bűnösre, csak ugyanúgy hívták véletlenül. A nőnek elég volt meghallania a nevet az utcán, már neki is esett hirtelen haragjában. És mivel nem beszéltek egymás nyelvjárását, túl későn derült ki, hogy félreértésről van szó.

Mindenki nevetett a történeten, én pedig örültem neki, hogy a Ms. Reissel való találkozásom nem végződött ennyire tragikusan. Nehezen találnék magamnak ezen a környéken fogorvost, hasonló esetben.

-Szóval csak vigyázzon Lókence, nehogy túl későn derüljön ki, hogy összetévesztik valakivel!-hunyorogott rám talányosan Powell, de akkor már nem figyeltem rá.

A gondolataim ugyanis éppen máshol jártak, akárcsak a szemem, amely Edna Cerettin akadt meg. A hegymászónő feltűnően lenge ruhájában épp Mell Stafforddal enyelgett a sarokban. Ms. Ceretti mélyen dekoltált, ibolyakék köntöst viselt izmos testén, lábán könnyű bőrtopánkával. Nyakában egy vékony ezüstlánccon fényes medallion lógott, csuklóján tucatnyi karperec csilingelt minden mozdulatára. Látszott, hogy teljesen odáig van a földrajzprofesszor briliáns fejtegetéseitől a hegységképződéssel kapcsolatban. Közben pedig két olyan merészen csúcsosodó, formás dombocska ringott a ruhája alatt, hogy a látványuk alighanem minden férfit megizzasztott a környéken. Legfőképpen a földrajzprofesszort, akivel kitűnően megértették egymást. Nem sokkal később felálltak és kivonultak a teremből. Úgy saccoltam, még ma este meglesz neki a nő.

-Hé Lókence! Kit bámul olyan kitartóan?-bökött oldalba Rollins nem kimondottan lágyan.

Gujral közben belekezdett egy hosszú történetbe valami régi vadászatról és elkóborolt elefántokról, így mindenki óráig figyelt az asztalnál. Úgy éreztem ideje lelépnem, nehogy lemaradjak a főnővérrel való ma esti izgalmas beszélgetésről. A helyiséget betöltő szivarfüst is kezdte már csípni a szemem, ezért gyorsan felálltam és elbúcsúztam a többiektől.

-Kimegyek friss levegőt szívni, mielőtt lepihennék.-mondtam egyszerűen, magára hagyva a díszes társaságot. Nem tartóztattak, folytatták a szövegelést.

Kiléptem az épület főbejáratán, mélyet szippantva a hűs levegőből. A fejemben egyre rajzottak a nyugtalanító kérdések, amikre nem találtam válaszokat. Valahogy el kéne kezdenem összerakni a mozaikdarabkákat, hogy tisztán lássak ebben az ügyben.

Némi töprengés után visszatértem a hallba és megkerestem a sarokban elhelyezett

telefonkészüléket. Az elavult szerkezet a Thákura irodájában lévő rádióval volt összekapcsolva, mivel telefonvonal nem vezetett ide Sanguból. Az órára pillantva megállapítottam, hogy Angliában kora délutánra járhat az idő. Bedobtam néhány érmét és a kohimai telefonközpontot hívtam, interurbán vonalat kérve Londonba, mert beszélni szerettem volna egy régi barátommal.

Beletelt vagy két percbe, mire kicsöngött a vonal. Meglepetésemre szinte azonnal felvették a kagylót, és egy borízú hang dörögött bele rezignáltan.

-Thomson felügyelő, tessék.

Régi ismerősöm a yardról most is az irodájában ücsörgött, alighanem poros aktákat böngészve. Többször segített már nekem megszerezni bizonyos háttér információkat a nyomozásaimhoz, amit rendre azzal háláltam meg, hogy meghívtam sörözni a főváros legnépszerűbb pubjaiba és meséltem a kalandjaimról.

-Lókence vagyok. Ismét szükségem volna a segítségedre.

-Lókence! Nahát! Ez azt jelenti, hogy ismét nyakig ülsz valami rázós ügyben?

Thomson felügyelő valóságos látnok volt, mármint velem kapcsolatban. Elég régóta ismert már ahhoz, hogy tudja, én mindig nyakig ülök valami rázós ügyben. Ezúttal sem tudtam meghazudtolni a jóslatát.

-Talált, süllyedt! Egy család tagjainak névsorára lenne szükségem...

Én magyaráztam, Thomson hümmögött, a telefonvonal pedig recsegett. Végül megállapodtunk, hogy holnap déltájban újra felhívom. Addigra remélhetőleg meglesz a kért információ. Én pedig közelebb jutok néhány rejtély megoldásához.

Letettem a kagylót és elhagytam az épületet, belemerülve az indiai éj ismerős sötétjébe.

35.

Barátságos zümmögéssel fogadtak a szúnyogok odakint az éjszakában. Az ablakokon kiszűrődő fénypásmáktól eltekintve teljes lett volna a sötétség a szálló körül, ha a lombkorona résein át beragyogó telihold nem szolgáltat némi sápadt fényt.

Igyekeztem mélyeket lélegezni a kellemesen hűvös levegőből, hogy kitisztítsam a tüdőmet és közben sétára indultam az épület körül. Fáradt voltam valamelyest, mégis éberen szemléltem a dzsungelben zajló éjszakai életet. Zöldes fényben tündöklő szentjános bogárcák röpködtek az erdőben, kedvesen, lágyan hunyorogva felém. A magasban időnként denevérek suhantak el zsákmányra vadászva, és néha felvisített egy madár a lombok között.

Béke árasztotta el a lelkemet, valami mélyről jövő, nagy-nagy nyugalom. Elfelejtettem mindent, ami nap közben történt és csak élveztem, lehunytt szemmel az arcomat simogató szellő lágy érintését. Időnként belém csíptek a szúnyogok, de ezt már annyira megszoktam, hogy szinte észre sem vettem. Jó volt így álldogálni a kristálytisza égbolt alatt.

Léptek csikordultak a kavicsos úton, megzavarva a nyugalmamat. Peter Barrett bukant fel szemből, komótosan gyalogolva. Szájában ernyedtt cigarettaszál kókadozott, csonkig égve.

-Igazán szép esténk van.-mondta közömbösen. Nem állt le velem beszélgetni, csak eltaposta a csikkjét és már ment is tovább.

Én nem szóltam egy mukkot sem, fölöslegesnek éreztem volna most minden szószaporítást. Tovább sétáltam, megkerülve az épületet, de ott is társaságba botlottam. Mell Stafford és Edna Ceretti szenvedélyes ölelkezését sikerült megzavarnom, akik zavartan rebbentek szét a jöttömre.

-Elnézést.-fordultam vissza tapintatosan.-Folytassák csak!

Nem kellett biztatnom őket, újra összesimultak az épület fala mellett. Erről eszembe jutott Maria Lensdorf főnövér csábító tekintete és az az ígérete, hogy ma éjjel még átjön hozzám, megbeszélni bizonyos fontos dolgokat, melyekről általában a felnőttek szoktak beszélgetni, ha együtt vannak, édes kettesben valahol. Megszaporáztam a lépteimet, hogy mielőbb a szobámba érjek, nehogy hiába kelljen kopogtatnia a főnövérnek az ajtómon.

A sors azonban valamiért nem akarta, hogy visszatérjek a szobámba, mert egy jéghideg meglepetés formájában eléem küldött egy sötét árnyékot.

36.

48.

Néhány röpké pillanatig szentül meg voltam győződve róla, hogy maga Vigyorina istennő áll előttem, személyesen. A sötétbe burkolózó alak ugyanis pont olyan köpenyt viselt, mint amelyet a templomban álló szobron láttam a nap folyamán. A ráncok szabdalta, kísérteties arcra eső sápadt holdfényben tisztán láttam a vigyorát, a szájában megcsillanó rengeteg sárga fogat. A csikik rettegett úrnője lám eljött, mert újabb nevető szolgálkra van szüksége a túlvilágon.

Védekezve felemeltem a kezem, hogy ellenálljak a rémületes alaknak, mikor az megszólalt rekedtes, síri hangján. Felállt a karomon a szőr a rémülettől, ahogy közben kinyújtotta felém a karját. Csontos, horgas ujjakat láttam előre meredni, s orromat megcsapta a halál lehellete. Már épp el akartam volna indítani az ilyen esetekre tartogatott kedvenc balegyeneseim egyikét Vigyorina képe felé, mikor felismertem Mrs. Greyhus hangját.

-Na végre Lagzi! Már mindenütt kerestem magát!

Gyorsan lefékeztem az öklömet, és megpróbáltam valamiféle bágyadt legyintésnek álcázni, nehogy sértésnek vegye a vénasszony a mozdulatot.

-Mrs. Greyhus, a frászt hozza rám a sötétben! Kijöttem sétálni a szabad levegőre.

-Elnézést, ha megijesztettem volna. Akkor ha megengedi...-és mellém kerülve barátságosan belém karolt.-Magával tartanék!

Már csak ez hiányzott nekem ma estére! Torkomat az irtózat szorította össze, ahogy a hideg bőrével hozzám ért. Még egy kígyóval is szívesebben sétafikálnék a karomon, mint ezzel a rémséges boszorkánnyal!

Szabadkozni próbáltam, hebegve, habogva valami mentségfélért, de Mrs. Greyhus kedvesen maga után vonzott, hosszú fejtegetésbe kezdve az öregkori elmagányosodásról és a klimax utáni nemi élet fontosságáról. Azokban a pillanatokban elveszettebbnek éreztem magam, mint eddig bármikor a hosszú és veszélyekkel teli pályafutásom során. Lehet, hogy mégiscsak igaza volt Szentfagyal atyának, régi misszionárius barátomnak, mikor figyelmeztetett, hogy vigyázzak a nőkkel, nehogy csőbe húzzanak? Már bántam, hogy nem hallgattam rá a legutóbbi találkozásunkkor és nem vonultam be egy kolostorba szerzetesnek.

Elsétáltunk a főbejárat előtt. Mrs. Greyhus közben megállás nélkül fecsegett mindenféléről, én pedig azon törtem a fejem, hogyan cserélhetném le a társaságát a Maria főnövével.

Susan Goldman és Alex Brandon tűntek fel előttünk, elmélyülten suttogva valami fontos témáról. Úgy éreztem itt az alkalom megpattanni az öreglány elbűvölőnek éppen nem nevezhető társaságából.

-Lidia kérem, azt hiszem most magára kell hagynom önt.-kezdttem hozzá mézes-mázos modorban a menekülési akcióhoz.

-Ugyan már Lagzi, hisz még csak tizenegy felé jár!-hökkent meg Mrs. Greyhus gyanakodva.

-Csak nem fáradt el? Vagy talán várja valaki? Egy fiatal, csinos lányka netán?

A vérnyomásom kezdett a csillagokkal telehintett égig szökni, de még túrtőztettem magam. Mi köze van ennek a csoroszlyának ahhoz, hogy nekem kivel van randevúm ma éjjel?!

Brandonék közben odaértek hozzánk és érdeklődve figyelték szemantikai manővereimet. Bevallom őszintén, egy műrepülőnek is dicsőségére vált volna az a dupla csavar, mellyel kiszabadultam a vénasszony karjai közül és megfordulva Brandonék után eredtem.

-Elnézést, de ez nagyon fontos! Sir Brandon! Beszélhetnénk egy percre?!

Természetesen semmi mondanivalóm sem volt Sir Brandonnak, még kevésbé Ms. Goldmannek, de bíztam benne, hogy majd csak kitalálok valami mesét, amellyel leplezhetem Mrs. Greyhus előtt az igazi okot. Megsérteni ugyanis egyelőre nem akartam volna az öregasszonyt.

-Ne haragudjon Lókence, de most fontos, bizalmas megbeszélésem van Ms. Goldmannel.-hárította el a kérésemet vigyorogva a túratábornok.-Menjen csak vissza Mrs. Greyhushoz és beszélgessenek nyugodtan tovább!

Meg tudtam volna folytatni a gazembert azokban a pillanatokban.

-Jöjjön Lagzi! Ne keresse magát!-hívogatott, csábosan mosolyogva a vénasszony, de felőlem akár a dzsungelben lakó szellemekhez is beszélhetett volna. Azt már nem! Döntöttem el határozottan, mély lélegzetet véve.

Már épp indulni akartam volna, hogy berohanjak az épületbe, és meg se álljak a szobámig, mikor ismét közbeszóltak az események, ezúttal a távolból.

Valahol a szálló túloldalán ugyanis élesen sikoltozni kezdett valaki, véget vetve az iménti

békés idillnek. Még el sem hallgatott az illető, én máris rohantam, Sir Brandonnal a sarkamban arrafelé.

37.

Általában nem szeretem, ha nyugodt, teliholdas éjszakákon fülsértő sikoltozás veri fel az erdő csendjét, de most kifejezetten örültem a helyzetnek. Legalább addig sem kell Mrs. Greyhus társaságát élveznem, amíg utána járok az idegborzoló hangoknak.

A stukkerom már a markomban lapult, mikor befordultam az épület sarkánál, keresve az ebben a pillanatban elhallgató kiáltások forrását. Vajon mi történhetett itt hátul a sötétben, ami ilyen szép sikolyokat csalt elő valamelyik turistából?

Erre a kérdésre csak Edna Ceretti és Mell Stafford tudott volna válaszolni, ugyanis ők álldogáltak egyedül a közelben.

-Mi történt?!-fékeztem le mellettük akkora menetszelet kavarva, mint az Orient expressz. Gyorsan végigpásztáztam a környező bokrokat, majd a gyomrát szorongató, kábán tátozó Staffordra néztem.

-Megsebesült?

-Nincs semmi bajunk, ó te jószágos ég, de megijedtem!-nyögte kábán Ms. Ceretti, szorosan behunyt szemmel.-Ekkora ügyet csinálni egy hullából! Hogy tudsz ilyen hangosan sikítani Mell drágám? Majdnem eláztattam a bugyimat a rémülettől!

A nő átölelte Staffordot és félénken felnevetett. Nem osztottam az örömét, inkább a kérdéses hullát kezdtem volna el keresni, amit Ms. Ceretti említett az előbb, ha láttam volna bármit is a sötétben. Hallottam közben, hogy a hátam mögött fújtatva lefékez Brandon, majd sorban a többiek, az érkezési sorrendjüknek megfelelően.

-Maga volt az Stafford? Én azt hittem, Ms. Ceretti sikoltozik!-néztem egyikről a másikra értetlenül.-Hol a hulla?

-Maga sikított?-kérdezte szinte ugyanabban a pillanatban Brandon is, majd szigorúan megcsóválta a fejét.-Komolyan mondom, úgy visítottál Mell fiam, mint aki épp rájött, hogy tagja lett a heréltek kasztjának!

-Annyira azért nem vészes a dolog!-nyögte Stafford mészfehér arccal. Valaki hozott egy zseblámpát, s közben csodálkozva vettem észre, hogy egész kis tömeg szorong már a hátam mögött.

-Micsoda? Kit heréltek ki?-hangoskodott Mrs. Greyhus, félreértve Sir Brandon szavait, mire Susan Goldman néhány keresetlen szóval elhallgattatta az öregasszonyt. Mindannyian nagyon hálásak voltunk neki ezért, csak a túratábornok kezdett el röhögni a markába.

-Mi történt emberek!?

Jeff Robertson világított az arcomba néhány pillanattal, majd sorban végigpásztázta a többieket is az erős fénykévével.

-Lenne szíves kinyögni végre, hogy miért eresztette ki a hangját az előbb?-förmedtem rá Staffordra türelmetlenül.-Hol az a hulla? Már azt hittük ölnek itt valakit hátul!

-Ne aggódjon, nem ölnek itt senkit! Már megtörtént a dolog.-mondta a pasas és a szemközti bokorra bökött.-Nézzenek oda!

Odanéztünk. Jeff Robertson a kérdéses növényre irányította kézi reflektorát, a puskájával egyetemben, én pedig a következő pillanatban azt kívántam, bár ne tette volna. A sűrű lombosítór alatt ugyanis David McKean holtteste üldögélt, kényelmesen elhelyezkedve az ágak között.

38.

-Már csak ez hiányzott!-suttogta Robertson, közelebb lépve a hullához. David McKean úgy látszik megelégedhetett délután a csiki templom oltárán való heverészéssel, mert átköltözött ide hozzánk. Talán azért, hogy szemmel tarthassa az épület hátsó ablakait és a közeli hűtőházat. Szürkésfehér arcán a jól ismert vigyorgással szemlélte az eseményeket, egyik kezében meggyújtatlan cigarettaszálát tartott. Szinte vártam, hogy mikor szólal meg, udvariasan tüzet kérve tőlünk.

50.

-Ó, te jóságos...!-nyögött fel Ms. Ceretti és gyorsan elfordult, véletlenül épp az én vállamra hajtva szőke fejecskéjét. Más körülmények között nyilván jobban örültem volna az ilyettén közeledésének, de most kénytelen voltam átpasszolni a lány megvigasztalásának feladatát Staffordnak.

-Mi meg pont itt csókolóztunk, az orra előtt!-mondta a nő, nem tudván eldönteni, hogy sírjon e vagy nevéssen.-Hogy került ez ide?

-Legalább megkerült a fickó!-dünnyögte Sir Brandon és a zsebéből előkapva az öngyújtóját odahajolt McKeanhez, az arcába világítva.-Egy kis tüzet?

-Ne örködjön már Brandon! Nem látja, hogy gyilkosság történt?-lökte félre az öreget meglehetősen barátságtalanul Robertson.

-Képzelse, látom!-fortyant föl a túratábornok sértődötten.-Ma délután már volt szerencsém találkozni Mr. McKeannel a csiki templom oltárán. Azóta úgy látszik átsétált ide hozzánk.

Miközben ők egymással voltak elfoglalva, én szemügyre vettem a holttestet. Magamban elismeréssel adóztam annak, aki képes volt titokban ide cipelni a jó egy mérföldnyire lévő templomtól David McKeant. A férfi ugyanis életében sem lehetett valami kimondottan pehelysúlyú alkat, hát még halálában. És mindezt csak azért, hogy ízlésesen elhelyezve a hullát egy bokor alatt, s ujjai közé téve egy cigarettát, alaposan ránk ijesszen vele. Persze lehet, hogy pont ez volt a célja a gyilkosnak.

-A kérdés már csak az, hogy ki és miért költöztette őt ide a bokor alá.-jegyeztem meg zsebre vágva a stukkerom, és ezzel sikerült alaposan feladnom a leckét mindannyiunknak.

-No és Tom Billings? Az ő holtteste hová lett?-kérdezte Ms. Goldman, de senki sem adott rá választ.

-Valaki hívja már ide Garita felügyelőt!-bődült el Robertson, akár egy sebzett vadkan.

-Utána nézek, merre kószálhat!-ajánlottam, s már indultam volna, mikor megérkezett a rendőr, Maria főnövérrel és Asvina Thákurával egyetemben.

-Oszoljanak emberek! Menjenek már innen ha mondom, na!-kiabált Garita egy zseblámpával hadonászva.

A hívatlan nézősereg lassan fogyatkozni kezdett, és ezúttal én is úgy láttam jobbnak, ha nem maradok a helyszínen. Biztos voltam ugyanis benne, hogy a felügyelő semmilyen használható nyomot sem fog találni. A gyilkos annál sokkal profibb, ez egyértelművé lett azóta a számomra.

Míg a vendégek java része visszavonult az étkezőbe, hogy egy-egy pohár ital társaságában tárgyalják meg az esetet, én a szobám felé vettem az irányt. Most éreztem csak meg, hogy mennyire elfáradtam az egész napi rohangászástól. Hiába, nem vagyok már mai gyerek, gondoltam fölfelé baktatva a lépcsőn. Ez az éghajlat pedig különösen próbára teszi az európai emberek szervezetét, még akkor is, ha egyébként hozzá vannak szokva a trópusokhoz.

A lépcsőfordulóban ösztönösen jobbra pillantottam, mert ajtócsukódást véltem hallani a közelben. Csak Emma Turner volt az, épp kihátrált az egyik szobából. Rám pillantott, szemében hirtelen rémülettel, mint akit rajta kaptak valamin. Aztán bezárta az ajtót és elsietett mellettem, némán mosolyogva. Kecsesen libbenő léptekkel ment le a földszintre.

Tűnődve néztem utána. Valami nem stimmel ezzel a nővel, súgták az ösztöneim. Nem elég, hogy olyan furcsán viselkedett ma délután az erdőben és a templomnál, de ráadásul még be is tört valaki másnak a szobájába az előbb.

Az az ajtó ugyanis, melyen Emma Turner kijött, és ebben némi töprengés után már egészen biztos voltam, a kígyóképű Peter Barrett szobájának ajtaja volt, nem az övé.

Fél órával azután, hogy ledőltem az ágyamra pihenni, kopogtak az ajtómon. Halkan és finoman, szinte félénken, mintha egy éhes egér kapirgálna odakint, a bejáratot keresve az éléskamrába.

-Nyitva!-mondtam fennhangon.

Maria főnövér belépett, majd gondosan kulcsra zárta az ajtót maga mögött.

-Megjöttem! Nem vagy fáradt?-odalejtett hozzám és lehuppant az ágyam szélére. Felültem, s közben igyekeztem elfolytani a torkomból feltörő ásítást. Aztán megéreztem az illatát és

egyszerre kiröppent az álom a szememből. A friss szantálfa illata volt ez, melyet mintha a távoli hegyek felől sodort volna ide az esti szellő.

-Bírom még egy darabig, pláne ha hölgy is van a társaságomban. Garita felügyelő jutott valamire?

Láttam, hogy elkomorult az arca, de így mintha még sokkal szebbnek tűnt volna a lámpa gyér fényében.

-Nem. Még lábnyomokat sem találtunk körülötte. Napok óta nem esett errefelé, úgyhogy a talaj csontszáraz. Garita szerint egészen biztos, hogy a csikik ölték meg a pasast.-Maria közelebb húzódott hozzám, majd mintegy véletlenül a combomra tette karcsú kezét.

Egymás szemébe néztünk. A vállunk összeért, még a ruhán keresztül is éreztem a testéből áradó hőt. Mitagadás, a szívem akkor már a torkomban dobogott, de még fel akartam tenni neki egy fontos kérdést, mielőtt ránk borulna az indiai éjszaka forró leple.

-Hová tettétek a holttestet?

-Természetesen a hűtőházba. Thákura szerzett egy új lakatot és rendesen leláncolta az ajtaját. Tudod, aki ellopta Billings hulláját, alaposan szétcincálta a zárat. De hagyjuk most ezt a témát jó? Foglalkozzunk inkább fontosabb dolgokkal!-javasolta a nő, érzékenyre hangolva hosszú szempilláit.

-Mire gondolsz?-adtam az ártatlant.

Maria válaszul leoltotta a lámpát. Ránk telepedett a sötétség, puha takarójával beborítva a szobát. Csak az ablakon keresztül szűrődött be valami sápatag derengés hozzánk, alighanem a telihold fénye lehetett az. A lány keze közben felfedező útra indult a combomon.

-Ó Lagzi, én úgy szenvedek!-nyögte kétségbeesetten.

Hirtelen felállt és szembefordult velem. A Hold mintha csak erre a pillanatra várt volna odakint az éjszakában. Kíváncsi képpel besütött az ablak felső pereménél a szobába, ezüstös fénybe vonva a lány alakját. Mintha egy hindu istennő elevenedett volna meg előttem, olyan kecses tartással lépett közelebb hozzám, könnyedén a vállamra téve kezét. Szárij a lágyan lengte körül a teste vonalait, a finom kelmén átszűrődő fénysugarak sejtetni engedték földöntúli szépségét. Felnéztem rá, és valóban, mintha mély fájdalom jelent volna meg Maria arcán.

-Mi a baj kedves?-fogtam meg a kezét gyengéden, és visszaültem a helyére, szorosan magam mellé.

-Van egy nagyon komoly... problémám, tudod. Csak te segíthetsz rajtam!-nézett rám olyan őszinte könnyörgéssel, hogy azonnal megsajnáltam.

-Miből gondolod, hogy én vagyok az egyetlen, aki...

-Mert benned megbízom! Ennyi az egész!-vágta rá Maria főnövér. Bevallom jóleső érzés volt, hogy ennyire a bizalmába fogadott, noha alig ismertük még egymást.

-Hát jó. Miről van szó?-bólintottam komolyan, majd elakadt a lélegzetem, mert az ujjai ismét vándorútra indultak a combomon.

-A problémám... tudod, meglehetősen intim természetű, ezért is kérnélek meg rá, hogy... segíts, mert ugye te egy komoly szakértő vagy ezen a téren, ha minden igaz...!-kerülgette a témát egy darabig, majd elfúló hangon végre kinyögte.-Szóval szeretném, ha te lennél az, akit a bizalmamba fogadhatok!

Hát ezzel aztán jól megmondta, meg kell hagyni, hogy miről is lenne szó, gondoltam magamban ironikusan. A női logika úgy látszik azon dolgok közé tartozik a világon, melyekben - egy férfi logikája szerint legalábbis - nincs semmi logikus.

-No és mennyire akarsz a bizalmadba fogadni?-kérdeztem ravaszul, ámde ártatlan tekintettel. Keztem sejteni mire megy ki a játék, és őszintén szólva élveztem a dolgot.

-Egészen! Amennyire csak lehet!-nyögte Maria és megint felállt. Ezúttal hátat fordított nekem, s felszegett fejjel kitekintett az ablakon, a kíváncsi Holdat mustrálgatva. Aztán döntésre jutott, mert a köntösét összefogó övhöz nyúlt. Egyetlen könnyű mozdulattal oldotta le magáról a ruháját, mely a lábaihoz hullott.

A Hold döbbszerűen képpel meredt a szobában elé táruló látványra, akárcsak én. A lány hosszú másodpercekig tűrt, hogy a hús fényű, ezüstösen csillogó sugarak végigsimogassák a bőrét, bejárva meztelen testének minden porcikáját, majd lassan megfordult, időt hagyva nekem és a Holdnak, hogy alaposan megismerhessem gyönyörű, karcsú alakját. A Hold végül nem bírta tovább, és izgalomban maga elé rántott egy felhőpamacsot, az én legnagyobb bánatomra, mert így alig láttam valamit a szobára telepedő félhomályban.

-Maria...-szólaltam meg nagysokára, keresgélve a szavakat.-Mintha arról lett volna szó az előbb, hogy van egy problémád, amitől szenvedsz, és amely nagyon intim természetű...

-Az is! Az állandó és túlhajszolt szexuális élet teljes hiányában szenvedek, és szeretném, ha te lennél az orvosom!-szelíden az ágyra döntött és fölém térdelt, formás combjai közé fogva a derekamat. Mivel kezdett nagyon melegem lenni, örömmel engedtem, hogy levetkőztessen.

-Ez valóban nagyon komoly probléma!-állapítottam meg tűnődve.-No és ki állította fel a diagnózist?

-Sajnos kénytelen voltam én magam megállapítani, mert nincs Sanguban egyetlen használható férfiorvos sem, aki felállította volna a... a diagnózist! Mármint olyan, tudod, akit a bizalmába fogadhatna egy magányos, gyöngédségre vágyó nő!

Közben a keze végigsiklott a mellemen, a hasamon, egyre lejjebb, mintha keresne valamit, amit a bizalmába fogadhat. Tudtam, ha ilyen kitartóan folytatja, rövidesen meg is fogja találni, amit keres.

-De hát én nem vagyok orvos Maria!

-De férfi vagy! Vagy tévednék?

-Nem tévedsz, de... de mégis, nem kellene inkább...

-Ez az!-hajolt oda fölém, lefogva karjaimat és megcsókolt.-Érzem, hogy felállítottad már a diagnózisodat!

Egészen hozzám simult, ellentmondást nem tűrően, én pedig engedtem a szelíd erőszaknak. Ha egy nő azt akarja, hogy orvosoljam a problémáját, nem szoktam rideg szívvel elutasítani, pláne nem akkor, ha ilyen élvezetes orvoslásról van szó.

-Csak ne... olyan hevesen Maria! Inkább... szépen, fokozatosan... fogadd a bizalmadba...-nyögtem figyelmeztetően, de nem sok eredménnyel.-Jaj, istenem, ne siess már annyira... kedves... Tudod, a doktorbácsi előbb... szeretné megvizsgálni... a problémádat! Hol is van?

-Add a kezéd, mindjárt megmutatom, hol találod!-kuncogott a lány, és megmutatta.

-Nos igen... úgy látom, nincs itt semmi... probléma!

-Biztos benne... doktor úr?-nyögte a páciens élvezettel.-Akkor... azt hiszem szerepet kell cserélnünk! Feküdj vissza, majd én foglak téged vizsgálgatni!

-Ahogy akarod!-adtam meg magam.-Már megragadtad a... fantáziámat! Végülis te vagy a nővére, úgyhogy... rád bízom... magam! Igen... azt kellene... ott kezelésbe vened... és a bizalmadba... fogadhatnád! Maria... én még soha... sohasem gondoltam, hogy... ilyen jó is lehet az orvoslás! Jaj, én azt se bánnám, ha egész nap... így gyógyítgat... hatnánk egymást!

A Hold kipillantott a felhők mögül néhány pillanatra, és megértő vigyorgással szemlélte orvosi ténykedésünket.

40.

Valamivel később már ott feküdt mellettem, halkan pihegve, lehunyta szemmel. A Hold újra teljes pompájában ragyogott az ablak négyszögében, megvilágítva a szobát, a verejtéktől fénylő meztelen testünket. Néztam Maria tökéletes alakját, elgyönyörködve a kerekded gömbölyűségekben és szelíd lankákban, majd elégedetten végigsimítottam a testén. Azonnal felébredt, s viszonzta az érintésemet.

-Ez csodálatos volt Lagzi! Egészen felfrissültem! Nem is gondolnád, milyen jól esett nekem, hogy végre ismét a bizalmamba fogadhatok egy igazi férfit!

-Remélem elégedett vagy a diagnózisommal!-mosolyogtam, mire ő kibontotta kontyát és fölém hajolt, beborítva lágyan szétterülő hajával az arcomat. Hevesen csókolgatni kezdett.

-A legteljesebb mértékben! De te is tudod, hogy a bizalomnak sokféle formája van!

Hirtelen felült és megindult az ágy vége felé, mintha keresne valamit.

-Hová még?

-Sehová, csak megszámlolom a szőrszálakat a lábadon! Remélem nem forgatsz a fejedben semmiféle hátsó szándékot velem kapcsolatban!?

De bizony forgattam, méghozzá nem is akármilyet. Maria elégedett sóhajtásokkal nyugtázta ténykedésemet, majd mikor befejeztem visszajött hozzám és fejcsóválva pillantott végig rajtam.

-Sejthettem volna, hogy új diagnózist kell felállítanom! Itt az ideje, hogy kipróbáljuk a bizalom más formáit is. Van néhány érdekes ötletem ezzel kapcsolatban! Te csak dőlj hátra, mindjárt

53.

kezelésbe veszek!

-Hát, tulajdonképpen nekem kellene téged kezelésbe vennem...-szerettem volna mondani, de a lány addigra nekilátott az új diagnózis felállításának és ezzel jó időre belém folytotta a szót.

Mivel nem szokásom ellenkezni a kezelőorvosommal, hősiesen tűrtem a ténykedését, és roppant mód elégedett voltam a helyzetemmel. Maria úgyszintén elégedett lehetett az új diagnózissal, mert kis idő múlva megengedte, hogy fölébe kerüljek, és viszonzzam a gondoskodását.

-Kitűnő ápoló... lenne belőled Lagzi!

-Van némi gyakorlatom!-szerénykedtem. Aztán mindkettőnk legnagyobb örömére ismét a bizalmába fogadott engem.

Odakint a Hold sápadt korongja lassan eltűnt a dzsungel fáai mögött, és végleg betakart bennünket a trópusi éjszaka langyos melege.

2.

A VIGYORGÓ HULLÁK ERDEJÉBEN (hol átok ül a nevetésen)

1.

Ajtócsukódásra ébredtem. Maria elment, hátrahagyva testének édes illatát a levegőben. Az ablakon beragyogó, éles reggeli fények gyorsan kiűzték csipás szememből a fáradtságot. Odakint vidáman csiripeltek a madarak, üdvözölve az új nap kezdetét. Olyan kellemesen éreztem magam, hogy beletelt egy kis időbe, mire eszembe jutott hol vagyok egyáltalán és hogy kerültem ide. A tegnap történtek -a Mariával való együttlét kivételével- most olyan távolinak tűntek a számomra, mintha egy előző életemre próbáltam volna meg visszaemlékezni.

Kimásztam az ágyból és megmosakodtam, majd felvettem a legtisztább ruhámat. A többi holmim a hátizsákomban sóhajtozott egy kellemes, mosószeres forró fürdő után, de most valahogy nem volt elég lelki erőm belekezdeni az áztatásukba. Talán majd később, gondoltam, ha már nagyon muszáj lesz tenni valamit a markáns oroszlánszag ellen.

Elhagytam a szobámat és az étkező felé vettem az irányt, hogy megtöltsen valamivel kitartóan korgó gyomromat. Bár nyolc óra is elmúlt, mégis az elsők közt érkeztem az ételkiadó pulthoz. A reggeli lágytojásból és vajjas zsömléből állt, néhány papírvékonyaságú sonkaszelettel kiegészítve. Kivételesen most nem kávét, hanem teát kértem hozzá, majd a tálcámat fölmarkolva odasétáltam a két Medixonoshoz, akik nem sokkal előttem érkezhettek az ebédlőbe. Mindketten álmosak voltak és rosszkedvűek.

-Szép jó reggelt!-köszöntem rájuk illendően, majd letelepedtem az asztalukhoz.

-Magának is.-dörmögte Powell felpillantva rám, a lehető legsavanyúbb arckifejezésével.

-Hogy aludt Mr. Lókence?

-Én, mint a tej!-mosolyogtam őszintén. Aztán találkozott a pillantásom a szomszéd asztalnál ülő Irina Reissével és ez visszavett valamennyit a kedvemből. A nő kifürkészhetetlen arccal meredt rám, majd tüntetően elfordult, talán azért, nehogy elvehesse a látványom az étvágyát. Igazán kíváncsi lettem volna rá, milyen gondolatok járhatnak abban a csinos kis fejcskéjében.

-No és maguk? Nem látszanak valami frissnek!-állapítottam meg visszafogott érdeklődéssel.

-A másnaposság átka Lókence! Egyébként egészen elviselhető ez a hely. Fred még egy marha nagy pofont is kapott Susan Goldmantól, búcsúpuszi helyett tegnap este!-vigyorodott el Powell kajánul. A kefehajú bánatos képpel nézelődött, nem osztva társa kitörő örömét.

Meg sem kellett kérdeznem mi történt, Powellból anélkül is ömleni kezdett a szó. Részletesen ecsetelte a kérdéses eseményt, vállon veregetve közben a barátját, aki láthatóan egy csöppet sem találta viccesnek a dolgot.

-Mondtam neked, hogy ne kezdj ki vele, dehát mikor hallgatsz te az én szavamra? Akkora fülcsördítő taslit én még életemben nem láttam! Majdnem lerepült a fejed a nyakadról! Jó erőben lehet az a nő, csupa láng és tűz volt az arca, mikor belemarkoltál a fenekébe, ráadásul mindenki szeme láttára! Most aztán meg lehet a véleményük a turistáknak rólunk!

-Részeg voltam!-védekezett Parsson bágyadtan, s lesütötte savószínű szemét. A lehető legjobbkor, az ajtón ugyanis épp Ms. Goldman lépett be Sir Brandon társaságában, majd Garita felügyelő jött, Asvina Thákurával és Maria főnövével beszélgetve.

-Ideje mennünk.-mondta hirtelen Powell, varázslatos gyorsasággal elkomolyodva.

-Hová igyekeznek?-tettem föl a kérdést, miután kiléptünk az étkezőből, ahol már kezdtem én is feszélyezve érezni magamat. Örültem, hogy a hátunk mögött hagytuk a turisták nem kimondottan barátságos tekintetét. Alaposan leszerepeltünk előttük tegnap, azt hiszem mind a hárman.

-Úgy döntöttünk, hogy beköltözünk a szállóba. Remélhetőleg itt nagyobb biztonságban leszünk, mint az erdőben. Amíg a felügyelő el nem kapja a gyilkost, jobb ha nem kószálunk el innen. Kimegyünk és összecsomagoljuk a táborunkat, nehogy széthordják a bennszülöttek. Van kedve velünk jönni?

-Persze.-bólintottam kis idő múlva.-Jobb ha hárman megyünk. Valahogy nincs kedvem

tétlenül itt ücsörögni a többiekkel.

-Hozza a fegyverét is! A kijáratnál találkozunk!-intett Powell, mielőtt elváltak volna útjaink a lépcsőfordulóban.

Visszasiettem a szobámba, és a zsebembe süllyesztettem a 38-asomat, meg a kedvenc pipámat, majd fogtam a sarabolókésem és csatlakoztam a két növényvadászhoz, akik türelmetlenül topogva vártak az épület előtt. Sietve vágtunk neki a dzsungelnek, éber nyugtalansággal kémlelve magunk körül az erdőt.

2.

-Tegnap este volt szerencsém elbeszélgetni néhány érdekes dologról azzal a főcserkésszel. Rollinsnak hívják vagy minek.-szólt meg Powell halkán, mikor már jó mélyen bent jártunk az erdőben.

Egy darabig a turisták által kitaposott ösvényen haladtunk, aztán Parsson tanácsára letértünk balra, hogy egy rövidebb úton érjük el a tábort. Nekem ugyan fogalmam sem volt merre járunk, de a két növényvadász olyan magabiztosan csörtetett előre, mintha egy tágas párizsi sétáló utcán volnánk, s nem pedig az indiai őserdőben.

A Nap mostanra felemelkedett a fák fölé, tüzesen perzselő sugaraival elpárologtatva a leveleken összegyűlt harmatcseppeket. Akárha gőzfürdőben botorkáltunk volna, patakokban csorgott rólunk az izzadság a rekkenő, koradélelőtti hőségben. Már bántam, hogy nem hoztam magammal a szalmakalapomat, és sajnós a szúnyogriasztó krémről is megfeledkeztem. A szúnyogok ezt természetesen azonnal észrevették, és akkora ovációval rohmoztak meg, mint az éhezők szokták a várva várt segélyszállítmányt. Rövidesen sűrű csapatokban zümmögtek körül a fejem, s mindjárt sikerült is egyet lenyelnem közülük, mikor szóra nyitottam a számat.

-No és mondott valami érdekeset?-kérdeztem, elszántan csapkodva sarabolókésemmel a ruhámat tépő, bőromet véresre karistoló bozótost.

-Valami szoborról beszélt, ami a csikik istennőjét ábrázolja és baromi sokat érhet.-nyögte Powell, átvergődve egy kidőlt fa lombkoronáján.-A francba Fred! Biztos, hogy jó felé jöttünk?

-Erre rövidebb!-válaszolta Parsson, megállva egy faóriás törzsénél. Szemügyre vette az oldalán felkúszó indákat, majd felkémlelt a magasba.

-Rövidebbnek rövidebb, de könnyebb lett volna kerülni egyet a templom felé!-dohogott magában Powell.-Remélem nem gondolod, hogy ezen a bozótoson keresztül fogjuk a felszerelésünket a szállodába cipelni?

-Arról volt szó, hogy sietünk! Ne nyavalyogj már! Majd visszafelé kerülni fogunk. Te, az ott nem egy cirrhopetalum medusae? Az a rózsaszín, ott jobbra!

Megálltunk, hogy szemügyre vegyük a magasban pompázó orchideákat. Én természetesen semmit sem láttam, mivel azt sem tudtam mit kellene nézmem, mindazonáltal nagy igyekezettel meresztettem a szemem a felettünk húzódó aranyzöld lombozatra.

-Nagyon úgy néz ki.-bólintott végül Powell.-Na jó, gyerünk tovább! Majd még visszajövünk ide, hogy alaposabban megnézzük ezeket a fákat.

Szerencsére már csak egy lótuuszokkal benőtt mocsaras részen kellett átvergődnünk, aztán könnyebb terep következett.

-Úgy látom mindjárt odaérünk. Bírja még, Lókence? Szóval a főcserkész szerint Sir Brandon, Susan Goldman és Emma Turner is a szobor miatt jöttek ide. Hiába kérdezgettem, nem volt hajlandó többet elárulni az ügyről, pedig fogadni mernék, hogy ezért ölték meg David McKeant... Vigyázzatok, kígyó! A fene egyen meg Fred! A kitaposott úton kellett volna jönnünk! Ez egy király kobra volt...!

Megpillantottuk a tisztáson álló sátrakat.

-Na végre, itt a tábor!

Hirtelen, magam sem tudnám megmondani mitől, baljós előérzetem támadt. Talán a tábor környékét övező szokatlan csend lehetett az oka, mindenesetre jeges borzongás futott végig a hátamon a jó negyven fokos hőségben. Vydám védőszellemem aggódva kérlelt, hogy figyeljek oda az ilyen előérzetekre, mert az életemet menthetik meg, és ezúttal kivételesen megfogadtam a tanácsát.

-Rollins azt mondta, ha többet akarok megtudni, kérdezzem magát.-nézett rám Powell

várakozva, de ki kellett ábrándítanom.

-Én sem tudok többet maguknál!-vallottam be fáradtan, nekitámaszkodva egy fatörzsnek.

Megálltunk egy pillanatra, hogy kifújuk magunkat. Parsson előre sietett, elsőként lépve be a táborba. Aztán felüvöltött, olyan artikulátlanul, hogy mindketten összerementünk.

Powell azonnal kibiztosította puskáját és utána vetette magát, készen arra, hogy bárkit szítává lőjön, aki hivatlanul tartózkodik a táborukban. Egy hosszú másodperccel lemaradva én is követtem őt, egyik kezemben a pisztolyommal, másikban a sarabolókéssel, igyekezvén egyszerre mindenfelé figyelni, nehogy kellemetlen meglepetésben legyen részem. Lám, milyen igaza volt a Vydámomnak!

-Mi történt Fred!? Jól vagy?

Powell odaugrott a társához, aki mozdulatlanul állt a sátrak között, maga elé bámulva.

-Ez nem lehet igaz! Miért pont ide kellett hozniuk!?-nyögte elhalóan Parsson. Tétován arra az alakra mutatott, aki a tábortűz rég kihűlt salakja mellett üldögélt magába roskadva, hátával az egyik ládának támaszkodva. Powell először automatikusan ráfogta puskáját a fickóra, aztán gyorsan leengedte. Nem sok értelme lett volna ugyanis fegyvert szegeznie egy halottra.

Elég volt egyetlen pillantást vetnünk a torzan vigyorgó arcra, hogy felismerjük az illetőt, akivel tegnap már volt szerencsénk egyszer megismerkedni. Tom Billings volt az, a turisztikai társaság néhai vezetője.

3.

Olyan éktelen káromkodást még nem hallott a kazirangai dzsungel, s mi tagadás én sem, amilyet Bill Powell zúdított a következő percekben a fákra és arra az illetőre, aki a holttestet az ő táborukban helyezte el. Még én is elpirultam némelyik kifejezésétől, pedig hallottam már egyet s mást, hosszú és változatos pályafutásom során.

Mikor végre abbahagyta, közelebb óvakodtunk a halotthoz. Powell gyorsan körberohanta a tábort és mindegyik sátorba bedugta a puskája csövét, majd leroskadott a halott mellé egy utazóládára. Arcán leírhatatlan kifejezés ült, szinte szikrázott a szeme az indulattól.

-Még tegnap este hozhatták ide, amíg mi a templomnál jártunk Garita felügyelővel.-állapítottam meg elgondolkodva.

-Most mi lesz Bill?! Mit fogunk csinálni a fickóval?-kiáltott fel Parsson türelmét veszítve. Fel-alá járkálni kezdett előttünk a fejét fogva, és kis híján hasra esett az egyik sátor merevítőkötelében.

-Ne szerencsétlenkedj már!-szólt rá dühösen a társa.-Had gondolkodjam!

-Először is nézzük meg a sátrakat, hogy mit vittek el.-javasoltam volna nekik, de Powell bágyadtan legyintett.

-Semmi sem hiányzik, nem látja?! Hozzá sem nyúltak a holminkhoz. Csak egyszerűen ide tették a hullát.

-Mit csináljunk vele Bill?

-A legjobb lenne visszavinni a szállóba, de én nem nyúlok hozzá. Nem fogom keresztül cipelni az erdön senki tetemét.-vont vállat a Medixonos elfordulva.

-A gyilkos rák akarja terelni a gyanút.-állt meg a hulla előtt csípőre tett kézzel Parsson.

-Képzeljétek, ha valaki más ér ide előbb, mondjuk a turisták közül és találja meg a pasast, Garita azonnal lesíttelt volna bennünket.

-Nem hiszem.-vetette ellene azonnal Powell.-Ez így túlságosan átlátszó lenne. Valami másról lehet szó. Talán így akarnak minket figyelmeztetni, hogy húzzuk el innen a csíkot.

-De hát Russ és John még mindig nem került elő! Nélkülük nem mehetünk, tudod jól Bill! Nem hagyhatjuk őket a pácban!

-Könnyen lehet, hogy mostanra ők is alulról szagolják a lótoszokat!-Powell a hullára bökött és elfintorodott.-Nézd meg ezt a pofát! Hát nem szörnyű? Aki ennél rondább, az már csall!

Néztem amint vitatkoznak, aztán még egyszer szemügyre vettem a néhai Tom Billingsst. Valami szöveget ütött ugyanis a fejembe.

-Egyszerűen nem értem, miért kellett a tettesnek jó egy mérföldről idecipelnie ezt a hullát.-szólaltam meg hirtelen, zsebre vágva a pisztolyom.-A templom sokkal közelebb van, és mégis Billings holttestét hozták ide, McKeanét pedig a szállóhoz. Ez így nem logikus.

-Tényleg! Ez jó kérdés. Ha lesz rá időm, majd elgondolkodom rajta. Odahaza Amerikában,

egy korsó sör mellett a csehóban.

Powell hirtelen felpattant, letéve puskáját maga mellé.

-Tudod mit, Fred? Csomagoljuk össze a legfontosabbakat és siessünk vissza a szállodába.

-És ezzel mi legyen?-böktem az áldozatra, aki szelíden vigyorogva bámult bennünket.

-Ne nyúljon hozzá! Ott hagyjuk! Majd Garita felügyelő érte jön ha annyira kell neki!

Én azonban nem hallgattam az okos szóra és letérdeltem a halott elé, hogy közelebbről is megvizsgáljam.

-Mit gondolnak, mi okozhatta a halálát?

A hullát láthatóan megviselte a fagyasztás majd a kiengedés, nem is szólva a szállításról. Arcán még mindig ott ült az a jellegzetes, letörölhetetlennek tetsző vigyor. Mintha rajtunk mulatna magában, amiért hülyeségeken vitatkozunk ahelyett, hogy mielőbb lelépnénk a környékről.

Óvatosan megfogtam a bal karját és feltúrtem rajta az inget. Azt találtam az elszürkült árnyalatú bőrön, amit kerestem. Tűszúrás alig látható nyomát az alkaron.

-Mégmérgezték. Ugyanúgy, mint McKeant és a márgát.

A két növényvadász nem szólt semmit a megállapításomra. Nekiláttak összecsomagolni a holmijukat, én pedig rövid töprengés után elindultam azon a kitaposott ösvényen, amely a templom felé vezetett. Magam sem tudom miért, talán abban reménykedtem, hátha ráakadok valami árulkodó nyomra, amit a gyilkos hagyott maga után.

Vagy húsz méterre távolodtam el a tábortól, mikor finoman megrezzentek előttem a bokrok és három apró termetű emberke lépett az ösvényre. Soványak voltak, sárgásbarna bőrűek és alig értek a vállamig, mégsem látszottak elkóborolt kiscserkészeknek. Egy szál ágyékkötő fedte testüket, arcukon feszült figyelem ült. Marga fülvadászok voltak, teljes harci díszben, kezükben lövésre emelt íjakkal.

Azt persze mondanom sem kell, hogy a színes szallagocskákkal díszített nyílveesszők hegye egyenesen felém irányult, pontosan a szívem közepének.

4.

Nem lett volna értelme a pisztolyom után kapkodnom, így hát egyszerűen felemeltem a kezem. Lassan, feléjük fordított tenyérrel, hogy jól lássák.

A márgák láthatóan elégedettek voltak a reakciómmal. Vezetőjük, a legidősebbnek látszó fickó közelebb lépett hozzám és megszólalt. Hindi-márga keverék nyelven beszélt, rekedtes hanghordozással, melyet elég gyatrán ugyan, de azért megértettem valamelyest.

-Rossz fehér emberek megölni tegnap Motikét a nagy háznál. Te a kíváncsiskodókhoz tartozol, fehér idegen?

Megpróbáltam összeszedni minden nyelvtudásomat, hogy valamiféle elfogadható választ adjak a kérdésére. Ilyenkor derül ki, mennyi mindent felejtett már el az ember az évek során a helyi dialektusból.

-A nevem Lókence. Nem turista vagyok. Lepkékre vadászom. Tudom, hogy meghalt Motiki. Tudjátok ki ölte meg őt?

A márga összevonta szemöldökét meglepetésében, hogy értem a nyelvüket. Aztán sebesen pergő nyelvvel mondott valamit a társainak, akik leengedték íjaikat és rám vigyorogtak.

-Rossz fehér emberek laknak a nagy házban. Tizenhatal Holddal ezelőtt jöttek ide. Megöltek három fehér embert és egy hindu kíváncsiskodót, majd Motikét, a főnök fiát. Ketten voltak, tegnap utolérte a bosszú a gyilkosokat. Arra vannak!-mutatott a háta mögé nagy lendülettel és rám mosolygott, kivillantva sárgás fogait.

-Vigyázz magadra Lókence! Ezek nagyon gonoszak! Mondd meg a kíváncsiskodóknak, hogy rossz szellem lakik a nagy házban, a torzan nevető Vigyorina. Menjetek el innét! Mi is elmegyünk!-azzal megfordult és eltűnt a sűrűben. Két társa hátrálva követte.

-Három fehér embert? Én csak egyről tudok! Hé...! Várjatok!-kiáltottam utánuk, ösztönösen sajnos angolra váltva, mert kérdezni szerettem volna még valamit. Nem válaszoltak, csak az utolsó intett felém barátságosan, mielőtt összezárultak volna a lombok mögöttük.

Percekig álltam ott magamba mélyedve és a hallottakon töprengtem. Őszintén bevallom, nem így képzeltem volna el az első találkozásomat a márgákkal. A kapott információ

mindenesetre zavarba ejtő volt és arra készítetett, hogy felülvizsgáljam a gyilkosságokkal kapcsolatos elképzeléseimet.

Elmélkedésemet a hátam mögül felbukkanó két Medixonos zavarta meg. Degeszre tömött hátzsákok és táskák súlya alatt görnyedezve araszoltak előre, mint két málhás öszvér.

-Csakhogy megvan Lókence! Már azt hittük lelépett vagy elkapták a csikik egy futó csiklandozás erejéig! Mit álldogáll itt, mint vak az autópályán? Jöjjön már...! Mellesleg segíthetne!

Mivel alapjában véve segítőkész fickó vagyok, könnyítésül átvettem tőlük egy-egy jókora táskát, melyeket mintha ólomnehezékekkel béleltek volna ki. Iménti találkozásomat a bennszülöttekkel persze elfelejtettem megemlíteni nekik, magam sem tudom miért. A márga fickó két rossz fehér embert emlegetett, valószínűleg a gyilkosokat, és ez a tény hallgatásra készítette egyébként meglehetősen szószátyár beszélőkémet. Kezdett mindenki gyanús lenni a számomra ebben az ügyben.

Elindultunk vissza a szállodához, ezúttal a könnyebbik úton. Egyenesen abba az irányba tartottunk, amerre a márgák eltávoztak. A csikik elátkozott temploma felé.

5.

-Betakartuk a hullát. Remélem nem találják meg a tigrisek, amíg odavagyunk.-mondta Powell, izzadó homlokát törölgetve. Megálltunk pihenni, nem messze a templomtól.

Fák ezen a területen viszonylag ritkán nőttek, inkább sűrű bozótos uralta egy szakaszon az ösvény két oldalát.

-Legalább körbepisiltétek a tábor?-kérdeztem halkan, a szúnyogokat hessegetve közben a szemem előtt egyre dühösebben. Minden igyekezetem ellenére az arcom és a kezem már tele volt fájó duzzanatokkal a sok csípéstől és enyhén szédelegtem a fullasztó hőségben. Kezdett nagyon elegendem lenni az önkéntes véradásból. Egy jó nagy pohár jeges whisky után áhítoztam és valami hűvös, légkondicionált helyre.

-Persze! Amióta itt vagyunk, szép kis bűzkört vontunk a tábor köré a vadak távol tartásáral-mondta hangosan Powell. Sajnos nem tudtam nem oda figyelni a nevetésükre.

-Fred még a bokrok alá is odatett egy-egy kupacot az ürülékéből, úgyhogy ki van jelölve a területünk! Itt még csak elmegy ez a megoldás, de kíváncsi lennék, milyen hatást érünk el vele, ha egy nagyvárosban csinálnánk meg ugyanezt!

-Szerintem egymást érnék a kupacok az utcán!-olyan hangosan röhögtek, hogy szinte zengett tőle az erdő. Beletelt egy kis időbe, mire abba tudták hagyni, én közben türelmesen várakoztam.

-Mondott még valamit a szoborról Rollins?

-Micsodát?

-Például azt, honnan veszik Sir Brandonék, hogy itt van elrejtve a közelben.

-Nem, de őszintén szólva nem is nagyon érdekelt engem a dolog.

Powell kinyitotta a hátzsákját, és egy lapos fémüveget húzott elő szent áhítattal belőle.

-Kértek egy kortyot? Maradt még az alján egy kevés.

-Attól függ mi van benne.-ültem oda hozzá gyorsan. A növényvadász alighanem észrevehette szememben a csillogást, mert megértően rám mosolygott és átnyújtotta a flaskát.

-Vegyespálinka. Calcuttában vettem a piacon. Ez nagyobb csíp, mint ezer szúnyog együttvéve!

-Köszönöm.-mondtam, miután belekóstoltam a torokégető kotyvalékba.

-Nem egy nagy szám, de addig megteszi, amíg visszaérünk whisky vételezni.

Parsson közben elszundított mellettünk, és már bennem is mocorogni kezdett az ásítás lusta szelleme, mikor valami furcsa dologra lettem figyelmes. Az erdő ugyanis elhallgatott a közelünkben.

Powell semmit sem vett észre, gyanútlanul matatott a zsákjában, miután visszatette az üveget. Elhúzódtam tőle és lassan körülnéztem, a régen belém vésődött reflexeknek engedelmességgel, majd hegyezni kezdtem a fületem. Semmi szokatlant nem hallottam, és éppen ez volt a baj, érzésem szerint legalábbis.

A figyelmemet ekkor keltette föl az a bokor. Alig két méterre burjánzott tőlünk, méregzöld lepellevelei élő falat alkottak az ösvény szélén. Nem volt magas, inkább terebélyesnek

mondható, egyszerűen ideális arra, hogy elrejtse valamit vagy valakit az arra járók szeme elől.

6.

Mintha fagyos szellő érintette volna meg a lelkemet ahogy ránéztem, megpróbálva a levelek mögé látni. Ez természetesen hiábavaló erőlködésnek bizonyult a részemről, csak a szemem fájdukt meg tőle. Végül feladtam, és magam alá húzva a lábaimat megpróbáltam a lelkemet elárasztó érzésekre koncentrálni.

Egykori tibeti tanítómesterem, Gajszak láma korholó szavai jutottak eszembe. "-Sok olyan dolog van a világban Lábszag ringpöcse, ami szemmel nem látható, mégis érzed a jelenlétét a lelkedben. Ez nyugtalanná tesz, mint az a szellentés, amely hatást gyakorol az orrodra. Ha meg akarod tudni miről van szó, például hogy milyen pajkos vagy gonosz szellemek garázdálkodnak körülöt看ted, akkor meg kell tanulnod a belső érzéked használatát. Figyeld befelé! De ne a gyomrodra! Az hangosabban korog, mint a dzong legnagyobb gongja a szertartáson! Tudom, hogy a koncentráció a számodra sok esetben nem megoldható, mert mindig akadnak zavaró tényezők. Például a testi kényelmetlenségek és az a zűrzavar, ami a fejedben most is kavarg, de le kell őket győznöd ahhoz, hogy tisztán láthass magad körül. Tudom, hogy nektek európaiaknak ez nem megy olyan könnyen, mint nekünk, keleti embereknek. Ti túlságosan racionálisak vagytok, és annyi érzéketek van a szellemi dolgokhoz, mint jakvajban a bégetés, de benned megvan ez a képesség, Lábszag ringpöcse! Tanuld meg használni, mert az életedet mentheti meg egyszer!"

Bár hónapokig inaskodtam annak idején Gajszak láma mellett Kanpöcse kolostorában, mégsem sikerült olyan tökélyre fejlesztenem ezt a képességet, mint a tanítómesterem szerette volna. Mégis hasznát láttam később a tanultaknak, és valóban, jó párszor az életemet köszönhettem már azóta a megérzéseimnek.

Igyekezvén megfogadni egykori mesterem tanácsait, most lehunytam a szemem és megpróbáltam befelé koncentrálni. Az eredmény siralmas volt. Az ülepemet nyomta egy kavics, izzadtam, mint eszkimó a szaunában, sajgott a hátam és persze veszettül csíptek a szúnyogok. Aztán mégis sikerült valahogy megtisztítanom a tudatomat és csöndben figyelni kezdtem, hátha történik valami.

Elsőnek mindjárt Findzsa jutott az eszembe, a halottak birodalmának rettegett ura. Mintha az ő dermesztő lehelletét éreztem volna a tarkómon, ahogy szelíden meglegyintett jeges ujjával, jóindulatúan figyelmeztetve valamire. Már épp meg akartam volna kérdezni tőle, hogy mit keres itt a dzsungelben, távol a Himalája égbe nyúló hegyeitől, és mellesleg mit rejt magában az a bokor, mikor megzavartak a koncentrációban. Gajszak láma szomorúan nézhetett le rám a mennyei felhők közül, amiért azonnal kikököntem a nyugalomból.

Powell ugyanis elővett egy szál cigarettát és sikertelen kísérleteket tett a meggyújtására. Az öngyújtó csikorgása nem csak engem zavarhatott, mert Parsson is felébredt és nyögve vakarózni kezdett.

-Nem tudom ki találta fel a tűzálló cigarettát, de szívesen beadnám ezt neki kúp helyett!

-Biztos elázott, mert nem csomagoltad be rendesen.

-Elázott ám a szűz kislányok bugyija, mikor Elvis betáncolt a színpadra! Most bontottam fel!

-Talán elindulhatnánk Bill! Megcsípett valami bogár, a fenébe...!

Végül feladtam a hiábavaló erőlködést, hogy kapcsolatot teremtek a túlvilági lényekkel és kénytelen kellen kinyitottam a szemem. Ennyit az elmélyült, misztikus gyakorlatok alkalmazásáról. Minden idegszállammal a bokrot kezdtem figyelni és azon töprengtem, mit tegyek. Úgy látszik, marad a hagyományos megoldás. Vettem egy mély levegőt, majd egyszerűen előhúztam a stukkert és fölálltam.

-Na induljunk!- pattant föl Parsson is, abbahagyva végre a vakarózást. Akkor vette észre mit szorongatok a markomban. Azonnal előkapta a puskáját és jó érzéssel eltalálva a kérdéses bokrot, amelyet figyeltem, ráirányította a fegyverét.

-Mi van ott Lókence?-suttogta idegesen, ujjával a závarzaton matatva. Powell szintén kibiztosította a puskáját és ledobta hátizsákját, hogy ne akadályozza a mozgásban. Meg kell hagyni, egész gyorsan reagáltak a fiúk.

-Valami van a bokorban.-állapítottam meg, immáron csallhatatlan bizonyossággal.

-Maga lát valamit? Mert én nem!-mordult fel Powell türelmetlenül. Láttam rajta, hogy

legszívesebben zárótűzet zúdítana az őserdőre, ezért figyelmeztetően megfogtam a karját.

-Csak nyugalom! Nem Kambodzsában vagyunk!

-Biztos? Én komolyan kezdem ott érezni magam!

-Nézzük meg, de óvatosan!-oldalazott felém Parsson elszántan.

Mély lélegzetet vettem, aztán közelebb lépve a bokorhoz félrehajtottam az ágakat. Nagyjából sejtettem, mit fogunk találni a sűrűben, az elénk táruló látvány mégis felülmúlta minden várakozásomat.

Két férfi holtteste hevert ugyanis a bokor alatt, békésen szenderegve egymás mellett. Már belepték őket a döglegyek, különösen ott, ahol kiállt a mellkasukból egy-egy nyílvevessző. A ruhájukat átitató alvadt vérfoltok és a beszürkült bőr alapján úgy becsültem, hogy legalább tíz, tizenöt órája halottak lehetnek már. Mégsem ez döbbenett meg bennünket igazán, hanem az arcukra mázolt torz vigyor. Valaki ugyanis piros festékekkel durván és vastagon berúzsosza mindkét halott száját. Úgy néztek ki, mint a bohócok a cirkuszban.

A két növényvadász felnyögött, nekem pedig elakadt a lélegzetem a meglepetéstől. Őszintén bevallom, inkább számítottam volna a két eltűnt Medixonos, Cerrone és Casey hullájára, mint erre a kettőre itt.

-Ó, te jószágos...! Ezek meg kicsodák?-fordult el Parsson, szaporán törölgetve a homlokát.

-Micsoda bűz! Ismeri őket, Lókence?

-Persze.-szóltam meg nagysokára, majd visszaengedtem az ágakat és elfordultam a gyomorfelkavaró látványtól.

-Igaz, csak látásból. Azt hiszem, Maria Lensdorf főnövér nem fog örülni ha megtudja. Garita felügyelőről már nem is beszélve! Ezek itt dr. Simon Gotowsky és Sandro a misszióból. Akik tegnap délután tűntek el Sanguból nyomtalanul.

7.

Powell közelebb lépett a bokorhoz és ő is megszemlélte a hullákat, mi pedig hátrébb vonultunk, mert igencsak zavarta már az orrunkat a sűrűből áradó szag.

-Tegnap nyilazhatták le őket.-állapította meg végül.-Gyorsan bomlásnak indultak ebben a melegben. Mit gondoltok, a márgák lehettek azok?

-Ugyan miért tették volna?-kérdezte a társa, bizalmatlanul méregetve körben az aljnövényzetet.-Lehettek éppenséggel a csikik is vagy bárki más. Látjátok az arcukra festett vigyort! Talán a bennszülöttekre akarják terelni a gyanút. Én azt mondom tűnjünk innét, mielőtt odafektetnének bennünket is a bokor alá! Úgy érzem figyelnek minket!

-Paranoiás vagy? Én nem érzek semmit, csak két oszladozó tetem szagát.

Elfecserésztettek volna még egy darabig, ha nem veszítem el a türelmemet és rájuk nem szólok mérgesen.

-Fogják már be! Kapjuk össze magunkat és siessünk vissza a szállóba!

-Igaz van Lókence! Csak állunk itt, mint Johnny a nászéjszakáján, letolt gatyával és hülyeségeket dumálunk!-bólintott Powell egyetértően.-Gyerünk Fred, pattanjunk meg innen!

Fölmarkoltuk a csomagokat és tovább indultunk, magunk mögött hagyva a két missziós orvos maradványait. Pár perc múlva elértük a templomot és megint megpihentünk, ezúttal messze a szentélytől, egy banyána fa lombjai alatt.

-Már csak egy mérföld!-fújtatott elégedetten Powell. Kotorászni kezdett a hátizsákjában és nagy nehezen előhalászott belőle egy kulacsot.

-Örület, hogy milyen fárasztó ez a hurcolkodás! Egyszerűbb lett volna kölcsönkérni Thákurától valamelyik dzsipet. Kértek teát?

-Kösz, nem. Mit gondoltok, hány halottba botlunk még ebben az elátkozott erdőben, mire visszaérünk?-tette föl a nagy kérdést Parsson, kényelmesen leheveredve a fűbe. Nem tudtunk volna rá választ adni, és őszintén szólva nem is nagyon akartunk. Néztam a templomot a tisztás túlsó szélén és az eseményeken rágódtam. Amilyen egyszerűnek látszott tegnap este még ez az ügy, olyan kuszának és reménytelennek tűnt most, három hullával a hátunk mögött.

Hirtelen mintha megmozdult volna valami a távolban, a szentély bejáratánál. Egy alak vált el az épület falától és indult sebesen az erdő felé. Hiába meresztettem azonban a szemem, jó ötven méterről csak az alakját tudtam kivenni. Egy nő lehetett az, kezében hosszúcsövű

vadászpuskával. Én figyeltem fel rá egyedül, mert a két Medixonos a teás kulaccsal volt elfoglalva, melynek megszorulhatott a kupakja.

A nő pár pillanattal később eltűnt a fák takarásában, s nekem volt egy olyan érzésem, mintha ismerném már valahonnan. Most sem szóltam Powelléknek, ahogy a márgákkal való találkozásom után sem, nem akarván fölöslegesen idegesíteni őket. Erősen törtem ugyan a fejem, de csak percekkel később ugrott be, hogy ki lehetett az a nő, mikor már elindultunk. A jellegzetesen szökellő, sebes mozgása vezetett nyomra, mellyel az ismeretlen átvágott a tisztáson.

Le mertem volna fogadni akármibe, hogy Emma Turnert láttam a templom közelében.

8.

A szálló bejáratánál népes csapatba botlottunk, akik épp indulni készültek valahová. Garita felügyelő, Asvina Thákura és Inder Gujral mellett még hét turistát számoltam össze sebtében, amint a három terepjáró körül ácsorogva vitatkoztak valamin. Mindannyiuknál fegyver volt és kellőképp dühöseknek látszottak.

-Mondtam, hogy ne mászkáljanak el az erdőbe!-kiáltott ránk ingerülten a felügyelő, otthagya a többieket és odarohant hozzánk.-Megmondanák hol a fészkes fenében jártak?

-Elhoztuk a málhánkat a táborunkból.-dűnnyögte rezignáltnak Powell.-Mondtam tegnap, hogy beköltözünk a szállodába, nem emlékszik rá felügyelő úr?!

-Akkor is szólniuk kellett volna, mielőtt útnak indulnak! Képzelve Lókence, itt teljes az anarchia! Egy csomóan leléptek az engedélyem nélkül! Voltak akik már visszajöttek, de például Peter Barrett, Emma Turner és egy Samuel Olbrich nevű öreg pasas még mindig nem került elő!

-Nem találkoztunk velük.-mondtam angyali ártatlansággal az arcomon.-Az ő keresésükre indultak talán?

-Ugyan már, dehogy! Csak közöltem, hogy kimegyek a márgák falujába beszélni a főnökkel a meggyilkolt bennszülött fiú ügyében, erre mindenki jönni akar! Ekkora sleppet még életemben nem láttam! Levakarhatatlanok ezek a turisták!

-Előbb talán a hullákat kellene bevagoníroznia az erdőből felügyelő úr!-intett a hátunk mögé bököve Parsson. Meggondolatlan kijelentésének persze azonnal meglett a következménye, mert az odaseregltő turistákból kitört az ilyenkor szokásos idegesítő zsivaj.

-Miféle hullákat? Megtalálták Tom Billingst?

Garita arca felderült, de gyorsan lehűtöttem a lelkesedését.

-Az a helyzet, hogy nem csak az ő hulláját találtuk meg, sajnós!-mondtam komoran.

-Szentséges Buddha!-jajdult fel szokása szerint Asvina Thákura, egy mocskos zsebkendővel törölgetve izzadó holdvilágképét.-Ki halt még meg? Csak nem Mr. Olbrich?

-Maguk csak ne féltsenek engem!-kiáltott fel valaki a hátunk mögött, előlépve az erdőből.

-Az igaz, hogy fél lábbal már a sírban vagyok, de azért még tudok vigyázni magamra!

Az ősz hajú, sovány öregapó odasántikált hozzánk, karcsú botjára támaszkodva és kedvesen ránk vigyorgott.

-Csak leszaladtam ide a folyóhoz, mert megúntam ezt a zsebvásárt! Na mi az? Tán meghalt valaki, hogy ekkora az izgalom?

A felügyelő úgy nézett rá, mint egy öt lábú borjúra, de aztán nem szólt semmit.

-Eltalálta!-bólogatott kesernyésen Powell.-Mondja el nekik Lókence!

Mivel amúgy is felém fordult mindenki érdeklődése, kénytelen voltam beletörődni a helyzetembe és szépen elmeséltem a felügyelőnek, meg a többi hivatlan kíváncsiskodónak a kalandjainkat.

9.

-Tehát most már öt halottunk van.-bólintott Garita, mikor befejeztem a kiselőadásomat, és a hinduhoz fordult, aki időközben lazac színűre sápadt az izgalomtól.

-Mr. Thákura, maga itt marad! Kérem szóljon Lensdorf főnövének, hogy mi történt a... hmm, kollégaival, szóval érti! És tartson mindenkit bent az épületben! Ne engedje, hogy

elkészüljenek a dzsungelbe! Mr. Robertson, Mr. Lókence, Mr. Powell, maguk jöjjenek velem! Elmegyünk a halottakért és megnézzük a márgákat!

-Mi is önökkel tartanánk, ha nincs ellene kifogása felügyelő úr!-tolakodott előre Alex Brandon, a puskáját szorongatva harciasan.-Szüksége lehet még ránk!

-Ugyan miben?-fortyant föl Garita.-A civilek folyton csak útban vannak! Hát semmi fegyelem nem szorult magukba? Azt a keservit...!

-Ha annyira akarnak, had jöjjenek!-tanácsoltam halkán a felügyelőnek.-Legalább addig is szem előtt lesznek és nem kóborognak el sehová!

A felügyelő ezen gondolkodott pár másodpercig, aztán beleegyezően bólintott, mint egy mártír a kivégzése előtt.

-Rendben van, de csak a saját felelősségükre!

-Nem vagyunk már gyerekek felügyelő úr!-mondta önérzetesen a túratábornok.-Mr. Rollins például háborús veterán, ő aztán nem ijed meg az árnyékától!

-Nem csatába megyünk emberek! Három hullát kell behoznunk, mielőtt megennék őket a tigrisek!

-Mi egy csomó pénzt fizettünk azért, hogy izgalmas kalandokban legyen részünk a Kaziranga dzsungelben!-kiabálta hátulról Sigemoto Yasawani lelkesen.-Nem tilthatja meg nekünk, hogy kimenjünk az erdőbe! Végére is nincs kitéve tábla sehol, hogy fűre lépni tilos!

Helyeslő morgás kísérte szavait. A turisták beszélni kezdtek, de sajnos mind egyszerre, így semmit sem lehetett érteni az egészből. Drona Garita úgy állt közöttük, mint egy sebzett vadkan, aztán nagy nehezen erőt vett magán és vállat vonva beült az első Land Roverbe.

-Induljunk már, na! Hát jöjjenek, ha annyira akarnak! De aztán ne panaszkodjanak, ha zsákban kell visszahoznom magukat is!

Mitagadás, volt valami a kijelentésében, ami visszafogta az emberek lelkesedését, de már nem akartak meghátrálni. Végül tizenketten ültünk be gyorsan a három terepjáróba, otthagya Thákurát és Mr. Olbrichot a szálló előtt. Felbőgtek a motorok és végre kidöcögünk a dzsungel sejtelmes árnyai közé.

Jó húsz percnyi zötykölődés után értünk a márgák falujába, hatalmas porfelhőt kavarva magunk mögött az úton. Irgalmatlanul tűzött a Nap a fejünk felett, a szám szinte pillanatok alatt kiszáradt a hőségtől. A kocsik karosszériája rövidesen olyan forróvá vált, hogy szinte sütt, ha megérintettem véletlenül. Mintha kemencében ültünk volna, patakokban csorgott rólunk a víz. Innivalót persze nem hoztunk magunkkal. A nyelvem rövidesen száraz taplóvá aszalódott a számban, alig tudtam nyelni kínomban. Már bántam, hogy eljöttem erre az útra ahelyett, hogy a szálloda hűvösét és egy whiskys üveg társaságát választottam volna.

-Mit gondol Mr. Lókence, barátságosak lesznek a márgák velünk szemben?-kérdezte Mell Stafford a hátsó ülésről, a vállamra téve kezét. Nem volt kedvem beszélgetni vele, ezért Garitára néztem, tőle remélve valamiféle választ. A rendőr olyan görcsösen markolta a kormányt, mintha az indianapolisi ötszáz futam utolsó körébe kezdtünk volna a bőgő motorú Roverrel, és láthatóan jobban érdekelte a vezetés, mint az utasok szövegelése.

-A márgák? Furcsa népség, sosem lehet tudni, hogyan reagálnak.-nyugtatta meg a felügyelő végül a földrajzprofesszort.

-Ne aggódj Mell, tizenketten vagyunk, puskákkal fölfegyverkezve!-kiabálta Rollins magabiztosan.-Csak nem lesznek olyan hülyék, hogy belénk kössenek!

En ebben őszintén szólva nem voltam olyan biztos. De mivel régen megtanultam már befogni a szám a kritikus pillanatokban, nem kötöttem az orrukra a véleményemet. Helyette inkább ellenőriztem a tárat a pisztolyomban és azon tűnődtem, mit érthetett azon a márga fickó, akivel pár órája beszéltem, hogy ők is elmennek. A következő percben aztán megtudtam.

Garita felügyelő behajtott a márga faluba, mely mindössze néhány nádkunyhóból állt a folyóparton. A Brahmaputra valamelyik mellékágánál lehettünk, fogalmam sincs melyiknél. Egyetlen dolog kötötte le a figyelmemet, akár a többiekét, mikor lassan kiszálltunk a kocsikból, tanácstalanul nézelődve. A falu ugyanis teljesen üres volt.

-Sehol egy lélek.-állapította meg Powell csodálkozva.-Talán elbújtak előlünk?

-Szerintem elköltöztek.-Jeff Robertson leszaladt a folyópartra és a homokban található nyomokat kezdte fürkészn.

-Hahó! Van itt valaki?-kiabált be az egyik kunyhóba Yasawani. A japán a fényképezőgépét szorongatta abban a reményben, hátha lekaphat valakit a helybeliek közül, de senki sem válaszolt neki bentről. A falu hallgatott, mint a jeltelen sír.

-Hová lettek a márga emberkék?

-Biztos meglátták, hogy egy japán turista érkezik hozzájuk fényképezőgéppel és mind egy szálíg kereket oldottak a sűrűbe!-vigyorgott rá Sir Brandon gúnyosan.

-Szerintem csak pár órája hagyhatták el a falut, a parázs még meleg!-guggolt le Thomas Rollins az egyik tűzhely mellé, szakértő szemmel nézelődve.

-Azt hiszem igaza van Mr. Rollins!

Garita körbesétálta a település főterét, arcán barázdákká mélyültek a ráncok.

-Tiszta kísértetfalu! Úgy érzem magam, mintha egy ócska kalandfilm sorozat valamelyik epizódjába csöppentem volna!

Parsson véleménye nagyjából tükrözte mindannyiunkét.

-Csónakon távoztak, talán két-három órája. A hálóikat is magukkal vitték. Valószínűleg átköltöztek a túlpartra.-jött vissza Robertson komor képpel.

-Nagyon sürgős lehetett nekik, mert meg sem próbálták eltüntetni a nyomaikat.

-Megijedtek volna valamitől?

A kérdést természetesen a japán tette fel, és ezúttal volt egy olyan érzésem, hogy nem járhatott messze az igazságtól, kivételesen persze.

-Nem úgy ismerem én őket, mint akik hajlamosak az ijedezésre.-nézett be a legnagyobb kunyhó ajtaján Garita, melynek bejárata fölött egy fából faragott, szépen kifestett maszk örködött, gyanakvón szemlélve elszánt csapatunkat.

-Még az edényeiket is elvitték, meg a szent ereklyéiket.
 -Miféle ereklyéket?-kérdezte naívvul Mell Stafford, csak hogy ő is mondjon végre valamit.
 -Levágott füleket. Nyakláncra fűzöttetek.-válaszolta Robertson visszaülve a terepjáróba.
 -A márgák ugyanis fülvadászok, és ezt a jó szokásukat máig megtartották, az indiai kormány minden intézkedése ellenére.
 Stafford nyelt egy nagyot és körbesandított, majd megtapogatta füleit, hogy ellenőrizze, meg vannak-e még a helyükön. Az arcán közben kész regény játszódott le. Öröm volt nézni.
 -Micsoda barbár szokás!
 -Nem barbarság, mint nyers marhahúst zabálni egy előkelő angol étteremben!-mondta szigorúan Garita, és intett a még mindig bámészkodó turistáknak.
 -Beszállás! Vége a gyereknapnak! Tovább megyünk! Mr. Lókence, maga tudja hol hagyták a holttesteket, üljön ide mellém és mutassa az utat!
 Elhagytuk az üres települést és tovább indultunk, szinte lépésben haladva előre az utat borító sárgás elefántfüben.

12.

A csikik templomát elhagyva meg kellett állnunk az erdő szélén, mert a Medixonosok táborához vezető ösvény túl szűknek bizonyult a gépkocsik számára.
 -Mr. Robertson, maga maradjon itt és vigyázzon az autókra!-intézkedett hangosan Garita.
 Azután kinyitotta a Rover csomagtartóját és három fekete, műanyag zsákot szedett elő selytelmesen vigyorgva.
 -A többiek meg jöjjenek, ha annyira akarnak! Legalább segítenek majd cipelni a hullákat!
 Sir Brandon, Stafford és Bryce nyomban úgy döntöttek, inkább nem tartanak velünk. Öszintén szólva meg tudtam érteni őket.
 -Majd üvöltse nek, ha baj van!-búcsúzott tőlünk Robertson barátságosan. Aztán elsápadt, mert kitűnő érzékről téve tanúbizonyságot, ezt a pillanatot választotta valaki a távolban, talán úgy harminc méternyire tőlünk, hogy üvöltésével megzavarja a dzsungel békés csendjét.
 -Segítség...! Segítsenek már...!
 Egyszerre kaptuk a templom felé a fejünket. Robertson és Powell mindjárt a puskáját is célzásra emelte, szinte reflexszerűen.
 Egy rohanó alak bontakozott ki a szentély melletti sűrűből hasra esve, hadonászva és kétségbeesetten ordítva, ahogy a torkán kifért. Futásnak eredtünk, hogy segítsünk neki, az élen a felügyelővel, aki olimpiai sprintereket megszégyenítő gyorsasággal vágatott az élen, menet közben rántva elő a revolverét.
 Közelebb érve aztán felismertük a fűben vonagló alakban Peter Barrettet, a kígyószemű pasast. A kezét babusgatta egy zsebkendővel, arcán a kimondhatatlannak tűnő fájdalom torz grimaszával. Úgy nyögdécselt, mint aki a halálán van.
 -Mi történt magával ember! És egyáltalán, hogy kerül ide?-fékezett le mellette Garita, még mindig az erdőt fürkészve fél szemmel.
 -Segítség! A márgák! Megtámadtak a bennszülöttek! Jaj a kezem...!
 -Mutassa már, és ne óbégasson itt nekem a fülemben! Kötszert! Valaki hozza már ide a kocsiból az elsősegélyes dobozt!-kiabált a felügyelő, dühösen integetve nekünk, akik csak most értünk a helyszínre. Robertson máris megfordult és loholt visszafelé, mi pedig riadt birkanyájként gyűltünk oda a kábán nyögdécselő férfi köré.
 -Súlyos? Mi történt?
 Sir Brandon úgy lihegett, mintha maratoni távot futott volna. Bryce versenyt fújtatott vele, akárcsak Stafford. Yasawani gyorsan csinált egy képet a férfiről, és olyan izgatottan ugrált körbe bennünket, akárha táncversenyen lenne.
 -Csak egy karcolás az egész!-mondta megkönnyebbülten Garita, miután megnézte a férfi sebeit.-Na mondja el szépen Mr. Barrett, hogy mi történt magával! Ki támadta meg?
 -Jaj, a márgák! Jaj... nem is gondoltam volna, hogy ennyire tud fájni valami! Egyszerűen rámlóttek, alighogy megláttak. Innen úgy negyven, ötven méterre...
 -Ez nem lőtt seb!-morrant rá gyanakodva Garita azonnal.-Inkább vágásnak tűnik!
 -Az is!-bólogatott a kígyószemű, szorgalmasan tovább grimaszolva, ahogy egy anyámasszony katonája szokott, ha bibis lesz az ujjacskája.

-Szerencsére nem találtak el... talán csak figyelmeztetésnek szánták... mindenesetre elvágódtam, és... sikerült beletenyerelnem egy... éles kavicsba.

Megérkezett Robertson, kezében a mentőládával, aztán lebiggyesztette ajkát, mikor meglátta a felületes karcolást a pasas tenyerén.

-Emiatt kellett úgy rohannom? Minimum egy amputációra számítottam! Vagy tüdőlövésre a hörgése alapján, a szentségit magának!

Egyszerre tört elő belőlünk a fékevesztett röhögés. Barrett szégyenlősen, ugyanakkor sértődötten tűrte, hogy Robertson és Rollins átkösse a kezét, aztán ő is nevetni kezdett.

-Na jó, elég volt a mókából!-állt fel Garita, megpróbálva kellően szigorú képet erőltetni magára. Ez láthatóan nem lehetett valami könnyű, mert percek múlva is gyanúsán rángatózott még a száját ékesítő bajusz, ha a kígyószeműre nézett.

-És most Mr. Barrett, volna szíves elmesélni, mit keresett erre felé? Világosan megmondtam, hogy ne hagyják el a szálló területét! Elment az esze, hogy egyedül bóklászik az őserdőben?

-Van nálam puská... azaz csak volt.-morogta sértődötten Barrett és nyögve feltápáskodott.

-Őszintén bevallom, nem gondoltam volna, hogy bármi baj érhet. Délelőtt indultam el, a folyóhoz. A madarakat figyeltem... a fenébe, a távcsövem is oda lett! És fogalmam sincs, hol veszíthettem el!

-Még jó, hogy a füleit nem veszítette el!-jegyezte meg Brandon, kedélyesen hátba veregetve a fickót.-No és milyen madarakat látott arrafelé?

-Sokfélét. Pelikánokat, gólyákat, vadkacsákat. Egyébként a halászsasokat figyeltem. Aztán elindultam, hogy ebédre visszaérjek, és akkor futottam össze a bennszülöttekkel. De mondják, maguk mit keresnek itt ennyien?

-Találja ki!-mordult rá Garita az erdőt kémelve.-Menjünk és keressük meg a halottakat! Szeretnék délre visszaérni a szállodába!

-Te jó ég! Újabb gyilkosság történt?-ámuldozott Barrett a homlokát törölgetve.

-Mr. Lókencék megtalálták Tom Billings holttestét és dr. Gotowskyt a misszióból, meg azt az ápolót. Ők még tegnap tűntek el Sanguból nyomtalanul.

A hír láthatóan megrázta a kígyószeműt, bár igyekezett férfiasan leplezni ezt. Nem akart teljesen pipogyanak látszódni a szemünkben, mégis tudtuk, hogy alaposan be van gazolva.

-És gondolja, hogy... a márgák tették?

-Még nem tudom biztosan. Lehet, hogy a csikik voltak, akik megpróbálják most a fülvadászok nyakába varrni a gyilkosságokat. De engem nem tévesztenek meg!-Garita olyan magabiztosan nézett a szemünkbe, hogy nem lehetett többé kétséges, egy második Maigret felügyelő áll előttünk.

-Akárki is volt, elkapjuk a grabancát!-bólogatott vele egyetértően Robertson.

-És a márgák? Velük mi lesz?-bökött a fák felé Barrett.

-Ha el akarták volna tenni magát láb alól, már nem kacarászna itt velünk, nekem elhiheti! A márga vadászok nem hibáznak el egy ekkora célpontot. Különben sem találánk meg őket, mert ez az ő földjük. Mi csak hívatlan betolakodók vagyunk a területükön. Jobb lesz ha mielőbb távozzunk innen és nem állunk le bújócskázni velük. Mr. Lókence, Mr. Powell, indulás!

Visszakutyagoltunk a terepjárókhoz, majd bevettük magunkat a dzsungelbe. Csak Rollins és Yasawani vette magának a bátorságot, hogy elkísérjen bennünket a halottakért. A többiek a kocsiknál maradtak, izgatottan pusmogva egymás között az eseményekről. Volt ugyan egy olyan sejtésem, hogy amíg mi odavagyunk, Brandonék körbeszaglásznak majd a templom környékén is, keresve az Arany Vigyorina rejtekhelyét, de ezt különböző okokból óvakodtam megemlíteni a felügyelőnek. Egészen biztos voltam ugyanis benne, hogy semmit sem fognak találni a romok között.

A tigrisek szerencsére még nem akadtak rá egyik holttestre sem, így gyorsan zsákba rakhattuk őket. A két Medixonos összecsomagolta a tábora maradékát és azt is elcipeltük a kocsikhoz, majd elindultunk visszafelé. Garita jól számított, mert pontosan dél volt, mikor megérkeztünk a Wild Jungle Tours szállója elé.

Miután a hullákat elhelyeztük a hűtőházban, a felügyelő tömören elmesélte kalandjainkat az elénk siető Thákurának. Rövidesen odasereglett hozzánk a többi turista is, kérdésekkel

árasztva el a zsarut és a kezét tördelő hindut.

Mivel elegendő lett az állandó közszereplésből, szépen, észrevétlenül ott hagytam a zajosan beszélgető csoportot és besiettem a hallba a telefonkészülékhez. Ideje volt választ kapnom egy kérdésemre.

Kicsöngött párszor a hívott szám, aztán Thomson felügyelő vakkantott bele a kagylóba fáradtan.

-Tessék!

-Lókence vagyok! Megtaláltad amit kértem?

-Igen, itt van előttem a Németországból kapott fax... Elmondanád mibe csöppentél bele már megint?

-Hosszú! Majd egy korsó sör mellett elmesélem! Mondjad, mit találtál!

-Nos! Monica Reissnek nyolc testvére van, hét fiú és egy lány. A lányt Irinának hívják. Erre voltál kíváncsi?

-Igen.-éreztem, hogy a homlokomon összeszaladnak a ráncok. Ezek szerint tévedtem Irina Reissel kapcsolatban. Ő valóban az, akinek mondja magát, bár tegnap még meg mertem volna esküdni rá, hogy Monicának nem volt lánytestvére. Dehát mindenki tévedhet, főleg ennyi év után.

-Majd hívj fel, ha kinyomoztad azt a gyilkossági ügyet és elkaptad a tettest!

-Miféle gyilkossági ügyről beszélsz? Én nem mondtam semmi ilyesmit!-feleltem, őszintén meglepődve. Thomson azonban jól ismert engem, mert csak nevetett a tiltakozásomon.

-Na persze Lagzi! Eddig valahányszor felhívtál itt a yardon, bármilyen ügyben, utólag mindig kiderült, hogy egy csokorra való hulla maradt utánad a helyszínen! No és egy megoldott bűnügy!

-Köszönöm! Te mindig ráhibáznál a helyzetre!

-Mesélj, hallgatlak!

-Talán majd később!-hátrítottam el az ajánlatát, mert a turisták elkezdtek beszállingózni az ajtón.-Ha vége van, felhívlak! És köszönöm, hogy utána néztél a dolognak. Szervusz!

Azzal gyorsan letettem a kagylót. Nem akartam, hogy a felügyelő telekürtölje a Scotland Yardot a hírrel, miszerint Lókence megint belebotlott valami szaftos bűnügybe. Rövidesen úgylis megtudják majd a napilapokból az egészet.

14.

Fáradtan fölsiettem a szobámba. A legszívesebben azonnal leheveredtem volna aludni egyet, annyira ki voltam merülve. Ehelyett inkább levetkőztem és beálltam a tus alá, hogy lehűtsem magam. Pár perc múlva egészen felfrissültem. Még az is eszembe jutott, hogy végre kimoshatnám a ruháimat, de aztán letettem a komolynak ígérkező vállalkozásról.

Úgy gondoltam jobb lesz, ha előbb lemegyek ebédelni. Régi kedves barátom, Robert Meginfej egyik bölcsessége járt az eszemben, aki szerint a komoly dolgokat, mint a mosás és a takarítás nem szabad elkapkodni. A munka megvár, az ebéd viszont melegen jó. Így hát kiválasztottam a hátizsákomból a legkevésbé koszosnak és gyűrődtnak tűnő ruhadarabokat és felöltöztem.

Az ebédlőben teljes káosz fogadott. A turisták kis csoportokban beszélgettek egymással, többen a felügyelővel és Thákurával vitatkoztak, néhányan pedig Maria Lensdorf főnövért vigasztalták, aki szomorúan üldögélt egy széken. Vettem rá egy részvételteli pillantást és a sarokban ácsorgó pincérekhez siettem.

-Mi van az ebéddel fiúk?-kérdeztem hangosan, hogy érteni lehessen a zajban. A főpincér tehetetlenül tárta szét karját és a vendégekre mutatott.

-Amíg Mr. Thákura nem szól, várunk kell. Láthatja, most mindenki a két újabb gyilkosság miatt kiabál. Többen el akarnak menni.

-Hová akarnak menni?-néztem körül értetlenkedve, félreértve a szavait.

-Nem akarnak itt maradni uram! Be akarják fejezni a túrát és követelik vissza a pénzüket Mr. Thákurától! Nagy botrány lesz a dologból, mert már elköltöttük a bevételt!-ez utóbbit suttogva közölte a főpincér, bizalmasan közelebb hajolva hozzám.

-Nem érdekel, én éhes vagyok!-közöltem vele határozottan, ellentmondást nem tűrően. A konyhaajtón kiszivárgó illatoktól máris összefutott a számban a nyál.

67.

-Hozza ki nekem az ebédet, de tüstént! És hozzon mindjárt egy üveg whiskyt is, a jobbik fajtából!

-Ahogy óhajtja uram!-bólintott a fickó megadóan és besietett a konyhába.

Leültem a megszokott helyemre a növényvadászok mellé. A pillantásom találkozott Emma Turnerével, aki sejtelmesen mosolygott és a haját igazgatta. Erdőjáró ruháját időközben lecserélte egy vajfehér szálra, homloka közepén pedig változatlanul ott virított a vörös bindu. Rákacsintottam próbaképp, mire ujjával végigsimított az ajkain és lesütötte hosszú szempilláit. Arra gondoltam, ebéd után talán megkérdezhetném tőle, hogy miért rohangál egyedül a dzsungelben naphosszat, mikor megzavartak az elmélkedésemben.

-Szép kis felfordulást okoztunk mi?-bökött oldalba Powell, egykedvűséggel próbálva meg palástolni az idegességét.-Azt hiszem jobb lett volna, ha nem találjuk meg a két missziós fickót a bokorban!

-Késő bánat spániel gondolat!-filozofáltam, vállat vonva az ügy felett.

-Az a múmia csinálja a legnagyobb fesztivált! Az anyaföld simítsa ki arcán a ráncokat! Az előbb sikerült megíratnia a főnövért a sajnálkozásával.

-Mrs. Greyhus?-nem láttam sehol az öregasszonyt.

-Most ment ki új zsebkendőért. Rémes milyen aszott képe van!

-Az ő ráncait legfeljebb úthengerrel lehetne kivasalni.-állapította meg Parsson is, komolyan bólogatva.

-Hölgyeim és uraim, kérem figyeljenek ide rám egy percre!-kiáltotta el magát Thákura ugyanekkor.-Csendet kérek! Uraim...!

Lassan alább hagyott a moraj. Mindenki a hindura nézett, aki egy halálra ítélt arckifejezésével lépett előrébb, hogy jobban láthassuk és beszélni kezdett.

-Azt hiszem már mindannyian tudják mi történt. Az elmúlt huszonnégy órában öt embert gyilkoltak meg a dzsungelben, ismeretlen személyek, ismeretlen okból. Az első Tom Billings volt, a cégünk alapítója, a másik pedig Mr. David McKean, az egyik vendégünk. Megölték továbbá a sangui misszió két orvosát és egy bennszülött fiatalembert is a csiki templom közelében. Garita felügyelő úr nyomtatékosan megkért rá bennünket, hogy amíg meg nem találják a gyilkosokat, maradjunk mindannyian a szállóban. Kérem önöket tehát, hogy ne hagyják el az épületet, a saját érdekükben! A csoportos kirándulásokat felfüggesztjük. Higgyék el, nagyon sajnálom a dolgot!-tette hozzá, látva az általános felhőrdülést.

-Ha bármi kérdésük volna, kérem forduljanak hozzám és a felügyelőhöz. Köszönöm.

-No és mit csinálunk idebent a négy fal között egész nap?-kiáltott fel azonnal Sir Brandon.

-Én azért jöttem ide, hogy megismerjem a Kaziranga Nemzeti Parkot! Talán a lányok búgatóásával üssük agyon az időnket?

A férfiak nevettek, a nők inkább pirultak a megjegyzése hallatán. Egyedül Irina Reiss sértődhetett meg a túratábornok kijelentésére, mert azonnal visszavágott a női egyenjogúság védelmében, nem kevésbé frappáns módon.

-Még mit nem! Pláne magával! Majd ha szép, átlagon felüli méretű műfütyik potyognak az égből!

-Na de kisasszony...!-vörösödött el Thákura, zavartan krárogva és a homlokát törölgetve.

Sir Brandont azonban nem olyan fából faragták, hogy meghátráljon egy ilyen kihívás elől, így azonnal megfelelt a támadásra.

-Elnézését kérem Ms. Reiss, ha megbotrántkoztattam volna feminista füleit, de momentán nem az ön megbúgatóására gondoltam!

-Szégyelje magát, vén szatír!-Ms. Reiss arca már pulkavörös volt a dühtől.

-Micsoda?! Azt, hogy vén, kikérem magamnak! Nem vagyok még olyan öreg!-vigyorgott a túratábornok szemérmetlenül.

-Kérem, Sir Brandon...!-a hindu feje kezdett hasonlítani egy jól fejlett céklára.

-Talán nem ártana megpróbálkoznia hölgyem egy igazi férfival is, a műfütyik használata helyett! Biztosíthatom, hogy legalább annyira élvezné, mint...

-Na de Sir Brandon!-Thákura végül erélyesen megragadta a túratábornok karját, belé folytván a szót, aminek a jelenlévők, kevés kivételtől eltekintve persze nem nagyon örültek. Szívesen elhallgattak volna még a párbajt egy darabig, de ekkor valaki más is közbeszólt.

-Én nem akarok itt maradni Mr. Thákura! Elegem volt ebből a helyből, vissza akarok menni Új Delhibel-emelte föl a hangját egy vékony, szőke lány, megragadva a hindu karját.-Semmi kedvem hozzá, hogy legközelebb engem tegyenek el láb alól azok a csikik vagy mifenék!

-Kérem, Ms. Winter higgye el, hogy nem kell tartania itt semmitől! Még a tigrisek is nagyobb veszélyt jelentenek ránk nézve, mint a bennszülöttek!

-Minek jött ide hölgyem az őserdőbe, ha pár hullától mindjárt beázik a bugyija?-harsogta Brandon, teátrálisan megdöngetve a mellét.-Végülis azért jöttünk ide, hogy kalandokban legyen részünk nemde? Szerintem most kezd csak igazán érdekessé válni ez a túra!

Néhányan bólogattak egyetértésül, a többség azonban ekkor már barátságtalanul bámult a túratábornokra. Mell Stafford a szakállát babrálva megjegyezte, hogy ő kirándulni jött ide és nem meghalni, de senki sem figyelt rá.

A főpincér ugyanis kihozta nekem az ebédet és a whiskyt, és elegáns mozdulattal letette elém az asztalra. Amint meglátták a többiek, hogy eszem, azonnal megrohamozták az ételkiadó pultot, feledve a hullákat és minden egyebet. A vita véget ért, egy időre legalábbis, Asvina Thákura pedig megkönnyebbülten osont el a helyszínről.

15.

Elhagyva az étkezőt, kezemben a whiskys üveggel a szobám felé indultam, hogy kipihenjem magam. A lépcsőfordulónál azonban ingerült beszélgetés ütötte meg a fületem, és ez megtorpanásra késztetett.

Thákura irodájának csukott ajtaján keresztül szűrődtek ki a hangok. A hindu vitatkozott valakivel, akinek nem ismertem ugyan fel a hangját, de nagyon ismerősnek tűnt a számomra. Vártam egy pillanatig azon töprengve, vajon bölcs dolog lenne-e hallgatóznom, mikor nyílt az ajtó és Peter Barrett lépett ki elém komor képpel.

-Helló! Hogy van a keze?-bájoztam az üveget ölelgetve kínomban.

-Maga az Lókence? Köszönöm, egész jól vagyok. Csak egy karcolás volt az egész!

Nem bírtam megállni, hogy meg ne jegyezzem.:

-A templomnál mintha még másképp vélekedett volna!

Barrett rám nézett, szemei a szívemet szurkálták a kedvességtől.

-Bevallom eléggé megijedtem. Nem minden nap szoktak rám lőni az erdőben holmi bennszülöttek fűvócsóve! Elnézést, még nem ebédeltem!-elsietett mellettem az étkező felé.

Egészen addig néztem utána, míg Thákura be nem csukta maga mögött az ajtót. Most már egészen biztos voltam benne, hogy a pasas hazudik, mint a vízfolyás. Csak azt nem tudtam még, hogy mi okból.

-Ha ez így megy tovább, csődbe megy a cégem!-sóhajtotta a hindu szomorúan.-Máris hatan akarják visszakérni a pénzüket.

-Mr. McKean hozzátartozóit értesítették már?-kérdeztem eltűnődve a hallottakon.

-Nem, tényleg! Látja, még arról is megfeledkeztünk, hogy átnézzük a szobáját! Az irataiból talán megtudhatnánk, hogy kit kellene értesítenünk!

-Akkor menjünk és nézzük meg!-javasoltam, hirtelen ötlettől vezérelve.

-Azt nem lehet! Csak Garita jelenlétében nézhetjük át a holmiját. Végül is egy gyilkosságról van szó!

-Ahogy akarja! Akkor szóljon neki!-vontam meg a vállam, egykedvűséget színélve.

Fölballagtam a szobámba és ledőltem pihenni. A whiskynek csaknem a fele elfogyott már, mikor végre kopogtak az ajtómon.

-Mr. Lókence! Itt van?-Drona Garita volt az.

-Persze, fájadjon be felügyelő!-invitáltam kegyesen a rendőrt. Meglehetősen rózsás hangulatba kerültem mostanra, mert az ital meghozta a kedvemet. Garita bejött, végigmért, leült és összevonta szemöldökét.

-Baj van Mr. Lókence! Nagy baj!

Úgy ültem fel, mint aki tévedésből egy fakirágyra heveredett le szunyókálni.

-Mi történt?

-Mr. Thákurával az előbb néztük át David McKean holmijait, hogy értesíthessük a hozzátartozóit.

-És? Találtak valamit?

-Sajnos igen.-a felügyelő a zsebébe nyúlt és előhalászott egy fényesen csillogó tárgyat.

-David McKean hadnagy, az indiai rendőrség tisztje.-átadta nekem a jelvényt, a homlokát vakargatva.-Most aztán benne vagyunk! Mi a véleménye?

Néztem a jelvényt, majd gyorsan meghúztam az üveget és próbáltam összeszedni a gondolataimat. Őszintén szólva nem nagyon ment a dolog.

-Egy rendőrtiszt?

-Fegyvere is volt, de csak a tokját találtuk meg. Semmi egyéb használható papírja nincs. Értésítenem kell a feletteseimet. Valami komoly bűnügybe csöppentünk bele, ez már túllépi a hatáskörömet. Még mindig nem jelentkezett az Interpol ügynöke?

-Nem jelentkezett. Lehet, hogy azért nem, mert ő volt az.

Miközben ezt kimondtam, lopva a felügyelőt figyeltem, úgy tűnik nem hiába. Mintha a megkönnyebbülés halovány árnyéka futott volna végig az arcán.

-Megyek rádiózni!

Garita visszavette a jelvényt és föltápászkodott.

-Ms. Lensdorf megnézte a két kollégáját. Lelőtték őket, még hozzá olyan nyíllal, amelyet a márgák használnak. Talán mégsem a csikik keze van a dologban. A főnövér megkért, hogy vigyem vissza a misszióba. Személyesen szeretné közölni a rossz hírt a társaival, nem telefonon keresztül. Ma este lesz a négy halott temetése, itt a szálló mögött.

-Köszönöm, hogy szólt erről a dologról.-biccentettem szomorúan és Mariára gondoltam. Illő lett volna odamennem hozzá az ebédlőben és megvigasztalnom, de valahogy semmi kedvem nem volt akkor a dologhoz. Most már bántam, hogy olyan részvétlenül viselkedtem.

Garita elment, én pedig fölkeltem és letettem az üveget az asztalra. Elég a piálásból, döntöttem el határozottan. Itt az ideje, hogy végre csináljak is valamit. Lépnem kell, mielőtt megint kinyírnának néhány embert a gyilkosok.

Gondolkodtam egy darabig, aztán a zsebembe süllyesztettem a pisztolyomat, meg a pipámat egy zacskó dohány kíséretében, és nagy adag önbizalommal felvértezve elhagytam a szobámat.

Némi kérdezősködés után megtudtam az irodájában szomorúan ücsörgő Thákurától, hogy hová szállásolta el Thomas Rollinst és bekopogtam hozzá. A cserkészparancsnok nem volt egyedül. Láthatóan megzavartam a beszélgetését Mell Stafforddal, aminek nem nagyon örültek, de azért beengedtek magukhoz.

-Elnézést a tolokodásért, de feltétlenül beszélni szeretnék magukkal!

-Velünk? Miről van szó Lókence?-Rollins kedvetlenül nézett rám, méginkább a társa.

-A segítségüket szeretném kérni!-kezdttem bele a mondókámba magabiztosan.

-No és milyen ügyben? Foglaljon helyet!

-Köszönöm. Ígérem rövid leszek!

Leültem a felkínált székre és elővettem a megbízólevelem.

-A gyilkosságokról van szó.-mondtam, átnyújtva nekik az Interpol felhatalmazását.

A cserkészparancsnok elolvasta, arcán elmélyültek a ráncok. Stafford csak belenézett és már adta is vissza, mintha sütné a tenyerét a dokumentum.

-Maga zsaru?-kérdzte Rollins némi csodálkozással a hangjában.-Nocsak! Mik derülnek ki itt egyesekről!

-Inkább bűnügyi szakértőnek mondanám magam.-szerénykedtem bólogatva.-Nem vagyok rendőr. Megengedik, hogy rágyújsak?

Mivel megengedték, komótosan előhúztam kedvenc pipámat a zsebemből és akkurátusan megtömködtem dohánnyal. Miután sikerült az első füstkarikákat a mennyezet felé útnak indítanom, visszafordítottam figyelmemet a türelmetlenül várakozó két férfira és halkán megszólaltam. Túlzás volna azt állítanom, hogy úgy csüngtek a szavaimon, mint csecsemő az anyja kebelén, de azért odafigyeltek arra, amit mondtam nekik.

-Először is szeretném megköszönni magának Mr. Rollins, hogy tegnap a csiki templomnál kihúzott a csávából. Thákura képes lett volna lelőni dühében.

-Mit keresett ott egyedül?

-Egy ritka lepkefajt. Merő véletlenségből vetődtem arra, mindössze pár perccel hamarabb, mint önök.

-Egy lepkefajt? És ezt higgyem is el?

-Ez az igazság. Tulajdonképpen ezért jöttem Indiába. No meg azért, hogy szemmel tartsam Alex Brandont és mindazokat, akik Vigyorina elveszett aranysozobrát keresik.

A két férfi összenézett, aztán újra rám vetették pillantásukat.

-Miért mondja el mindezt nekünk?

Rollins arcáról semmit sem lehetett leolvasni, Stafford viszont kimondottan barátságtalan képet vágott.

-Mert szükségem van valakire, aki segít elkapni a gyilkosokat, mielőtt meglépnének. Egyébként nem én vagyok az egyetlen zsaru, akit ideküldtek. David McKean is az volt.

-Akit megöltek a templomnál?

-Igen.

Önkéntelenül is halkabbra fogtam a hangom, mire mindketten közelebb hajoltak hozzám.

-Mindannyian veszélyben vagyunk. Van rá egy tippem, hogy nem a csikik öldökszik az embereket, hanem valaki más.

-Erre mi is rájöttünk.-bólintott Rollins komoran.-Gondolja, hogy köztünk van a gyilkos?

-Valószínű. Vagy a turisták között vagy a Tours emberei között. Profi a fickó, azt meg kell hagyni. Semmilyen használható nyom nem maradt utána.

-Még mindig nem értem, mit akar tőlünk!-figyelmeztetett a cserkészparancsnok szigorúan.

-Pedig egyszerű a dolog.-mondtam őszinte mosollyal.-Csak tartsák nyitva a szemüket és azonnal szóljanak ha történik valami szokatlan. És lehetőleg ne akarják egyedül megtalálni a szobrot. Elég hulla van már a hűtőházban!

Ez az érvelem hatott, mert Stafford ádámcsutkjára rögtön ugrálni kezdett, és Rollins homlokán is megjelentek a feszült gondolkodást jelző vízszintes barázdák.

-Mivel szeretnék élve megúszni ezt a kalandot, természetesen segítünk magának Lókence.

Úgy láttam, a főcserkész ezt mindkettőjük nevében mondja, így hát majdnem biztosra mertem volna venni, hogy be is tartják amit ígértek.

-Köszönöm. Akkor én nem is zavarok tovább.

Felálltam és az ajtóhoz léptem egy utolsó, szépen megformált füstkarikát engedve a levegőbe búcsúzóul.

-Ja, és örülnék neki ha nem kiabálnák el, hogy ki vagyok!

-Tudunk hallgatni!-mondta fapofával Stafford.

Barátságosan intettem feléjük és gyorsan kiléptem a folyosóra.

17.

A lépcsőfordulóban futottam össze Emma Turnerrel, amint fölfelé igyekezett, arcán fáradtnak tűnő tekintettel. Mivel nem szeretem, ha egy fiatal, és pláne csinos nőnek szomorúságtól felhős orcával kell egyedül sétálgatnia a nagyvilágban, gyorsan irányt változtattam és mosolyogva megszólítottam.

-Ms. Turner! Kisportolta már magát az erdőben?

-Hogy?-nézett rám felriadva a nő.

Vajféhér szárijja kecsesen libegett körülötte, melyet a derekánál egy széles selyemöv tartott össze. Nyakában finom, aprószemű gyöngysor csillogott, kihangsúlyozva bőrének lágy barnaságát. Hollófekete haját ezúttal copfba fonva viselte, vékony masnival átkötve. A kezében pedig nem puskát tartott, hanem egy degeszre tömött retikült. Orromat megérintette a testét körüllegő mósusz finom, alig észrevehető illata, s elmémbe máris izgalmas képek kezdtek megjeleni vele kapcsolatban.

-Tudja fogadtam Sir Brandonnal, hogy maga azért futkározik folyton a dzsungelben, mert az olimpiára készül.-vallottam be igen komoly képet vágva, mire elkacagta magát.

-Ugyan dehogy! Ne higgye azt Lagzi, hogy akkora öröm nekem odakint futkosni!-nézett rám szelíd mosollyal, válaszképpen.

Elkisértem a szobájáig, kitaróan harapdálva közben a kialvófélben lévő pipám csutoráját. Figyeltem, amint előbányássza táskájából a kulcsot és azon töprengtem, megemlítsen-e neki, hogy délelőtt láttam a templom közelében.

-Elnézést, de most szeretnék lepihenni.-fordult felém Ms. Turner, miután kinyitotta az ajtót.

-Természetesen. Ez a maga szobája?-böktem színlelt csodálkozással befelé, mintha meglepődtem volna.

-Igen. Miért?-kérdzte gyanútlanul a nő.

-A múltkor mintha valaki másnak a szobájából láttam volna kionsonni.

Selytelmes árnyéket láttam átsuhanni az arcán, ahogy rámnézett. Homloka közepén a bindu úgy világított, mint valami misztikus harmadik szem, s egy röpké pillanatra meg mertem volna esküdni rá, hogy valóban belém lát vele.

-Maga nagyon kíváncsi Lagzi!-mondta végül Emma, figyelmen kívül hagyva a kérdésemet.

-Csak nem szeretnék ostobán meghalni.-vontam vállat tettetett közönnyel.

-Esetleg... meglátogathatna... mondjuk ma éjjel... ha ilyen kíváncsi!-nézett mélyen, szuggesztíven a szemembe, mire majdnem kihullott a pipa a kezemből. Az átalakulása gyors volt és döbbenetes, őszintén szólva nem győztem kapkodni a levegőt.

-Hát... nem is tudom... végül is beszélgethetnék a vacsora után!-vigyorogtam bárgyún, szaporán pislogva az örömtől, mivel pont ezt szerettem volna elérni. Csak nem azért, amiért ő gondolta, gondoltam én ravaszul.

-Remélem nem vette komolyan azokat a vádakát, amikkel Ms. Reiss volt szíves tegnap délelőtt froclizni engem.

-Hát, meg kell hagyni, elgondolkodtatott.-bólintott a nő megértően.-Elég durván bánt magával. Haragszik rá?

-Nem jobban, mint a szűnyogokra, melyek pöttyösre csipkedték a képemet az erdőben.-morogtam fintorogva. Még mindig megfájdult a gyomrom, ha arra az ütésre gondoltam, amit Ms. Reisstől kaptam a megismerkedésünk alkalmából.

-Ha nem lennék úriember, s. k. pofoztam volna fel a hölgyet.

-S. k.?

-Saját kezűleg.

-Vagy úgy! Akkor este... majd nézzen be hozzám Lagzi!-búgta Ms. Turner mosolyogva, és kecsesen belejtett a szobájába. A flört ezzel véget ért.

Elégedetten rágcsgálva a pipám szárát indultam vissza a lépcsőhöz, hogy körülnézzek a

72.

hallban. Pedig ha sejtettem volna, mi vár még rám a mai nap folyamán, alighanem lehervadt volna képemről a reményteli vigyorgás.

18.

Rita Wilsont odakint találtam meg, a szállót övező fák alatt egy padon, a parkoló mellett. Vastag könyvet tartott az ölében, rajta papírlapokkal. Éppen levelet írt, arcán elmélyült figyelemmel.

-Elnézést... leülhetek?-szólítottam meg barátságosan.

-Maga az Lagzi? Persze, nyugodtan. Mit keres itt ebben a hőségben?-pillantott rám Ms. Wilson mosolyogva. Letelepedtem mellé és kivertem a hamut a pipámból, majd új adag dohányt tömködtem bele körülményesen, aprólékosan.

-Azt, amit maga. Dolgozom. Szeretnék néhány dolgot kérdezni magától Rita, persze csak ha nem zavarom. Levelet ír?

-Igen, egy barátnőmnek Bombaybe. Mondja nyugodtan, úgymint járt befejezem.

-Rendben. Mióta dolgozik ennél a cégnél?

-Ezt mint nyomozó kérdezi? Hallottam Asvinától, hogy az Interpolnak dolgozik.

-Mondjuk inkább úgy, hogy tartom a kapcsolatot a bűnüldöző szervekkel.-jegyeztem meg, és közben azon tűnődtem, akad-e még valaki a szállóban, aki nem tudja ki vagyok. Ennyit az inkognitómról.

-Véletlenül csöppentem bele ebbe az ügybe, de ha már itt vagyok szeretném élvezni megúszni.

Hosszas szipákolás után végre sikerült rágyújtanom.

-Nos, mióta dolgozik a cégnek?

-A megalakulása óta. Tom Billings keresett meg engem és Inder Agrában, aki apám egyik barátja volt. Ő ajánlotta nekünk ezt a munkát. Akkoriban épp meg voltam szorulva anyagilag, mert sokunkat elbocsátottak a Shivpuri Nemzeti Parkból. Úgyhogy örömmel vállaltam az idegenvezetői állást és őszintén szólva nem bántam meg.

-Igen, látom, hogy élvezi a munkáját. Miért bocsátották el magukat?

-Csökkentették a park költségvetését. Évekig dolgoztam ott Inderrel, és szakértői voltunk a park állatvilágának. Mégis elküldtek bennünket. Szeretem a természetet, a vadállatokon könnyebben el tudok igazodni, mint az emberek.

-Ebben egyetértünk.-bólintottam megértően, és egy csinos füstkarikát leheltem magam elé óvatosan. Mivel a fák alatt teljes volt a szélcsend, a karika sokáig megmaradt a levegőben, lustán kígyózva felfelé. Ms. Wilson befejezte a levélírást, a telerótt lapokat betette a könyvébe és várakozásteljesen rám nézett.

-Mit gondol ezekről a gyilkosságokról Lagzi? Maga szerint elkövethették a csikik?

-Jó kérdés. Őszintén szólva nem vagyok erről meggyőződve.

-Én sem.

-Azt szeretném megkérdezni, látott-e valami szokatlant ma vagy a tegnapi nap folyamán. A turisták viselkedésére gondolok például.

-Az attól függ, magának mi számít szokatlannak. Jött például tegnap egy gyanús fickó, aki bogarásznak adja ki magát és mindenbe beleüti az orrát.

-Tényleg? Maga találkozott vele?-adtam az ártatlant naívn.

-Ne haragudjon, nem sértésnek szántam.-tette kezét az enyémre Ms. Wilson azonnal.-De ezek itt mind különcök. Eljönnek túrázni a világ végére, mert gyerekkorukban a dzsungel könyve volt a kedvencük meg a Tarzan és élvezik a romlatlan természet tisztaságát.

-Én is szerettem Kiplinget fiatalabb koromban. Van köztük olyan, aki visszatérő vendég?

-Ő igen, van egy! Fogadjunk, hogy nem találná ki melyikőjük az!

-Emma Turner?-próbáltam ráhibázni vaktában, de Rita csak a fejét rázta.

-Nem. Ő most van itt először. Hanem az a hongkongi pasas, Peter Barrett. Ez már a harmadik csoport amit ide hoztunk Kazirangába, és ő minden alkalommal eljött eddig. Azt mondja imádja márgaföldet. Bár nem úgy viselkedik, mint akit a nemzeti park szépségei érdekelnének.

-Hát?-kezdttem sejteni mi lesz a válasz. Észrevétlenül közelebb húzódtam Ms. Wilsonhoz, még a pipámról is megfedkezve egy időre.

-Nem tudom, különös egy pasas. Imád egyedül kószálni az erdőben és mindig visz magával

73.

táskát is. Különös nem? Még a nőknek sem udvarol, csak nézi őket azzal a hátborzongató tekintetével.

A pillantásából rögtön megértettem, hogy nem kedveli túlságosan a fickót. Mitagadás, én sem voltam oda annyira érte.

-No és merrefelé szokott kóborolni?-kérdeztem, még közelebb ülve hozzá. Most már észrevette szándékomat, de láthatóan nem jött zavarba tőle. A golyóstollával játszadozott, ujjai közt forgatva az ezüstszínű Bírót.

-Azt nem tudom. Őszintén szólva ezek a turisták folyton elmászkálnak. Képtelenség nyomon követni őket, de nem is az a dolgunk. Végülis tudnak vigyázni magukra.

-És a helybeliek? Hogy viszonyulnak a turizmushoz? Örültek neki?

-Mint maga az én jelenlétemnek.-kacsintott rám Rita hamiskásan és fölállt, hóna alá kapva a könyvét.-A falusiak örültek neki, a márgákat meg nem kérdeztük. Egészen mostanáig nem is volt semmi baj velük, de hallom nemrég elköltöztek a falujukból. Ez rosszat jelent.

-Maga babonás?

-Mondjuk inkább úgy, hogy odafigyelek bizonyos előjelekre. Ez amolyan női megérzés. Bejön a hallba? Ott hűvösebb van.

-Persze.

Épp indulni akartunk volna, hogy visszatérjünk az épületbe, mikor egy elnyújtott, idegborzoló sikítás törte meg a dzsungel csendjét, valahonnan a hátunk mögül.

19.

Menet közben varázsoltam elő zsebemből a stukkeromat, mielőtt még elértük volna a melléképületek szomszédságában magasodó első fákat. Rita nem maradt le mögöttem, harciasan szorítva kezében a tollát és a könyvét, bátran követett a bokrok közé. A kiáltások közben abbamaradtak, így meg kellett állnom egy pillanatra, hogy tájékozódhassak a sűrűben. A jobb felől közeledő csörtetés zaja némiképp visszafogta ugyanis az iramunkat.

-Óvatosan Lagzi!-suttogta Ms. Wilson a fülembe, és mellére szorította könyvét.-Vigyázzon!

-Vigyázok, ne féljen!

-Nem félek, csak hiányzik a puskám!-panaszkodott, megmarkolva a karomat.

-Kapaszkodjon akkor belém!-vigyorogtam rá bátorítóan.

Mivel a csörtetés gyorsan közeledett, kénytelen voltam félbehagyni a társalgást és tekintetemet újfent az erdő árnyaira fordítottam. Felkészültem rá, hogy szembeszálljak az ismeretlennel, bármi legyen is az, ember vagy démon, netán egy ebédmeghívásra siető helybéli tigris. Pipámat a fogaim közé szorítottam és gyorsan a hátam mögé tereltem a nőt. Egy röpke másodpercre mintha Guga, a bujját rémszarvasvadász napszíttá arca villant volna fel emlékezetemben, amint a vadászat alaptörvényeiről magyaráz a kunyhója előtt. Aztán a közeledő személy kilépett a páfrányok takarásából és végre megtudtuk, ki riogatja a környéken a lajhármakikat.

Amint meglátott bennünket, ismét felsikoltott, mintha kimondottan örömét lelné az efféle hangoskodásban. Fején széles karimájú kalapot viselt, bézs színű ruháját por borította.

-Ms. Reiss! Lenne szíves abbahagyni?! Mi történt magával?

Irina Reiss sértődötten elhallgatott, kezét a szívére téve és odabukdácsolt hozzánk.

-Te jó ég, ez borzalmas! Én úgy megijedtem! Két halott...! Arra!-széles mozdulattal a háta mögé mutatott, egész testében remegve.

-Kettő?-sápadt el Rita, és ösztönösen közelebb húzódott hozzám.-Kicsodák?

-Azt nem tudom.-nyögte Ms. Reiss, a ruháját tisztogatva.-Sose láttam őket, mármint életükben. Úgy megijedtem, hogy hasra estem egy faágban. Csupa kosz lettem, na tessék!

-Ms. Reiss, odavezetne bennünket?-kértem szelíden, nagyot szippantva a pipámból. Nem örültem túlságosan, amiért pont vele futottunk össze, mert jól emlékeztem még a vele való első találkozásomra, de ha már így alakult, megpróbáltam barátságos képet vágni.

-Persze, jöjjenek csak! Itt van nem messze, Mr. Lókence! De nem kellene szólnunk annak a felügyelőnek? Szörnyen néznek ki! Két fehér férfi, barna színű ruhában. És úgy vigyorognak!

-Előbb megnézzük őket.-intettem határozottan a bokrok felé.-Menjünk.

Húsz méterrel arrébb akadtunk rá a holttestekre. Egy évszázados fa korhadó törzséhez támasztva ültek, összeboruló fejjel. Csendre intettem a két nőt, akik halkan pusmogva

74.

lépdeltek a nyomomban, és előbb figyelmesen körbejártam a helyszínt, mielőtt odatérdeltem volna a fűbe a két halott mellé. Természetesen semmit sem találtam, ami a gyilkos kilétéről árulkodhatott volna.

-Ez iszonyú!-állapította meg Ms. Wilson, szája elé kapva a kezét.

-Ne jöjjenek közelebb.-szóltam rájuk.-Nem kellemes látvány.

Azt első pillantásra láttam, hogy európaiak, de sem én, sem Ms. Wilson nem ismertük föl őket. Testük oszlásnak indult már a trópusi hőségben, bőrüket csapattal leprálták be a legyek és a bogarak. Arcukon görcsös vigyor ült, mintha odaragasztották volna. Gyomorfelkavaró látvány volt, a bűzről nem is beszélve. Nem csoda, hogy Ms. Reiss úgy kiborult tőlük, mint a csurig telt éjjeliedény, állapítottam meg fintorogva.

-Vajon kik lehettek, és hogy kerültek ide?-tette föl a nagy kérdést Ms. Wilson. Az előbbire ugyan tudtam a választ, de a másodikra magam is kíváncsi lettem volna. No és persze arra, hogy kinek a kezétől szenderültek jobb létre. Megnéztem a karjukat, óvatosan feltúrva a ruhájuk ujját. Ugyanolyan tűszúrás nyomát találtam a vénájuknál, mint a többi gyilkosság esetében. Más seb nem látszott rajtuk.

-Mégmérgezték őket?

-Valószínűleg. Legalább két napja halottak már.

-Én mindjárt elhányom magam.-közölte Ms. Reiss, de le nem vette volna a szemét róluk.

-Menjünk, szóljunk Garita felügyelőnek!-ragadta meg a vállam Rita.-Majd ő kideríti, kik ezek!

-Nekem volna egy tippem.-álltam föl, keményen ráharapva a pipám végére. A szemem ugyanis közben megakadt a kezeslábasuk mellésére varrt apró emblémán.

-Nos? Mondja már! Ne titokzatoskodjon itt nekünk, mint Perry Mason!-förmedt rám Ms. Reiss harciasan. Ránéztem, aztán zsebre vágtam a pisztolyomat.

-Ezek Cerrone és Casey. A Medixon cég eltűnt biológusai.

Mintha elnyújtott, gúnyos kacajt sodort volna felénk a távolból a hirtelen feltámadó enyhe szellő.

20.

Drona Garita épp Samuel Olbrichhal vitatkozott a szálló bejáratánál, mikor odaértünk. Az öregember ki akart menni a dzsungelbe, hogy sétáljon egyet, de a felügyelő ezúttal résen volt és határozottan útját állta.

-Nem garantálhatom Mr. Olbrich, hogy élve fog visszatérni, ha nekivág az őserdőnek.

-Ne féljen, nem megyek messzire!-zsémbelődött az öregúr, karcsú sétabotjával hadonászva.

-Pedig okosabban tenné, ha megfogadná a felügyelő tanácsát!-szóltam közbe komoran.

Gyorsan félrevontam a zsarut az öregtől és közöltem vele a rossz hírt. A két nő közben besietett mellettünk a szálló légkondicionált halljába, ahol a turisták kis csoportokba verődve beszélgettek egymással. Tudtam, hogy nem fogják tartani a szájukat, ezért a várható felfordulást megelőzendő javasoltam a felügyelőnek, hogy személyesen közölje az újabb gyilkosságok hírét az emberekkel. Garita így is tett, mire természetesen azonnal kitört a pánik. Egyedül a hindu fogadta higgadtan a dolgot, talán mert nem az ő vendégei közül harapott ismét a fűbe valaki.

-Én egy percre sem maradok ezen az elátkozott helyen tovább!-hangoskodott Lidia Greyhus toporzékolva.-Követelem, hogy adja vissza a pénzem Mr. Thákura és vigyenek el Kohimába!

-Úgy van!-egy szakállas, szemüveges fickó csatlakozott hozzá, együtt nyaggatták a szerencsétlen hindut, a sápiózó Ms. Winter társaságában.

-Csend legyen! Hagyják már abba! Hol van Mr. Powell és a társa?-kérdezte végül Garita, meglegelve az óbégatásukat.

-Úgy tudom az étkezőben kártyáznak Sir Brandonnal.-mondta Susan Goldman.

-Be kell hoznunk a hullákat, méghezá mielőbb. Mr. Lókence, lenne szíves közölni a hmm... barátaival, hogy mi történt?

-Igen, bár szívesebben hagynám másra ezt a feladatot.-vallottam meg őszintén.

-Ha ez így megy tovább, a hét végére megtelik a szálló élelmiszer raktára fagyasztott hullákkal!-dohogott Garita magában.

Ennek hallatára a turisták ismét kiabálni kezdtek, holmi egészségügyi előírásokat emlegetve, én pedig elindultam az étkezőbe, hogy beszéljek Powellékkal.

75.

-Nagyon sajnálom, hogy meg kell zavarnom a partit, de történt valami.-kezdttem bele a mondókámba körülményesen. Nem szeretek a rossz hírek hozója lenni, de hát valakinek ezt a szerepet is el kell játszania az élet nagy forgószínpadán.

A két növényvadász Sir Brandonnal és Hull Bryceszal pókerezett, rúpiában játszottak. Természetesen nem figyeltek rám, a lapjaikat takargatták egymás elől.

-Most nem érünk rá Lókence! Tegyel Fred!

Powell egy csonkig égett szivardarabot rágcsált nagy buzgalommal és az asztal közepén heverő téteket méregette.

-Ms. Reiss az előbb megtalálta a társaikat.

-Micsoda? Russ és John végre előkerült? Épp ideje! Majd jól seggbe rúgom őket, amiért egy szó nélkül leléptek a terepről! Hol vannak?

A kártyát ugyan nem tette le, de végre fölnézett rám a fél szemével. Igyekeztem kellően gyászos képet vágni, ami őszintén szólva nem esett nehezemre és elmondtam amit kellett. Nagy csend fogadta a bejelentésemet.

-Ezt egyszerűen nem tudom elhinni! De hát miért?-ezek voltak Powell első szavai. Lecsapta az asztalra a lapjait és felsóhajtott.

-Bárki volt is az, megkeserüli!-Parsson kirúgta maga alól a széket, felugrott és elrohant. Bryce kisvártatva követte, alighanem a felügyelőék után mentek. Én úgy döntöttem, nem fogok sietni. Abból a látványból elég volt egyszer kivennem a részem.

-A parti be van fejezve.-állapította meg Sir Brandon szomorúan, a fejébe nyomva szalmakalapját.-Őszinte részvétem Mr. Powell.

A hűtőháznál futottunk össze a holttesteket cipelő vadászokkal. Komor volt a hangulat. Garita az ajkát rágta, a hindu valami ősi szanszkrit varázsfórmulát motyogott az orra alatt, Bryce pedig fényképezett. Ő látszott a legkevésbé lehangoznak, sőt mintha kimondottan élvezte volna, hogy dokumentálhatja az eseményeket. Powell röpké pillantást vetett egykori társaira, mielőtt Robertsonék betuszkolták őket egy-egy műanyag zsákba, és messzire köpte szája sarkából a szivarcsutkát.

-Ha elkapom azt a szemetet aki megölte őket, minimum fültől fülig vigyort vágok a torkába a késemmel!

-Felhívom rádió a kohimai rendőrpáncsnokságot, erősítést kérek.-mondta a felügyelő, mikor az újabb zsákokra rácsukódott a hűtőház ajtaja.-Hét halott két nap alatt, ez még nekem is sok! Máskor hónapokig nem történik semmi a körzetemben, most meg mintha járvány söpörne végig a vidéken!

-Azt hiszem felügyelő, jobb volna, ha inkább elmennénk innen!

Sir Brandon arcán most kivételesen nem vigyor, hanem félelemmel vegyes rémület ült.

-Pattanjunk meg, amíg lehet!

-Úgy van, menjünk innen! Itt veszélyben vagyunk, és senki sem garantálja a biztonságunkat!-kiáltott föl Sigemoto Yasawani, és az öklét rázta Thákura felé, mintha bizony ő tehetne a történetekről.

-Sajnálom, de senkit nem engedhetek el, amíg meg nem találtuk a gyilkost vagy a gyilkosokat!-vonta össze szemöldökét a felügyelő haragosan.-Itt mindenki gyanúsított, ezt ne feledjék! Remélem küldenek majd Kohimából nyomozókat. Holnap reggelre itt lehetnek, addig mindenképpen várunk kell. Maradjanak az épületben és estére zárják kulcsra a szobájuk ajtaját!

-Figyelmeztetek mindenkit, hogy aki az engedélyem nélkül akarna belépni hozzám, azt szítává lövöm!-tette hozzá Parsson nyomban.

-Mr. Robertson, holnapra halasztjuk a temetéseket. Meg akarom várni az orvosszakértőt és nyomozókat. Lensdorf főnövér jelenleg nincs olyan állapotban, hogy el tudná végezni a szükséges vizsgálatokat, ugyebár.

-Felőlem rendben van, de a vendégek aligha fognak örülni annak, hogy egy helyen tároljuk a halottakat a vacsorával.

-Nem kell nekik megemlíteni.-a felügyelőn látszott, hogy a legkisebb gondja is nagyobb most ennél.

-Már tudják.-Robertson szintén nem izgatta magát ilyen csekélységek miatt, úgyhogy ennyiben maradtunk.

Mielőtt beléptünk volna az épület hűvösébe, még felnéztem az égre, ahol sűrű gomolyfelhőket sodort észak felé az egyre erősödő szél. Eső szagot szimatoltam a levegőben. Úgy döntöttem, hogy elkisérem az irodájába Thákurát és a felügyelőt. A többiek inkább fölmentek a szobáikba csomagolni vagy bevonultak az étkezőbe, hogy megtárgyalják a történeteket egymás közt. A hallban ekkor már nem volt senki, a turisták szépen felszívódtak a környékről. Baljóslatú csend ülte meg az épületet.

-Most már biztos, hogy lehúzhatom a rolót, a cégünknek ezzel befellegzett!-panaszkodott Thákura a fejét fogva. Benyitott az irodájába, odalépett az asztalán árválkodó rádióhoz, aztán akkorát nyögött, mint egy hasfájós elefánt az állatorvosnál.

-A rádióm! Ez nem lehet igaz!

Nem kellett nagy ész hozzá, hogy rájöjjünk, ezzel a készülékkel aligha fog a felügyelő bárkinek is üzeni az éter hullámain. A távollétünkben ugyanis valaki betört a hindu szobájába, és kibontva a készülék hátlapját összevagdalta benne a drótokat.

22.

-Nincs más hátra, be kell mennem a misszióhoz. Nekik van rádiójuk egyedül a környéken.

Garita hosszas töprengés után visszasietett a hallba, ahol Mrs. Greyhus, Ms. Winter és még vagy egy fél tucat ember ácsorgott, a lábukhoz tett bőröndökkel. Útra készek voltak, és láthatóan csak arra vártak, hogy megkapják a hindutól a terepjárók slusszkulcsát.

-Maguk meg hová készülnek?-hökkent meg a felügyelő.-Világosan megmondtam, hogy senki sem hagyhatja el a szálló területét!

-Vissza akarunk menni Calcuttába! Most, azonnal!-lépett előre Susan Goldman a többiek nevében bátran. Dacos pillantást vetett a hindura, majd Garitára és végül rám.

-Egy percig sem maradunk tovább ebben az elátkozott őserdőben!

-Úgy van! Nem kényszeríthetnek! Én nem akarom, hogy azok a csikik vagy micsodák feláldozzanak a vicsorgó istennőjük oltárán!

Ms. Winter már nagyon ki lehetett borulva, mert idegesen rángatózott a szája széle. Gyorsan hátat fordított nekünk, és a falhoz támasztott hátizsákjához hajolt, remegő ujjakkal keresve benne valamit. Néztem a lány feltűnően testhezálló vászonnadrágba bújtatott idomait, és hirtelen rádöbbsentem, hogy ő az, akit a megérkezésem napján volt szerencsém egy szál bugyiban látni, mikor bekukkantottam a szobája ablakán. Ezeket a formákat nem lehet elfelejteni, állapítottam meg újfent, és jóleső elégedettséggel mélyet szippantottam a pipámban parázsló dohány édes füstjéből.

-Na jó! Nekem úgyis be kell mennem a misszióhoz, hogy üzenetet küldjek Kohimába.

Garita végül föladta a küzdelmet, látva a turisták csökönyös elszántságát.

-A rádiókat ugyanis valaki tönkretette. Oda átjöhettek velem ha akarnak, Ms. Lensdorfék majd befogadják magukat. De meg kell várniuk a nyomozókat, hogy kihallgathassák őket.

-Rendben, nekünk ez tökéletesen megfelel!-bólintott Mrs. Greyhus kimérten.

-Szerintem okosabban tennék, ha maradnának!-szóltam közbe látva, hogy indulni készülnek.-Gondolják meg a dolgot! A misszióban sem lesznek nagyobb biztonságban, mint itt! Együtt kellene maradnunk és kivárni, amíg megérkezik a segítség.

-És ha köztünk van a tettes?-vágott vissza Ms. Goldman azonnal.-Ha mondjuk nem a csikik voltak azok, hanem valaki más? Akkor kezdődtek a gyilkosságok, mikor maga meg az a két tahó megérkezett ide! Nem ismerem magát Mr. Lókence és többieket sem!

-A gyilkos a misszióban is végezni tud magukkal ha akar, ezt ne feledjék!-mondtam figyelmen kívül hagyva a célzást, de már nem törődtek velem. Fogták a csomagjaikat és libasorban követték a felügyelőt.

Néztem, amint kihurcolkodnak a parkolóba és azon tűnődtem, melyik a biztonságosabb, menni vagy maradni. A lelkem mélyén mocorgó Vydám szellemem ugyan váltig makacskodott, hogy okosabban tenném, ha én is lelépnék, de valamiért mégsem hallgattam rá ezúttal, nem először és nem utoljára természetesen.

-Végre beborult az ég.-mondta mellettem Ms. Wilson, a lombkorona fölött terpeszkedő szürkésfehér felhőket méregetve. Szelíden rám mosolygott és odahúzódott mellém.

-Estére elered.

-Maga marad? Úgy látom Robertson és Gujral is távozni készül a süllyedő hajóról.

-Vissza fognak jönni, csak elviszik a turistákat a misszióhoz.

Miután bepakolták a csomagjaikat és mindenki elhelyezkedett, a felügyelő váltott pár szót a hinduval, majd az első terepjáró volánjához lendült és elfordította a slusszkulcsot. A Rover önindítója kétségbeesetten felnyöszörgött, aztán egy bágyadt hörrenéssel leállt. Mivel a másik két kocsi motorjának sem akaródzott valamiért beindulnia, Garita káromkodva kiugrott és felnyitotta a motorházat. Thomas Rollins és én odasiettünk, hogy a segítségére legyünk, de amint megláttuk a kezében a gyújtáselosztó szétvagdalt drótjait, megtorpantunk.

-Valaki nagyon alapos munkát végzett, hogy itt marasztaljon bennünket ezen a kedves helyen.-a felügyelő fogát csikorgatta dühében.-Az ékszíjat is elvágta. Van belőle tartalék?

-Persze, de órákba telik, mire megcsináljuk.-vakarta meg a kobakját Inder Gujral.

-Ezt aligha. Homok van a benzintankban.-jött oda hozzánk zsebre dugott kézzel Jeff Robertson a harmadik Roverről.

-Akkor most mi lesz?-kérdezte tanácstalanul Mrs. Greyhus.-Nem tudják megcsinálni?

-Ezt? Hová gondol!-csóválta meg a fejét a vadőr.-Teljesen kibelegték az autóinkat. Csak tudnám ki volt az, szívesen megszorogatnám a micsodáját neki!

-Akkor nekivágunk gyalog! Nincs olyan messze!-hangoskodott Ms. Winter a hátam mögött, de Robertson gyorsan lehűtötte a lelkesedését.

-Öt mérföld esőben, nehéz terepen. Az erdőben tigrisek és rövidesen esteledik. Na ne!

-Akkor mit csinálunk?-tette föl a nap alighanem legfőlösebb kérdését Sigemoto Yasawani. Garita az égboltot elborító sűrű felhőtakaróra nézett és közönyösen vállat vont, mint akinek már minden tökéletesen mindegy.

-Maradnunk kell.

23.

Ms. Goldmanék alig hurcolkodtak vissza a szobáikba, máris megnyíltak az ég ereszcsonnái és heves zápor árasztotta el az őserdőt. Kénytelenek voltunk behúzódní az épületbe, mint éti csiga a hátán cipelt összkomfortos házikójába.

Ilyen körülmények között szó sem lehetett arról, hogy megpróbáljuk kijavítani a gépkocsikat vagy pláne, hogy bárki is nekivágjon közülünk a kanyargós, sáros földútnak Sangu felé. Természetesen a hűtőházat megtöltő holttestek elhantolása sem jöhetett szóba ezek után esti programként. Így a férfiak többsége inkább leült pókerezni, a nők pedig nézték őket. Még a felügyelő is csatlakozott a játékosokhoz, nem tudván mit kezdeni a rengeteg szabadidejével.

-Velünk tart Lókence?-kérdezte Powell a pénzét számolgatva.-A Bolond Brandon elképesztően pocskék játékos. Kopasszuk meg, mielőtt valaki más nyerné el a pénzét!

-Talán majd később.-hárítottam el az ajánlatát óvatosan. Nem akartam a tudomására hozni, hogy jómagam is sikerrel pályázhatnám meg az év legrosszabb pókerjátékosa díját, nehogy eszébe jusson könnyíteni a pénztárcámon.

-Előbb pihenek egy kicsit a szobámban.

Feltűnés nélkül magukra hagytam őket, szerencsére nem foglalkoztak velem. Természetesen eszem ágában sem volt lepihenni, sőt éppen ellenkezőleg, de az igazi okot nem óhajtottam az orrára kötni senkinek.

Bevonultam a szobámba és nyomban magamra zártam az ajtót, nehogy megzavarhassák a nyugalmamat. Eljött az ideje az elmélyült agymunkának. Úgy döntöttem, hogy megpróbálom kiokoskodni, ki és miért csiklandozza halálba a dzsungelben bókászó gyanútlan embereket.

Elsőként gondosan kitisztítottam a pipámat, és a hátizsákomból elővettem a nagy sámán varázslathoz szükséges kellékeket. Egy medvefogakból készült nyakláncot. Egy apró, és gyakorlatilag használhatatlan, ütő nélküli sámándobocskát. Egy teljesen fölösleges, varázserejű szobrot, amiről azt sem tudtam, hogy került a holmijaim közé. Végül egy zacskó különleges dohánykeveréket Csajsi mama, az evok sámánasszonyi kelléktárából. Ez utóbbi volt a lényeg, melynek segítségével kapcsolatot szerettem volna teremteni a túlvilági erővel, hogy tanácsot kérjek tőlük ebben a meglehetősen zűrzavarosnak tűnő és enyhén szólva röhejes ügyben.

Miután megtettem a szükséges előkészületeket, magam köré rendezve a misztikus erővel bíró kacatokat, hátamat a langyos falnak támasztva elhelyezkedtem az ágyamon, és magam alá húztam a lábaimat. Ezt követően gondosan megtömtem a pipámat, ügyelve rá, hogy pontosan annyi varázsfüvet tegyek bele, amennyit Csajsi mama mondott a sámáná avatásom estéjén Mancsúriában. Lélekben mintha ismét ott lettem volna Belső-Ázsiában, némán figyelve a tűz körül szorgoskodó öregasszonyt, aki megismertetett a lélekutazás tudományával. A nagyobbik, felnyergelt sámándobom sajnos otthon felejtettem Londonban, ezért úgy döntöttem, ma stoppolni fogok a mennyország felé vezető főútvonal mentén, hátha megszán egy arra suhanó boszorkány vagy tibeti varázsló és magával visz a túlvilágra.

"-Ha többet teszel a pipádba a kelleténél, könnyen elszállhatsz, mint a rosszul felállított jurta az első hóviharban!" Dünnyögte Csajsi mama fennhangon. "-Ha pedig kevesebbet, csak a fejed fájdul meg tőle, és akkor a migréntől képtelen leszel majd gondolkodni azzal a csöppnyi agyaddal. Éppen ezért kevertem bele neked egy kis békaszórt és porított farkastollat, hogy finomabb legyen. Tudom, hogy kedveled az egzotikus pipadohány keverékeket Lagzi! Tettem hozzá két csipetnyi szárított mammut kakit is, amit Beigli szedett össze valahol a tundrán, mikor odafent járt északon. Olyan nehéz beállítani ennek a keveréknek a pontos mennyiségét, hogy jobban tennéd, ha sohasem használnád, mert könnyen odafönt rekedhetsz a szellemek birodalmában Hómosó mamánál. De tudom, hiába is beszélek én neked, nem fogsz rám hallgatni, mert csökönyösebb vagy egy Alzheimer-kóros számárnál!"

Türelmesen oktató szavai egyre ott viszhangzottak az emlékezetemben, miközben igyekeztem pontosan kimérni a szükséges adagot. Aztán vettem egy utolsó, mély lélegzetet, és az égiek kegyelmébe ajánlva gyarló lelkemet meggyújtottam a keveréket.

24.

Tudtam, hogy bűdös lesz, de az első slukk mégis felülmúlta minden várakozásomat. A tapasztalt sámánok tudják, milyen komoly áldozatot jelent a révüléshez használatos halucinogén szerek alkalmazása, a beavatatlanoknak meg hiába is magyaráznám. Ezt ki kell próbálni, de csak miután az ember közjegyző jelenlétében lepecsételte a végrendeletét és elbúcsúzott eme szépséges világtól.

Pár perc múlva abbahagytam a köhögést és kóvájgó fejjel körülnéztem a szobában. Csillagokat és színes karikákat már láttam, de szellemeket vagy más túlvilági lényeket még nem. Nincs mit tenni, kénytelen leszek ismét megszívni a különleges varázsfüvet. Megszívtam.

Másodjára jobban sikerült a dolog, mert egyszer csak ott találtam magam Nanaszínvak isten trónja előtt. A hindu panteon illusztris alakja éppen kávézott, gyönyörűséges feleségei és marcona palotaszolgái társaságában. Valószínűleg rosszkor érkezhettem a jelek szerint, mert nem fogadták kitörő lelkesedéssel a feltűnésemet.

-Hát te mit keresel itt Lókence?!-nézett rám egyik szemével az istenség unottan.-Most nincs fogadó órám.

-Elnézést, azt hiszem eltévesztettem a házszámot!-hajoltam meg gyorsan, és kifaroltam a mennyországnak abból a régiójából. Ez pech! Nem ide indultam. Visszatértem a testembe és köhögtem egy sort.

Sajnos a harmadik slukk sem sikeredett sokkal jobban az előzőnél, mert most meg az alvilág kapujában tértem magamhoz, ahol az őrt álló démonok igencsak barátságatlanul fogadtak.

-Ütlelet és vámilléket!-morrant rám dühösen az egyik asura, aztán elkerekedett a homloka közepén izzó mélyvörös, gonosz murénaszeme. Közelebb hajolt hozzám, hogy alaposan szemügyre vegyen és gyorsan átfutotta a kezében tartott ellenőrző listát.

-Hmm! Lagzi L. Lókence! Te nem szerepelsz a mai látogató csoportban!

-Nem is akarok ide kerülni!-mentegetőztem gyorsan, mire a démonok elröhögték magukat.

-Ami késik, nem múlik barátocskám! Nagyon várunk már itt a harminchármas bugyorban!

Mielőtt tüzes lándzsáikkal megszúrkálhatták volna a hátsó feletem, már iszkoltam is el a helyszínről, és berohantam egy fekete, sötétségbe burkolódzó kastély kapuján.

-Hahó! Van itt valaki?!-ordítottam el magam kétségbeesetten. Bárcsak meghagyta volna a tanítómesterem a spirituális postacímét, mielőtt eltávozott volna az anyagi világból! Így

kereshetem akár az ítélet napjáig is, nem fogok rábukkanni sose ebben a hatalmas teremtesben!-keseregtem az amulettemet szorongatva. Óvatosan beljebb röppentem az elhagyatottnak tűnő épületbe és gyufát gyújtottam, hogy lássak is valamit a feneketlen sötétségben.

A kastély nagytermébe nyíló szemközti ajtó ekkor kitárult, és kezében a sátán gyertyatartójával besietett rajta Vad Tepsi, azaz Drakoma gróf, hosszú fekete köpenyében. A hámpír, akivel a porosz és a fekete hencső bűnügye kapcsán már volt alkalmam összefutni odalent az anyagi világban, szintén azonnal felismert.

-Csakhogy megjöttél Lókence!-örvendezett, véres tűfogait csattogtatva.-Már nagyon vártalak! Kifogytam a konzerv vérből! Na gyere csak ide egy csapolásra!

-Majd később, most sietek!-szabadkoztam udvariasan és ismét visszamenekültem a Földön hátrahagyott testembe. Még egy ilyen gikszer és abbahagyom a révülgetést!-határoztam el dühösen, amint magamhoz tértem a kábulatból. Tenyerembe szorítottam a medvefogakból készült sámánsegítő amulettet és úgy döntöttem, még egyszer megpróbálom. Ha most sem sikerül, elmegyek bűvészinak egy vándorcirkuszhoz.

-Talán egyszerűbb volna, ha megidéznél!-hallottam a következő szippantás után egy barátságos hangot a lelkemben. Kint találtam magam az őserdőben egy parányi, napfényes tisztás közepén.

-Mester! Te vagy az?-kérdeztem körbesandítva, de senkit sem láttam a közelben.

-Naná, majd a vasorrú bába! Miért keresel Lagzi szakit?

A tisztás túloldalán egy aranyárgán tündöklő energiagömb jelent meg. Növekedni kezdett, végül emberi alakot öltött és egyszer csak ott állt előttem Rad Hamar Fing. Némiképp gyanakodva léptem hozzá közelebb, mert nem értettem, hogy sikerült ilyen gyorsan rábukkannom, de megnyugtatott.

-Én jöttem el hozzád. Láttam fentről, hogy nagyon szeretnél találkozni velem. Már megint nyakig ülsz az elefántleányban, Lagzi szakit?

-Úgy valahogy.-vallottam be lehajtott fejjel.-Szeretnék tanácsot kérni tőled mester!

-Hallgatlak.

Odasétáltunk egy kidőlt fa mohával borított törzséhez és letelepedtünk rá. Igyekeztem összeszedni a gondolataimat, majd tömören beszámoltam neki az elmúlt napok eseményeiről. Rad Hamar Fing türelmesen végighallgatott, szokásához híven nem téve föl közben kérdéseket. Mikor befejeztem a mondókámat, megsimogatta hosszú szakállát és hümmögött egy sort. Aztán még egyet.

-Én ugyan tudom Lagzi szakit, hogy kik a tettesek ebben a bűnügyben, de ha elmondanám neked, akkor nem kellene tovább nyomoznod, és ez rontaná az imidzsedet ebben a történetben. Tudod jól, hogy mindig csak a sztori végén derülhet ki a gyilkos személye!

-Azért még adhatnál némi fogószót!-próbáltam meg a lelkére beszélni.-Jelenleg ott tartunk, hogy mindenki lehet gyanúsított, még én is! Bárki megölhette azokat az embereket!

-Nem, nem bárki!-mosolygott rám Rad Hamar Fing jóindulatúan.-Gondolkozz! Ez a bűnügyi regény úgy lett megírva, hogy az Olvasó kitalálhassa a tettes személyét, mire idáig ért a könyvben!

-De én nem olvasom a sztorit, hanem benne vagyok, mint főszereplő! Még azt sem tudom, mi áll a következő oldalakon!-panaszkodtam elkeseredve.-A könyv szerzője úgy összekutyulta a szálakat, hogy a gordiuszi csomó egy lazára kötött rózsaszín masni ehhez képest!

-Sajnálom, akkor sem segíthetek!

A mesterem tartózkodóan vállat vont és búcsút intett nekem.

-Mennem kell! Vigyázz magadra Lagzi szakit!

Még mondani szerettem volna neki valamit, de ekkor úgy csinált, mint a szárazjég. Szublimált az orrom előtt, én pedig kénytelen voltam visszatérni a testembe. Sajgó homlokkal és kellemetlen szájjal ébredtem föl az ágyamon.

Kiszellőztettem a szobámat és eltettem a maradék varázsfüvet, meg az amulettet a zsákom mélyére. A többi holmit jobbnak láttam a szemetesbe szórni, mivel kiderült, hogy használhatatlanok. Alig egy órát töltöttem transzban, mégis fáradtabbnak éreztem magam,

mint egy három napos vízihulla, amely átúszt a Bengál-öböl.

Letelepedtem az ablakhoz állított székre, kezemben egy üveg whiskyvel és gondolkodni próbáltam. Mivel a révülésem sajnos nem járt azzal az eredménnyel, amelyre számítottam, már csak egy lehetőségem maradt. Ki kell valahogy nyomoznom ezt a bűnügyet. Igen ám, de hogyan?

Úgy döntöttem, hogy mindenekelőtt, a közismerten éles elmém megolajozására a jól bevált receptet alkalmazom, aztán majd csak elkapom valahogy a gyilkost. Nagyot húztam tehát a Scotch-ból. Most nem ízlett annyira, talán mert a számban éreztem még a varázsfű kesernyés illatát, de azért zokszó nélkül lenyeltem az aranybarna folyadékot. És ezt nem kellett volna.

Elsőként a gyomrom jött rá, hogy valami nincs rendben a leküldött whiskyvel. Nagyot kordult, próbálván visszaküldeni a kortyot az üvegbe, de én nem hagytam magam. Mi ez? Mit bolondozik itt velem a nyelőcsővem?-tűnődtem el a furcsa jelenségen. Már épp a számhoz emeltem volna az üveget, hogy igyak még egy keveset, mikor szemeim előtt elhomályosult a szoba képe és hirtelen nagyon furcsán kezdtem érezni magam.

Csuda jó kedvem támadt, így hát boldog vigyorral letettem az asztalra az üveget és felkacagtam. Két mókás törpe jelent ugyanis meg az orrom előtt a semmiből, fel-le ugrálva a kopott szőnyegen. Megdörzsöltem a szemem, vajon jól látok-e, de azok valahogy csak nem akartak eltűnni a levegőben. Sőt! Énekelni kezdtek, meglehetősen fals orgánummal.

-Figyelem...! A Sánta csótányok... buddhista szalonzenekar... dalárdájának revütáncosnői... közkívánatra előadják... az összes lopott holmit!

-Képzeldőm talán?-motyogtam magam elé elhűlve.

-Mi igazi hallucinációk vagyunk Lagzi!-röhögött a képembe a nagyobbik törpe, és felugrott a térdemre. Bő selyemgatya volt rajta sárga mellénykével és piros sipkával, a térd pedig tetőtől talpig zöldben pompázott. Elnevettem magam, olyan mókások voltak.

-Hé, ez kiröhög bennünket!-méltatlankodott a csupazöld törpe.-Nem akar komolyan venni!

-Naná, hogy nem!-förmedt rá a térd türelmetlenül.-Mi van a fejedben Kuka, talán nehézápó? Nekünk az a dolgunk, hogy halálra nevetessük a fickót! Ezért kapjuk a fizetésünket! Mondj már valami vicceset, mielőtt elsírja magát ez a balfácán!

-Sajnálom, de az agyam úgy összement, mint fűtyi a hideg vízben!-csuklott egy nagyot a kicsi, és látványosan orra esett.

-Hát ez nem igaz!-dühöngött a nagy.-Panaszt fogok tenni Hópiroska vezérigazgatónőnél, hogy képtelen vagy ellátni a munkádat! Talán szárazvíz lötyög a fejedben puding helyett?

-Dehogy! Csokipuding!-szopogatta az ujját Kuka.-Na jó! Egy villámkérdés az áldozathoz! Miért repülnek a boszorkányok söprűnyélen, Lagzi?

-Mert nem telik nekik perzsa szőnyegre?!-nevettem fel jókedvűen. Most már folyamatosan dőlt belőlem a röhögés, még a székemről is lefordultam örömben. Ott fetrengtem a padlón, a két törpe meg körbeugrált és csiklandozni kezdtek.

-Téves!-vihogta Kuka vidáman.-Mert a sámli nem férne ki a kéményen! Ezért most megcsiklandozunk!

-Hagyjatok! Hagyjatok békén!-ordítottam rájuk tehetetlenül.

-Még mit nem! Ugye te bogaras bogarász vagy Lagzi?-kérdezte a nagyobbik vigyorogva.

-Akkor azt is tudod, milyen zenét szeretnek hallgatni az ízeltlábúak!

-Hát rova-rockot!-adta meg a választ Kuka és nyomban visszakérdezett.-Hogy hívják a hím nemű angyalt? Kangyalnak! No és a nagyon férfias angyalt? Farkangyalnak!

Már alig kaptam levegőt a nevetőgörcstől, a szívem örülten kalapált a mellkasomban. Próbáltam ugyan abbahagyni az idélen vihogást, de mintha rabláncra verték volna az akaratomat, képtelen voltam fegyelmezni magam. Kezdtém rájönni, hogy igen nagy bajba kerültem. Valószínűleg megmérgezték az italomat amíg távol voltam, és most szépen, mondhatni röhögve átsétálok a túlvilágra, ahonnan csak pár perce tértem vissza.

A törpék egyre kíméletlenebbül csiklandozták az oldalamat. Hiába gurultam ide-oda a padlón, mindenhol utolérték az ujjuk. Már felállni sem tudtam. Szemem előtt elhomályosult a szőnyeg cífra mintázata, aztán behullottam a mindent elnyelő öntudatlanság feneketlen szakadékába.

3.

NEVETŐSZER MINDEN MENNYISÉGBEN (avagy sírni vagy kacagni, ez itt a kérdés)

1.

Arra tértem magamhoz, hogy lódobogást hallok. Már kezdtem azt hinni, újra Belső-Ázsiában vagyok, valahol a nagy, üres mongol sztyeppén. Aztán megértettem, hogy csak a fejem lüktet kegyetlenül a fájdalomtól. A gyomrom émelygett és összességében véve igen pocskul éreztem magam. Kidörzsölve szemeimből a könnyeket megállapítottam, hogy a szőnyegen fekszem, embrió pózban összegömbölyödve. A két törpének, akik az előbb csiklandoztak, nyoma sem volt. Tompa sajnás áradt szét a gerincemből a végtagjaimba, mintha egy csapat versenyló vágtatott volna keresztül a hátamon. Nyilván az ő patáik dobogását hallottam az imént a dobhártyámban. Mitagadás, éreztem már magam jobban is.

A fülemben dübörgő zúgás végre lecsendesedett annyira, hogy rájöjjek, kopogtatnak az ajtón. Szóval mégsem lódobogást hallottam. Remegő lábakkal tápázkodtam fel és totyogtam oda az ajtóhoz. Nem csekély erőfeszítembe került elfordítani a zárban a kulcsot. Olyan gyengének éreztem magam, mint újszülött a konditeremben.

-Mr. Lókence! Odabent van? Nyissa már ki... az ég szerelmére!

Engedelmeskedtem a haragos könyörgésnek, s az ajtófélfának dőltem, nehogy elvágódjak, mikor kinyílik az ajtó. Mell Stafford állt a küszöbön türelmetlenül grimaszolva.

-Na végre! Mi van magával, nem hallja...-kiáltott rám idegesen, aztán észrevette, hogy valami nincs rendjén velem.

-Jól van, Lókence?

-Nem egészen.-nyögtem, a székhez vonszolva magam. Lerogytam, hogy megvizsgáljam az asztalon álló whiskys üveget. Lassan múlni kezdett agyamban a zsongás és a mongol lócsapat is elhagyta a koponyámat. Olyan fáradt voltam, mintha legalábbis a Csomólángma tetejére kellett volna felkapaszkodnom oxigénmaszk nélkül.

-Leitta magát igaz?! A felügyelő küldött, hogy hívjam le az irodába azonnal. Jöjjön már és hagyja a fenébe azt az üveget!

-Lenne szíves befogni a száját?!-szóltam rá a kelleténél valamivel dühösebben. Erre elhallgatott, türelmetlen képpel a falnak támaszkodva. Nem figyeltem rá, mert valami sokkal fontosabb dolog töltötte ki az elmémet.

Óvatosan megszemléltem a kupakot, melyen egy parányi tűszúrás nyoma látszott középen. Ennek bizony a fele se tréfa, ismertem fel hirtelen támadt aggodással. Kétségtelen, hogy valaki megpróbált az előbb átsegíteni a túlvilágra. Nevetőszert fecskendezett a kedvenc italomba, hogy halálra kacagjam magam az élvezettől. Hát ez nem jött be. És a nevetethetkemet is elvette egy időre, az tuti.

Az volt a szerencsém, hogy régi szokásom lassan kortyolgatni a whiskyt, így a szervezetembe jutó mennyiség nem érte el a halálos adagot. Éppencsak segített belekóstolnom a túlvilágba vezető út gyötrelmeibe. Csajsi mama sámánok számára rendszeresített pipadohányától eltérően azonban ez a méreg úgy toloncolt volna át az örök vadászmezőkre, hogy végleg ott ragadok, akár a légy a légyapíron.

Karórára pillantva csodálkozva vettem észre, hogy az egész délutánt átaludtam. Késő este volt, a szobában kellemes félhomály uralkodott. Stafford felkapcsolta a villanyt és odalépett hozzám, szelíd rábeszéléssel folytatva a noszogatásomat.

-Amíg maga itt zugpiást játszott, odakint a nagyvilágban történt néhány dolog! A két barátja, az a Powell meg Parsson leléptek a szállóból! A felügyelő most őket gyanúsítja a gyilkosságokkal és magát is szeretné kihallgatni. Egyébként hol volt az elmúlt órákban?

-Itt, a szobában. Powellék elmentek? Nekem nem szóltak egy szót sem.

-Másnak sem. Egyébként mit szól a legújabb gyilkosághoz?

-Legújabb gyilkosság?-néztem rá azonnal, megfedkezve a whiskyről.-Kit öltek meg?

A földrajz professzor barátságos együttérzéssel vállon veregetett, és kivette kezemből az üveget, olyan mozdulattal, ahogy a tanár koboza el kedvenc diákjától a pornóújságot, matekóra közben.

-Még nem tudja? Asvina Thákura meghalt. Az előbb talált rá az irodájában Robertson. Úgy néz ki, hogy megmérgezték. Valaki nevetőszert kevert az italába... hé, hová rohan!?

Mire a hindu irodájának ajtaja körül csoportosuló turistákhoz értem, kitisztult annyira a fejem, hogy képes legyek ismét tisztán és összefüggően gondolkodni. Leporoltam a ruhámat, és a sarkamban lóholó Stafforddal egyetemben beléptem a szobába.

-Merre járt Lókence?-érdeklődött Brandon, mikor elhaladtam mellette.-Fogadni mertem volna, hogy rég lelépett a két haverjával együtt!

-A szobámban voltam.-mondtam, bátran a felügyelő szemébe nézve, aki csípőre tett kézzel állta el az utamat. Összevont szemöldöke nem sok jót ígért.

-Merre járt Lókence? Mr. Thákurát megölték.

-Látom.

A földön heverő hindura pillantottam, akinek arcát a jól ismert görcsös vigyorgás torzította el. Törött pálinkás pohár hevert az asztala mellett, a szőnyeget szétszórt papírlapok borították. Robertson és Gujral akkor csomagolták be a tetemet egy zsákba, Rita az ablaknál állt karba tett kézzel és szóltanul bámult kifelé.

-Valaki megmérgezte.

Garita az asztalon álló Scotch-os üvegre mutatott.

-Mr. Rollins hallotta meg először a nevetését, de az ajtó zárva volt, így rá kellett törnünk. Már halott volt, mire bejutottunk.

-Megnézte az üveg kupakját?-kérdeztem a homlokom dörzsölgetve. Aztán látva a zsernyák értetlenkedő tekintetét kézbevettem a kérdéses tárgyat. A sejtésem igaznak bizonyult, mert valóban ott volt rajta a tűszúrás.

-Nem. Miért? Talán kellett volna?

-Ezt nézze!-tartottam az orra elé a bizonyítékot.-Injekciós tűvel fecskendezték bele a mérget!

-Honnan tudta?-kérdezte Garita gyanakodva.

-A szobámban van egy üveg whisky, a kupakján ugyanilyen szúrással. Szerencsére csak egy kortyot nyeltem belőle, különben most az én hullámat is begyömöszölhetnék egy testhezálló, műanyag zsákba.

Azzal elmeséltem a történeteket a társaságnak. Leesett állal hallgatták a beszámolómm, különösen a két törpéről szóló eszmefuttatásom hökkentette meg őket. Biztos voltam benne, hogy ezek után kétszer is megnézik majd a whiskys üvegek kupakját, mielőtt belenyálnának a torokmelengető nedűbe.

Én a magam részéről közben komolyan eljátszadoztam a gondolattal, hogy mostantól szigorúan absztinens leszek, sőt visszavonulok Kanpöcse kolostorába szerzetesnek. Aztán szerencsére letettem eme butaságról. Amíg olyan szép nők élnek a földön, mint a velem szemben ácsorgó Rita Wilson vagy Emma Turner, nem vonulhatok vissza, és a Scotch-ról is kár volna lemondanom. Majd jobban odafigyelek ezentúl a zárjegyre.

A felügyelő azonnal felsietett velem a szobámba, hogy meggyőződjön állításom igazáról, és lefoglalja a bűnjelet a későbbi orvosszakértői vizsgálatához. Mire visszatértünk az irodába, az alkalmazottak elszállították Thákura holttestét, hogy lejegeljék a hűtőházban.

-Nagy szerencséje volt Mr. Lókence!-nézett rám Garita összevont szemöldökkel.-A gyilkosok viszont időközben leléptek. A két biológus, Powell és Parsson volt az, most már egészen biztos. Ms. Wilson, kérem szóljon a pincéreknek, hogy vizsgálják meg az összes teli üveget a raktárban, nincs-e rajtuk szúrás nyoma.

-Miből gondolja, hogy ők voltak azok?-kérdeztem leülve az íróasztalhoz. Szerettem volna átkutatni a hindu fiókjait és a személyes holmiját, de még időben észbe kaptam. Itt most nem én vagyok a főzсарu, és Garita már biztos mindent átnézett előttem.

-Mert elmenekültek! Minden egybe vág!-magyarázta a felügyelő hevesen gesztikulálva.

-Megszerezték a szobrot, megölték a társaikat, majd mindazokat, akiket veszélyesnek ítélték valamiért. De nem fognak messzire jutni ebben a sárban. Reggel utánuk megyünk és elfogjuk őket!

-Igen? És ki fog utánuk menni?-kérdezte Stafford idegesen.

-Majd én.-mondta Rollins határozottan.-Megyek és elkapom a két fickót, ha addig élek is!

-És mi van akkor, ha nem ők voltak?-szállt velük vitába azonnal Hull Bryce.-Lehet, hogy őket is eltette láb alól a gyilkos!

-Szerintem egyszerűen csak elmenekültek.-vélte Sigemoto Yasawani.-Ők is a bőrüket mentik.

Nekünk is ezt kellene tennünk!

-Úgy van, hagyjuk itt ezt az elátkozott helyet!-hangoskodott Ms. Goldman.

-Maradjanak már csendben!-ordította túl a vitatkozókát Garita.-Senki sem megy sehová! Itt maradunk, amíg ide nem ér a segítség! Világos?

-És ha addigra senki sem marad életben?-vetette ellene a földrajzprofesszor.-Ha ilyen ütemben fog továbbra is fogyni a létszámunk, hírmondó sem marad belőlünk holnapra!

-Ne fesse az ördögöt a falra Mr. Stafford!

Garita kiterelte az embereket a folyosóra, hogy ott folytassák tovább a diskurzust. Én közben végigböngésztem az íróasztalon heverő lapokat és prospektusokat, amiket az előbb szedett össze Rita. A szemem megakadt egy reklámanyagon, amely a Tours által szervezett kazirangai kirándulást hirdette, színes fotókkal illusztrálva. Mit sem törődve a folyosón vitatkozó turisták lármájával olvasni kezdtem a szöveget. Az egyik bekezdés ugyanis fölkelte a figyelmemet. Mire a végére értem, jó néhány rejtély megvilágosodott a számomra, mégis óvakodtam kifejezni az előttem érzett örömet.

"A szálló közelében található egy ősi szentély, mely a csiki szektáé volt egykoron. A legendák szerint itt rejtették el a csiki papok Vigyorina istennő aranszobrát, mielőtt az angol gyarmati hadsereg a harmincas években felszámolta volna a szervezetüket, véget vetve ezáltal az egész Indiára kiterjedő rémuralmuknak. A szobrot természetesen a mai napig sem találták meg az erre járó kincskeresők, bár sokan próbálkoztak már a felkutatásával."

Így már érthető, mit keres itt a turisták többsége. Ennél tökéletesebb csábítást el sem lehetett volna képzelni a reklámanyagba.

-Mit néz?-jött oda hozzám a felügyelő, miután lecsendesítette az embereket.

-Olvassa csak!-nyomtam a kezébe a prospektust.

-Ugyan minek! Nem értem, mit akar Lókence! Talán nem hiszi, hogy a biológusok voltak azok?

-Őszintén szólva már nem tudom mit higgyek!

-Felügyelő!

Robertson lépett be az irodába, lábain sártól cuppogó csizmával. Az eső mostanra elállt odakint, korai alkonyat borult az erdőre.

-Van egy kis probléma! Valaki levágta a láncot a hűtőház ajtajáról!

-Micsoda?-Garita szinte alig lepődött meg ezen. A prospektust böngészte, nem figyelt az erdei vezető bejelentésére. Pedig kellett volna.

-Be akartuk tenni Thákurát a többi mellé... akkor vettük észre. Még az eső előtt csinálhatták, mert nyomokat nem találtunk.

-A halottak...?-kérdeztem a felügyelő helyett, rosszat sejtve. Robertson elkínzott arccal vállalt vont, mint akinek már minden mindegy ezen a napon.

-Két hullát vittek el a készletből. Dr. Gotowskyét és Sandroét.

3.

Vacsora után visszamentem a szobámba, hogy végre nekilássak annak a feladatnak, ami egy férfiember számára a legnagyobb kihívások egyike. Kimostam a ruháimat. Az egyik pincértől kaptam a mosóport és egy fateknőt a nemes feladathoz, némi aprópénz ellenében. Mosógép, pláne automata nem volt a szállóban, így puszta kézzel kellett csutakolnom a kétes tisztaságú holmikat. Elképesztő, hogy mennyi szutykot tud összeszedni az ember pár nap alatt a dzsungelben. Én persze már gyerekkoromban is jeleskedtem abban, hogy mindig sikerült megtalálnom a legkoszosabb helyeket az udvaron vagy a játszótéren.

Mivel odakint elállt az eső, és a levegő páratartalma meghaladni látszott egy közepes viharfelhőét a monszun derekán, kénytelen voltam a székemre és az ágyamra teríteni a kifacsart ruhadarabokat. A holnapi hőség majd szárazra aszalja őket. Még nem végeztem, mikor kopogtak az ajtómon.

-Mr. Lókence! Odabent van?

-Jobb híján!

Kikukkantottam a folyosóra, kezemben a csőre töltött pisztolyommal. Hátha a gyilkosom érdeklődik ilyen kedvesen a fogylétem felől.

-Szívesebben lennék valahol egész másutt, elhiheti!

A felügyelő állt a küszöbön, idegesen rágva egy gyufaszálat sárgás fogaival. Mögötte Jeff Robertson és Ms. Wilson topogtak idegesen. Meglátva a pisztolyomat enyhén meghök- kentek, de nem tették szová militáns hajlamaimat. Ők is fel voltak fegyverkezve, mint szinte mindenki mostanra a szállodában.

-Elnézést! Fürdik?

-Ruhát mosok.-szabadkoztam szégyenlősen. Nem tessékeltem beljebb őket, ahogy egy vérbeli angol gentleman tette volna, de nem is akartak a szobámban vendégeskedni. Ordított róluk, hogy keresnek valakit.

-Ms. Lensdorft keressük. Sir Brandontól hallottam, hogy esetleg itt van önnél.

-Nem, nincs itt. Bár őszintén örültem volna a társaságának. Utálok egyedül ruhát mosni.

Ms. Wilson arcán futó mosolyt láttam felvillanni, Garita viszont nem volt éppen rózsás kedvében. A kezemről közben csöpögött a mosószeres víz, ezért gyorsan beletöröltem a nadrágom szárába.

-Ilyen az aggregény élet.-jegyezte meg Robertson együttérzően.-Ezért érdemes megnőszülni!

A kijelentése ellenére mégsem láttam ott csillogni a kezén azt a bizonyos aranygyűrűt, ami arra utalt volna, hogy akad olyan asszony, aki elvégzi helyette az ilyen és ehhez hasonló rabszolgamunkákat.

-Akkor tovább kell keresnünk, bár minden zegét-zugát átfésültük már az épületnek.

-Miért? Nem találják a főnövért?

-Úgy bizony. Ms. Lensdorft két órája látták utoljára a hallban. Aztán szörén szálán eltűnt, mint aranyóra a mellényzebből.

-Odakint is megnézték?

-Igen, körbejártuk az épületet, de semmi nyoma. Akárcsak a két hullának és Powelléknek.

-Lehet, hogy megrémült a történetektől, és az eső elállta után ő is nekivágott az erdőnek, a két biológust követve.-vélte Robertson az állat vakargatva.

-Igen. Közvetlenül azelőtt tűnt el, hogy Thákurát megmérgezték volna. Akkor pedig lehet, hogy őt is elkapták Powellék, hogy mosolyt csaljanak arra a szép arcára.

Garita kurtán biccentett felém, s indult volna, hogy tovább keresse a főnövért.

-Szóljanak, ha megtalálták!-kértem aggódva, majd becsuktam az ajtót.

Volt egy olyan érzésem, hogy nem fogják a szállóban megtalálni Maria Lensdorft. Őszintén sajnáltam volna, ha a főnövér is áldozatul esik a gyilkosnak odakint a vészterhes éjszakában. Talán sikerül élve eljutnia Sanguba és értesíti a hatóságokat. Eszembe idéztem a tegnapi estét, a pillanatot mikor a szobám félhomályában lehullott róla a köntöse, feltárva a holdfénynek hibátlan alakját, és őszinte aggodalom költözött a szívembe. Reméltem, hogy viszont látom még őt ebben az életben, lehetőleg fülig érő, halotti vigyor nélkül.

Hogy mennyire felesleges volt azonban miatta aggódnom, arra csak jóval később jöttem rá.

4.

Alig fejeztem be az utolsó ruhadarabok kiterítését, mikor valaki megdöngette az ajtót és egy ismerős hang kiabált be hozzám. Mell Stafford volt az, a földrajzprofesszor.

-Mr. Lókence! Jöjjön gyorsan!

Előre dugva a pisztolyom csövét kinéztem a folyosóra.

-Mi történt? Mi az már megint?

-Visszajöttek!-hadonászott Stafford idegesen, aztán a szeme megakadt a fegyveremen.

-Kik?-kérdeztem angyali nyugalommal, picit feljebb emelve a stukkert, hogy jól láthassa.

-A... a két biológus! Powell és Parsson! Az előbb léptek be a hallba!

-Minő meglepetés! Garita gondolom most örül.

-Örül bizony! Elfogtuk mindkettőt, a felügyelő most hallgatja ki őket az irodában.

-Gyerünk! Erről nem akarok lemaradni!

Behúztam magam mögött az ajtót, és nyomomban a földrajzprofesszorral a lépcső felé indultam.

-Mit gondol Lókence? Ők tették?

-Őszinte lehetek magához Mr. Stafford?

-Természetesen!

Lerobogtunk a hallba, ahol tucatnyi turista ácsorgott, izgatottan tárgyalva egymás közt a

történeteket. Enyhe lincshangulat érződött a levegőben, néhányan szerették volna azon melegében megbüntetni a gyilkosokat. Nem szívesen lettem volna most a növényvadászok bőrében.

-Halvány violaszín dunsztom sincs! Attól még, hogy délután leléptek, mint vak a járdáról, lehetnek ártatlanok is, akik csak az irhájukat akarták menteni.

A professzor fejében szintén valami hasonló járhatott, mert nagyot bólintott a kijelentésemre, göndör szakállát babrálva idegesen.

-Ebben van valami. Ha ők lennének a gyilkosok, nem jöttek volna vissza a tett helyszínére, ahol a biztos lebukás várja őket. Meg is voltak lepődve, mikor Robertson puskát fogott rájuk.

Beléptünk Thákura egykori irodájába, amit a felügyelő a hindu halála óta szépen kisajátított magának.

Sűrű cigarettafüst ülte meg a szobát. A felügyelő az ablaknál állt, karba tett kezekkel és dühösen méregette a közepén ülő két embert. Powell és Parsson sáros kezeslábasban, koszosan és fáradtan gubbasztott a székén, a tekintetük mélységesen levert volt, egészen addig, míg meg nem pillantottak engem. Mögöttük Robertson ácsorgott, rájuk fogva a puskáját. Olyan zordan nézett ránk, mikor beléptünk az ajtón, hogy Stafford nyomban ki is oldalgott a helyiségből, halkan motyogva valamit Garitának.

Parsson piszkofoltokkal tarkított képe azonnal felderült, amint meglátott engem, és vidáman felém intett a kezével.

-Helló Lókence!

-Csakhogy itt van végre!-sóhajtott fel Powell is, hirtelen felállva a helyéről.-Boldog vagyok, hogy újra láthatom az ábrázatát!

Robertson azonnal megragadta a vállánál, hogy visszanyomja a székre.

-Maradjon a helyén Powell!

-Számomra is öröm a találkozás.-állapítottam meg, minden lelkesedés nélkül. Ebből aztán megérthették, hogy okosabb lett volna nem visszajönniük a szállóba.

-Jó, jó! Nyugi!-csüccsent vissza Powell, míg a társa dühösen kifakadt.

-Ezek azt hiszik, mi nyírtuk ki az embereket Lókence!

-És nem...?

Odahúztam magamnak a sarokban álló egyetlen üres széket, és óvatosan leültem velük szemben, míg Garita a hindu íróasztalához sétált, olyan fennsőbbiséges tartással, akár egy született maharadzsa.

-Mr. Powell épp azt magyarázza, miért szöktek meg a szállóból a kifejezett parancsom ellenére. Elég szálnalmas az érvelésük.

A növényvadászok behúzott nyakkal hallgatták szavait, fejük felett a mogorva smasszer szerepét játszó Robertsonnal.

-Mi történt Powell?-kérdeztem türelmesen, hogy bekapcsolódjak az eseményekbe.

-Őszintén bevallom Lókence, tele lett a gatyánk délután.

-Bizony, majdnem kiengedtük a barna macit a nadrágunkba!-tódította azonnal a társa, hevesen bólogatva.

-Ne hülyéskedj Fred! Nem látod mekkora bajban vagyunk? Még le is sittelhetnek minket, ha nem találják meg az igazi gyilkost!

-Ja...! Bocs, Bill!

-Szóval azt akarják nekünk bemesélni, hogy gyáván megfutottak, nehogy magukat is elkapja a vigyorothatnék?

Garita rágyújtott, szúrós szemmel méregetve a két fickót.

-Úgy valahogy! Mr. Lókence a megmondhatója, hogy már tegnap is ezen gondolkoztunk, mikor megtaláltuk McKean és a márga fiú holttestét a templomnál. Igaz, Lókence?

-Igaz.

Az egyetértésem cseppet sem enyhített a szobában uralkodó feszült légkörön, sőt, talán még növelte is a felügyelő dühét, mert erősen ráharapott a cigarettájára.

-Szóval vissza akartunk menni Sanguba, hogy onnan mielőbb Új Delhibe utazzunk.-folytatta Powell a vallomását.-Megölték a két társunkat felügyelő! John Casey és Russ Cerrone a barátaink voltak, és most halottak! Ezt jelentenünk kell a Medixon vezetőinek! Ráadásul fogalmunk sincs, miért ölhatték meg őket, mi lehetett az indítéka a tettesnek vagy a tetteseknek!

-Majd én megmondom magának Powell, mi volt a maguk indítéka!-köpte ki a cigarettát Garita az asztalon álló hamutálba.-A barátaiak megtalálták Vigyorina aranyszobrát és meg akartak lépni vele! Erre maguk eltették láb alól őket, meg a szemtanúkat, és most akartak lelépni a szoborral!

-Micsoda? Ez képtelenség!-tiltakozott a férfi.-Honnan veszi ezt az örültséget?

-Érdekes a teóriája felügyelő, mivel egyiküknek sincs alibije a gyilkosságok feltételezhető időpontjára.-állapítottam meg józanul, mire Powell kinyújtott karral felém mutatott.

-Ahogy magának sincs Lókence!

-Ez is igaz.-hagytam helyben az ítéletét.-De rajtunk kívül van itt még vagy húsz ember, akiről

ugyanez elmondható.

-Megáll az eszem! Szóval bárki lehetett, és esélyünk sincs, hogy kilogikázzuk a tettest, ahogy mondjuk Columbo vagy Maigret felügyelő tenné!

Garita megelégedte a szövegelésünket és ingerülten kiabálni kezdett.

-Megszöktek a tett színhelyéről, és ez több mint elég ahhoz, hogy börtönbe csukassam magukat! Miért fecskendeztek mérget Asvina Thákura és Mr. Lókence whiskyjébe?

-Mit csináltunk?-esett le Powell álla az értetlenségtől.-Ezt nem értem!

Gyorsan elmagyaráztam nekik az elmúlt órákban történeteket. Öröm volt nézni, mekkorára tátották a szájukat döbbenetükben.

-Szóval így ölték meg a többieket is!-vonta össze szemöldökét kisvártatva a növényvadász.

-Nevetőszerrel, ami halálra dolgoztatja a szívet! Micsoda perverz módja ez a gyilkolásnak!

-Szóval beismeri, hogy maguk tették?-csapott le rá azonnal a felügyelő.

-Nem!-kiáltott fel rémült elszántsággal Powell.-Hagyjon már békén ezzel a marhasággal felügyelő! Jól tudják mind, hogy nem mi voltunk! Különben miért jöttünk volna vissza!? És mit akarnak még tőlünk?

-Egy pillanat! Valamit még nem tisztáztunk!-mondtam, felemelt mutatóujjal. Úgy néztek rám, mint kisiskolások a tanárba csira.

-Éspedig?

-Hogy pontosan miért is fordultak vissza?

-A vihar miatt.-magyarázta Powell türelmetlenül.-Egy korhadt fatörzset kidöntött a szél és az összezúzta a hidat két kilométerre innen. Nem mertünk átevickélni a túlpartra a vízben úszkáló mérgekgyók miatt. Egyébként eszméletlen, mekkora sár van az úton, alig bírtunk elvergődni odáig. És visszafelé még nehezebb volt. Nyakunkon az esős évszak, jó lenne mielőbb lelépni innen.

-Ezek szerint el vagyunk vágva Sangutól.-állapította meg Robertson kifürkészhetetlen arccal.

-Se rádió, se kocsik, se híd! Megáll az eszem!-Garita felügyelő a homlokát fogta, láthatóan kezdett elfáradni. Mitagadás, én sem éreztem magam valami frissnek és összeszedettnak.

-Vezet másik út is a faluba, Mr. Robertson?-kérdeztem az erdei vezetőt, aki elvileg mindannyiunknál jobban kellett, hogy ismerje a környéket.

-Nem, ez az egyetlen. De holnap átkelhetünk a folyón, addigra levonul az ár nagy része. A hídnál alig három méter széles a meder, akár át is ugorhatjuk.

-Ez remek!-szusszantotta Garita lelkesen.-Akkor holnap reggel beküldünk néhány embert Sanguba, hogy értesítsék a kohimai rendőrséget a történetekről.

-És velünk mi lesz?-érdeklődött Parsson, ajkát harapdálva.

-Maguk egyelőre itt maradnak. Nem hagyhatják el a szobájukat, és őrséget állítok az ajtajuk elé, nehogy megint megszökjenek.

-Szobafogságra ítélt bennünket?-Powell kis híján dührohamot kapott ettől.

-Nevezzük inkább előzetes letartóztatásnak, azt jobb szeretem!-vigyorgott rá barátságtalanul a főzсар, és intett Robertsonnak, hogy kíséresse ki a foglyokat.

A kihallgatás véget ért, én velük tartottam a szobájukig. A turisták szótlanul figyelték menetünket, az ajtóban aztán, mielőtt Robertson rájuk zárta volna, még mondtam pár biztató szót a növényvadászoknak.

-Nyugi Powell! Ha megint megölnek valakit, miközben ti ketten a szobátokban ücsörögtök, tudni fogjuk, hogy valószínűleg ártatlanok vagytok.

-Kösz a vígasztalást.-fanyalgott a férfi, nagyot sóhajtva.-És mi van, ha mondjuk én leszek az, akit legközelebb eltesznek láb alól?

A kérdése jogos volt, nem is tudtam rá választ adni hirtelenjében.

6.

Visszasiettem a szobámba, hogy ledőljek egy kicsit pihenni és töprengeni. A folyosón Thomas Rollins jött szembe velem, várakozón megállva az ajtó előtt. Ennyit a magányos elmélkedésről, gondoltam, mikor megszólított.

-Helló, Lókence! Beszélhetnénk?

-Persze.

-Tegnap azt mondta, szóljak ha látok valami gyanúsat. Hát most láttam!

Leültünk a frissen kiterített alsónadrágok közé az ágyamra. Nekiláttam kitisztítani a pipám szárát, mert teljesen eldugult a hamutól. Nagyon vágytam már egy tüdőtlengető slukkra, ezért csak fél füllel hallgattam a cserkészparancsnok szavait. Vydám védőszellemem ezt természetesen nem nézte jó szemmel, és azonnal morgolódni kezdett, hogy nem figyelek oda kellő intenzitással a beszámolójára, holott később még fontosnak bizonyulhat, amit a férfi mond.

-Délután lent voltam a hallban és Ms. Goldmannal beszélgettem. Láttam Thákurát bemenni úgy öt óra tájban az irodájába. Akkor még minden rendben volt vele. Pár perccel később az a magas, indiai fickó... na, hogy is hívják...?

-Inder Gujral.-segítettem ki, eszembe idézve a hatalmas termetű férfi vigyorgó képét.

-Igen, Gujral... bement a főnöke irodájába. Körülbelül tíz percig volt bent, aztán hátrament a konyhába. Körülbelül öt perccel később hallottuk meg Thákura nevetését. Először azt hittük, valakivel beszélget és nevetnek egy viccen. Aztán egyre hangosabb lett, végül már ordított és hörgött, mint aki esztét veszítette. Akkor esett le nekem, hogy talán bajban van. Odarohantam az ajtóhoz, hogy segítek rajta, de mire benyitottam, elhallgatott.

-Gyorsan végzett vele a mérge. Az egész üveget kiitta.-bólintottam, visszaemlékezve a hindu irodájában látottakra.

-Igen, én is így gondolom. Mire kitapintottam a pulzusát, már halott volt. Ms. Goldman persze sikított, ahogy csak a torkán kifért, úgyhogy gyorsan összeszaladt a társaság a bejáratnál.

-Ezek szerint Gujral volt az utolsó, aki élve látta Thákurát!?

-Pontosan. Nem említettem meg a dolgot Garitának, mert a nagy zűrzavarban teljesen kiment a fejemből. Csak most jutott eszembe, és már indultam volna, hogy elmondjam a felügyelőnek, mikor összefutottunk itt a folyosón.

Sikerült kitisztítanom a szipkát. A hamut a sarokban árválkodó szemeteskosárba szórtam. Elővettem a hátizsákomból az édes dohányt tartalmazó zacskómat és nekiláttam megtömni a pipát, hogy hódoljak egy kicsit a füstkarika eregetés nemes művészetének.

-Hát nem tudom, mit gondoljak erről az egészről. Ebben az ügyben mindenki gyanús, akár Gujral is lehetett az, aki eltette láb alól a főnökét. Ms. Lensdorfot mikor látta utoljára?

-Hallottam, hogy eltűnt, a felügyelő végigjárta utána az egész épületet. Még a takarítószerszámok fülkéjébe is benéztek a folyosó végén!

-Lehet, hogy elege lett a vándorló hullák seregletéből és visszament a misszióba.

-Vagy őt is megölték, és rövidesen előkerül egy bokor alól.

Rollins ezt olyan hangsúllyal mondta, hogy megboroztam tőle.

-Remélem nem.

-Akkor láttam legutóbb, mikor eleredt az eső és mindenki bevonult az ebédlőbe. Mintha Peter Barrettel beszélgetett volna, nem tudom.

Befejeztem a dohány tömködését és ügyesen meggyújtottam, nagyot szippantva az első füstgomolyokból. Fenséges íze volt, ahogy végig hömpölygött a szápadlásomon. Rollins elhallgatott, aztán felállt, hogy magamra hagyjon a gondolataimmal és a füst élvezetével.

-Köszönöm, hogy elmondta mindezt.-szóltam utána krákogva.

-Megyek, elmesélem a felügyelőnek is. Viszlát, Lókence!

Elmerültem a füstkarikák szemlélésében, fáradt agyamban össze-vissza keringtek a zavaros gondolatok. Őszintén szólva, nemhogy tisztult volna a kép, hanem inkább még zavarosabb lett ez az egész bűnügy a számomra. Igyekeztem megzabolázni a fejemben uralkodó káoszt, megemlékezve egykori tanítómesterem, Rad Hamar Fing egyik bölcs mondásáról.

"-Az ellenség legfőbb fegyvere Lagzi szaki, akár hiszed, akár nem, a zavarkeltés. Ha össze tudják kuszálni azokat az egyébként sem valami patyolattiszta gondolataidat, olyan védtelenné válsz, mint a hátára fordított teknős, amit a saját páncéljában sütnek meg az élelmes bennszülöttek. Ezért aztán nagyon fontos, hogy mindig akkora rend legyen a kobakodban, mint egy üres íróasztalfiókban. Különben nem fogod átlátni, hogy milyen ármányra készülnek ellened a gonosz szellemek. És akkor rövid úton csatlakozol azokhoz a csekély észbeli képességekkel megáldott embertársaidhoz, akik áldozatként végezték valamely törzs ünnepi lakomáján... Figyelsz egyáltalán arra amit mondok...?"

Rad Hamar Fing mondta volna még tovább is a bölcs meglátásait, de ekkor diszkrét kopogás szűrődött át a szobát színültig megtöltő füstködön, így kénytelen voltam rácsukni monológjára az üres íróasztalfiókot.

Kinyitottam az ajtót, kezemben az elmaradhatatlan revolveremmel és a kialvófélben lévő pipámmal. Két alak toporgott odakint, bebocsátásra várakozva.

-Bejöhetünk, Mr. Lókence?

Sir Alex Brandon állt a küszöbön, hunyorogva próbálva átlátni a füstfüggönyön. Mellette az unokaöccse, nyakában az elmaradhatatlan fényképezőgéppel.

-Csak nyugodtan.

-Hallom, visszajöttek a biológusok és Garita letartóztatta őket. Ezek szerint megnyugodhatunk végre?

A túratábornok egyenruháján ezúttal csak két kitüntetés fityegett, a derékszíján viszont egy elegáns dzsungelkés lógott cicomás bőrtokban.

-Nem hinném. Mit óhajtanak tőlem ezen a kései órán?-kinyitottam az ablakot, hogy kiszellőztessem a füstöt. A kinti sötétből azonnal lelkes zümmögés hallatszott, ahogy egy csapat éhes szúnyog igyekezett átpréselni vézna testét az ablakot védő háló apró szemein.

-Hallottuk, hogy eltűnt a főnövér is. Ms. Goldman idegösszeroppanást kapott az étkezőben, Ms. Winter együtt bőg vele, a többiek meg bezárkóztak a szobáikba és mindenki fölfegyverkezett.

-És maguk? Nem félnek?

-Én? Ugyan mitől?! Öreg vagyok már, oly mindegy mikor visz el az ördög! Már ha kellek neki egyáltalán!

-Sosem lehet tudni. Nem olyan válogatós a fickó!

Humorosnak szánt ellenvetésem nem nyerte el a tetszésüket. Bryce alighanem más véleményen lehetett az ördöggel kapcsolatban, mert előhúzott a mellényzsebéből egy frissen olajozott, feketén csillogó pisztolyt. Berettának tűnt első pillantásra. Sőt, a másodikra is.

-Látja ezt, Mr. Lókence?-lóbálta meg a tejeles szájú az orrom előtt a mordályát.-Ha bárki próbálna megnevetetni, úgy keresztül lövöm, mint egy agyaggalambot!

-Csak óvatosan Hull! Ne hadonássz azzal a flintával, még elsűl!-szólt rá Brandon figyelmeztetően. Bryce eltette a fegyvert. Én is az enyémet.

-Nem szívesen lennék humorista ebben a szállóban ma éjjel.-dűnnyögtem komolykodva.

-Én sem, mégis folyton röhöghetnékem támad, ha belegondolok abba, ami itt történik velünk!-tárta szét a karját a túratábornok.-Hát nem tiszta röhej? Ha én ezt a pubban egyszer elmesélem!

-Tulajdonképpen minek köszönhetem a látogatásukat?

-Azt hiszem elnézést kell kérnem magától Lókence. Igaza volt, valóban azt mondtam a tegnapi kihallgatáson Garitának, hogy maga és Rollins, meg a Medixonosok Vigyorina szobrát keresik a dzsungelben.

-Rendes öntől, Sir Brandon, hogy bevallja.

-Ostoba vénember vagyok Lókence, az az igazság! Ahogy azt jól sejtette, mi is a szobor miatt utaztunk ide, erre az elátkozott vidékre, nem azért, hogy megbámuljuk az elefántokat és a tigriseket az erdőben. Láttam már vadállatot épp eleget az életem során. Az unokaöcsém hívta fel a figyelmemet a Tours reklámjára egy utazási prospektusban. Régóta érdekelnek a különféle műkincsek, főként a szobrok. Odahaza szép gyűjteményem van belőlük a kastélyomban, bár a második feleségem többet megrongált közülük a pisztolyával, mikor rajtakapott a múzeumban egy fiatal takarítólánnyal a személyzetből.

-Ilyenek a nők.-bólintottam megértő vigyorral.-Nem tisztelik a műkincseket.

-Sajnos! Node, hogy a tárgyra térjek, felkeltette érdeklődésemet a reklám. Tudok egyet s mást Vigyorina elveszett aranyszobráról. Meglehetősen jól ismerem a jelentősebb indiai műkincseket, ez amolyan fiatalkori hobbi volt nálam az építészet mellett. Szóval elhatároztam, hogy idejövök körülnézni, felmérni a terepet, hátha találok valamit, ami arra utal, hogy érdemes lenne keresgélni a környéken. Beszéltem ugyan Tom Billingsszel és Asvina Thákurával, próbálva kipuhatolni, mennyi az igazság a reklámszövegükből, de ők meglepően szűkszavúnak bizonyultak. Furcsamód még csak nem is próbálták bizonygatni a dolgot, csak a vállukat vonogatták, mondván, hogy ez csak egy legenda. Na, ekkor döntöttem úgy, hogy érdemes lenne körülszimatolni márgaföldön.

-Én is ezt tettem volna.

-Persze nem találtunk semmit a templom környékén. Majdnem az egész területet átfésültük az unokaöccsémme.

-Lehet, hogy több méter mélyen van elásva az a szobor.

-Igen, tudom. Értünk a kincskereséshez és eszközeink is vannak, csak hát ezek a gyilkosságok...! Őszintén szólva megrémisztettek minket. Hét hulla két nap alatt! Valami kőkemény dologról lehet szó, ha a tettesek képesek voltak ennyi embert megölni az érdekében.

-Nem kispályások, az tény!

-Aki ennyi embert képes eltenni láb alól, az nem biztos, hogy megáll hétnél!

-Engem nem fog elkapni, azt garantálom!

Bryce megint nem bírt magával, és előhúzott egy tört a zsebéből. Olyan igazi, méregdrága, gyöngyház nyelű bicska volt, egy valóságos sziklanyúzó, kavicshámozó sógunkés, ami a pengéjére hulló fatönköt is ketté metszi, csorbulás nélkül.

-Tedd el Hull, még megvágod vele magad!

Bryce morgott valamit és eltette a játékszerét.

-A tettes előszeretettel használ idegmérget.-mondtam nekik, kiürítve a pipámat, hogy újra megtömhessenem.-Engem is sikerült majdnem áttessékelnie a másvilágra. Figyeljenek oda az ételre és az italra, nehogy belekeverjenek valamit!

-Kösz a tippet! Hallottam, hogy injekciós tűvel nyomták bele a whiskyjébe a nevetőszert.

Brandon az orrát piszkálgatta, látszólag nem igazán törődött azzal, amit mondtam.

-Mi reggel lelépünk innen Lókence. Amint felkelt a Nap, nekivágunk az erdőnek.

-Hallották Powelléket! Leszakadt a híd.

-Fütyülök rá! Akkor átgázolunk a folyón!-jelentette ki Bryce nagy hangon.

-Garita senkit nem akar elengedni a szállóból.-hoztam fel egy újabb érvet, hogy megállítsam őket. Persze tudtam, hogy ezek az akadályok csak növelni fogják az elszántságukat.

-A felügyelő egy ostoba fakabát! Még a tetemekre sem tudott vigyázni! Úgy mászkálnak ezek a hullák, mint valami vándorcirkusz! Hol eltűnnek, hol megkerülnek! Maga látott már ilyet?

-Hajaj! De még hányszor!-emeltem égnek a kezeim, mintha az esti imámra készülődnék egy mecset udvarán.

-Na persze, hallottam néhány sztorit magáról Lókence!-vigyorodott el Brandon azonnal.

-Különösen az elgázolt viking pocsaráról szóló tetszett nagyon!

-Nekem meg a suttogó vágyak ölebe!-kotyogott közbe lelkesen Bryce, és előhalászott a farzsebéből egy mattfekete acélboxert. Bal kezébe fogva meglengette az orrunk előtt, diadalmas vigyorral.

-Ezzel fogom széttrancsírozni a gyilkos képét, ha előkerül!

-Rakd el fiam! Még nincs itt az ideje, hogy ezzel hadonássz!-legyintett Brandon fáradt arckifejezéssel. Összenézve velem finoman megkocogtatta a homlokát. Értettem a nemzetközi jelzést, de csak egy bágyadt mosolyra futotta részemről.

-Akkor mi megyünk is! Szeretném kipiheenni magam, mielőtt nekivágunk az útnak. Nem akar velünk jönni?

-Még meggondolom.-háritottam el az ajánlatát, nem tudván, mit fog hozni a mai este a számomra. Nem is szólva a holnap reggelről.

-Jó, csak idejében szóljon! Kár lenne magáért!

-Ezt én is így gondolom.

-Viszlát Lókence!-nyújtotta felém széles tenyerét Brandon.-Ha egyszer Skóciában jár, ugorjon el hozzám a kastélyomba! Szívesen fogjuk látni én és a kísérteteim!

-Azt meghiszem!

-Örülök, hogy megismertem uram!-biccentett Bryce is, a fényképezőgépét babrálva.

Az ajtó becsukódott mögöttük, én pedig épp rá akartam gyűjtani a következő adag dohányra, mikor ismét megkocogtatta valaki az ajtómat.

Mintha sorban mindenki elhatározta volna a szállóban, hogy nem feküdhet le ma este addig, míg tiszteletét nem tette nálam. Nem mondanám, hogy meglepett a dolog, mivel

mindig ez szokott történni velem. Jönnek elmesélni életük történetét az emberek, mindegy hol keveredek bele egy gyilkossági ügybe, Mongóliában vagy márgaföldön. Szentfagyal atya, régi barátom az atyaszentegyházból meg is jegyezte egyszer, hogy kiváló gyóntató lehetne belőlem, ha abbahagynám az ital és a nők hajkurászását. Szerencsére nem vágytam egyházi babérokra, így maradtam az, aki voltam. Egy elszánt bogarász az élet és a dzsungel sűrűjében.

-Mr. Lókence! Odabent van?

Ez természetesen Mell Stafford kappanhangja volt, aki kezdett állandó vendéggé válni nálam mostanában.

-Mit óhajt Stafford?

A szokásos eljárást követtem, ahogy az a nagykönyvben meg van írva. Pisztolycső az ajtórésben, pipa a szám sarkában, vízhányó a talpamon. Ez utóbbi a sok mászkálástól, az ágytól az ajtóig és vissza.

-Beszélni szeretnék önnel! Bejöhetünk?

A földrajzprofesszor ezúttal nem egyedül jött. Ms. Edna Ceretti kapaszkodott félénken a karjába, úgy bámulva a stukkeromra, mintha egy emberevő cápa fogakkal kibélelt szájába pillantott volna bele, egészen közélről.

-Persze, bújjanak be!

-Mr. Lókence!-mosolygott rám a nő reszketeg hangon.-Mell elmondta mi történt önnel. Örülök, hogy élve megúsztá!

-Mármint a whisky? Hát igen, az szép kis úszás volt! Üljenek le!

-Csak azt szeretnék megkérdezni, hogy reggel nekivág-e a Sanguba vezető útnak?

Stafford óvón átkarolta újdonsült barátnője vállát. Úgy ültek az ágyamon egymás mellett, mint két ázott veréb.

-Szeretnék magával tartani.-nyögte ki rövid szünet után Ms. Ceretti.-Nem akarunk itt maradni és tétlenül várni, hogy mikor végeznek velünk!

-Még nem gondolkoztam a távozáson.-vallottam be őszintén.

-Maga ismeri a környéket, elvégre előbb érkezett, mint mi! Ismer valami kerülő utat, amelyen át el lehet jutni Sanguba?

A professzor ugyan elvileg földrajz szakos volt abban az iskolában, ahol tanított, mégis tőlem kért tanácsot, hogy eligazodjon a márgaföldi dzsungelben.

-Csak azt az egyet, ahol leszakadt a híd.

-Mr. Lókence, én őszintén bevallom, félek!-jelentette ki Ms. Ceretti hirtelen.-Nem vagyok egy ijedős kislány, hisz hegymászóként többször kellett már kivágnom magam veszélyes helyzetekből, de ez most valami más! Itt nem egy buta sziklafalat kell legyőznöm, ami ott van az orrom előtt, hanem egy ravasz és kegyetlen gyilkost, aki számára ez az egész csak valami idétlen játék! Halálra nevetetni az embereket! Szörnyű!

-Ha nem a két Medixonos volt az, akkor ki lehetett? Talán a márgák?-találgatta Stafford.

-Nem hinném. Ők levágják a legyőzött ellenség fülét, hogy nyakláncra fűzzék őket.

-Istenem, én mindjárt rosszul leszek!-sápadozott Ms. Ceretti.-Már alig várom, hogy elhúzhassam a csíkot erről az elátkozott helyről! Soha többet nem fogom India földjére tenni a lábam!

-Pedig szép ez az ország! Láttam már a Tadzs Mahalt?-próbáltam vigasztalni, kevés sikerrel.

-Ne aggódj kedves, majd én megvédelek! Mellettem nem érhet semmi bántódás!

-Valóban Mell? Amikor megláttad azt a hullát a bokorban, nem voltál ilyen magabiztos!

-Csak megijedtem! Elszoktam a halottak látványától. Korábban láttam épp eleget a vietnámi háború idején, és hirtelen újra rám törtek a háborús emlékeim. A dzsungelharc, a temetetlen holtak...-nem folytatta, remegő szájszállal elhallgatott. Meg tudtam érteni a lelkiállapotát.

-Javasolom, hogy zárkózzanak be a szobájukba és ne menjenek sehová egyedül.

-Még fürödni sem?-nézett rám tágra nyílt őzikeszemekkel Ceretti kisasszony.

-Még fürödni sem!-bólintottam szigorúan, s tekintetem végigfutott a nő testhezálló ruháján.

Kénytelen voltam erősen beleharapni a pipám szárába, hogy eltereljem a figyelmemet azokról a formás idomokról, melyek ott domborodtak az orrom előtt. Ms. Cerettinek bőségesen kijutott mindazokból a tulajdonságokból, melyeket összefoglaló néven csak szépségnek szoktunk nevezni, ha beszélünk róla. Sajnos azonban a nagy izgalom hevében nem figyeltem eléggé a pipámra, mert a szipka vége beszorult a fogaim közé. Beletelt vagy fél percbe, mire sikerült kiszabadítanom a számból a fogságba esett szívókát. Közben a

fogaim is meglazultak kissé, aminek egyáltalán nem örültem a jelen helyzetben.

-Rendben! Ahogy gondolja!-húzta ki magát a szőke hegymászónő bátran, s a szíve választottjára nézett.-Akkor majd együtt állunk be a zuhany alá, igaz drágám?!

-Jó! Tetszik az ötlete Lókence!-nevetett fel Stafford, maga után húzva kedvesét.-Mi akkor megyünk is!

-Kellemes fürdözést!-szóltam még utánuk, aztán meggyújtottam a pipámat.

-És ha mégis úgy dönt, hogy nekivág az erdőnek, mi készek vagyunk magával tartani! Együtt több esélyünk van a túlélésre, mint külön-külön!-búcsúzott tőlem Ms. Ceretti barátságos tekintettel. Szívesen megpróbálkoztam volna a túléléssel az ő társaságában, sőt a zuhanyzóba is elkísértem volna. Csak hát a földrajzprofesszor már előttem megmászta a nő merészen domborodó hegyvonulatait, így kénytelen voltam letenni a vele kapcsolatos terveimről.

-Vigyázzanak egymásra!

Elmentek, én pedig a lábamhoz húztam a hátizsákomat. Nem kellett benne sokáig keresgélnem, hamar ráakadtam arra a táblára, amit az ilyen, hosszúra nyúló éjszakák esetére készítettem évekkal ezelőtt, és hurcoltam magammal mindenhová. Sosem lehet tudni, mikor lesz rá szükség.

Kinyitottam az ajtót, és egy rajzszöggel ügyesen a kilincs fölé erősítettem a táblácskát, rajta a magam kreálta szöveggel. Aztán leültem az ágyamra, ledobva lábamról a cipőmet. Lótuszülésbe húztam a virgácsaimat, és türelmesen pipázgatva vártam a következő látogatóimra, akár egy hindu aszkéta a kedvenc fügefája alatt.

Fél perccel később már kopogtak is, majd két női hangot hallottam tanakodni a folyosó csendjében.

-Mi ez a tábla?

-Azt írja: "fogadó óra este tízig"! Mit akar ez jelenteni?

-Mr. Lókence! Odabent van?

-Jöjjenek be!

Bejöttek. Susan Goldman és June Winter volt a két új látogatóm. Ordított róluk, hogy nem értik a tábla szövegében rejlő humoreszkálást.

-Igen hölgyeim? Önök is azért jöttek, hogy megosszák velem legtitkosabb félelmeiket?

-Miért? Maga pszichológus?-kérdezte Ms. Winter butácska arccal.

-Időnként annak érzem magam. Foglaljanak helyet kérem! Csak ne az alsógatyáimra...! Most mostam ki őket!

-Elnézést!-Ms. Winter gyorsan felemelte formás ülepét az ágyról, és inkább a szemközti székre telepedett, idegesen gyűrögetve kezében egy nedves zsebkendőt.

-Szépek ezek a kis piros szívecskék!-somorlygott kacéran Ms. Goldman.-A nők biztos imádják amikor ilyenben parádézik előttük!

-Igyekszem választékosan öltözködni!

A műkinckereskedőnővel egész jól megértettük egymást, viszont Ms. Winter alighanem zaklatott idegállapotban lehetett, mert minden átmenet nélkül egyszer csak bögni kezdett, zsebkendőjébe temetkezve.

-Jaaaj, én úúúgy féééleeeek... Mr. Lóóókenceeee!

-Nyugodjon meg Ms. Winter!-próbáltam a lelkére hatni a lehető legszelídebb hanghordozással, de nem reagált a szavaimra.

-Mihihind meeeg fogunk haaalnniii...!

-Hagyd már abba June, az isten szerelmére!-teremtette le a lányt Ms. Goldman gorombán.

-Hallotta Lókence, hogy Maria Lensdorf főnövér eltűnt? Azok az átkozott biológusok tették el láb alól őt is!

-Az egyáltalán nem biztos, hogy Ms. Lensdorf meghalt. Valószínűleg visszament a sangui misszióba.

-Pedig mérget mernék rá venni, hogy ők voltak! Powell meg Parsson! A két gazember! Még a szemük sem áll jól!

-Attól még lehetnek rendes emberek!-vetettem ellene, bár láttam, hogy izzik benne a harag a két biológussal szemben. Hogy miért, azt rövidesen ki is mondta, kertelés nélkül.

-De nem azok! Az a kefehajú pasas tegnap este molesztálni kezdett az ismerkedési bulin!

-Igen? Mr. Parsson?-kérdeztem csodálkozást mímelve, mintha még nem hallottam volna az esetről.-És mit csinált?

-Belemarkolt a fenekembe, és olyasmiket suttogott a fülembe, amiket az utcalányoknak szokás! Felháborító volt...! Meg is pofoztam érte!

-Talán becsípett egy kicsit. Az ital köztudottan csökkenti az ember gátlásait.

-Jó, hogy a felügyelő lesittelte őket, különben lehet, hogy én lettem volna a következő, akit elkapnak! Kiráz a hideg, ha arra gondolok, hogy mi történhetett volna velem!

-Ne aggódjon Ms. Goldman! Reggel valószínűleg mindannyian nekivágunk az útnak és visszamegyünk Sanguba.

-Az jó lenne.-szorította össze sápadt ajkait a nő.-Ostoba voltam, hogy hagytam magam rábeszélni erre az útra! A Bolond Brandon alaposan felültetett a meséjével!

-Sir Brandon? Ő hívta meg önt erre a túrára?

-Igen. Azt mondta, értékes műkincseket rejt errefelé a vadon és érdemes lenne körülnézni.

Mintha finoman csilingelő csengőcskék szólaltak volna meg a fejemben, figyelmeztetni akarván valamire. Talán a Téalapó szánkója süvített errefelé, eltévedve a márgaföldi éjszakában? Vagy egy álmosan kóborló buddhista szerzetes imacsengőjének dallamát hallottam ideszűrődni a távoli Talparing kolostorából? Nem tudom, mindenesetre azonnal felélénkültem, rákérdezve a részletekre Ms. Goldmannál.

-Említette az Arany Vigyorinát?

-Igen, azért is jöttem el. Műkincsek adásvételével foglalkozom, van egy jól jövedelmező

cégem Bostonban. Több szobrot adtam már el Sir Brandonnak, aki elég szavahihető embernek tűnt... Amíg jobban meg nem ismertem itt a táborban.

-Bizony, lakva ismerni meg az embert!-bölcsekedtem megértően, és azokra a nőkre gondoltam, akik voltak olyan meggondolatlanok, hogy hozzámentek Sir Alex Brandonhoz.

-Aztán jöttek a gyilkosságok, kezdve Tom Billings-szel a csiki templomnál!

Ms. Winter erre újfent feljajdult, mintha őt csiklandoznák éppen az áldozati oltáron.

-Jahahaaaaj! Meeeg fogunk haaalniiii!

-Hát, igaz ami igaz! Annyi esélyünk van, mint egérfingnak a tornádóban! Gondolja Lókence, hogy megúszhatjuk élve ezt a mészárlást? Hisz azt sem tudjuk, miért ölték meg őket!

-Valóban, ez egy komoly kérdés. Őszintén szólva fogalmam sincs, mi lehet a tettes vagy tettesek indítéka. Ha tudnám, már rá is tehetném a bilincset a csuklójukra.

-Tehát úgy gondolja, hogy köztünk van...?-kérdzte Ms. Goldman elakadó lélegzettel.

-Valószínű. Nem hinném, hogy a márgák vagy a csiki szekta tagjai öldökölnének bennünket. Bár vannak itt egy páran, akik szívesen rákennék az egészséget a bennszülöttekre.

-Bárki is az, nem szeretnék felkerülni a listájára.

-Ééén úúúgy féééleeeek...!-kántálta Ms. Winter, rémült egérszemekkel bámulva rám. Nagyot trombitált agyonhasznált zsebkendőjébe, elefántokat megszegyenítő hangerővel, mire a műkinskereskedő nő odalépett hozzá, és kedvesen megsimogatta a buksiját.

Én is szívesen megsimogattam volna a lányt, nem csak a buksijánál, de sajnos képtelen voltam kiemelni a lábaimat a lótuszülésből. Mostanra úgy elzsibbadtak, hogy csillagokat láttam a fájdalomtól. Végül eldőlt az ágyon, mint egyensúlyát veszített buddha szobor az oltáron, és ekkor végre kiszabadultak a lábaim. Akárha Rad Hamar Finget láttam volna egy pillanatra a felhők között, amint gúnyos mosolygással figyelni erőlködésemet, a fejét csóválva.

"-Nektek, Európaiaknak sosem fog menni igazán a jógázás. Csak összegabalyodnak a lábaitok az erőlködéstől, és úgy maradtok, mint faágon a görcs!"

-Ne félj June, neked biztos nem lesz semmi bajod!-mondta éppen Ms. Goldman.

A két nő szerencsére nem figyelte rám, így mit sem vettek észre szorult helyzetemből.

-Ezt miből gondolod?-nézett nagyot Ms. Winter, egyből abbahagyva a pityergést.

-Mert a folytonos siránkozásoddal, és a bőgéseddel teljesen elvonnád a gyilkos kedvét a gyilkolástól! Téged aztán csiklandozhatna ítéletnapig is!

Lassan helyreállt a vérkeringés meggyötört végtagjaiban, ezért óvatosan felálltam és megjegyeztem.:

-Sir Brandon nemrég járt nálam. Említette, hogy az unokaöccsével reggel elindulnak Sanguba. Ha félnek itt maradni, kísérik el őket!

-Ez jó ötlet! Mikor indulnak?

-Nem tudom. Menjenek és kérdezzék meg őket, talán még nem feküdtek le.

-Aludni? Mikor odakint kóbor hullák sétáfkálnak? Az kizárt!-jelentette ki határozottan Ms. Goldman.-Én le sem hunyom a szemem addig, amíg a repülőgép föl nem emelkedik velem, hogy hazavigyen Amerikába! Gyere June! Meglátogatjuk azt a Bolond Brandont! Maga is jön?

Szerencsére épp ebben a pillanatban kopogtak az ajtómon, így nem kellett magyarázkodnom. Úgy látszik ma este átjáróház lesz a szobám, mert mindenki az én vállamon akarja elsírni az ügyesbajos dolgait. Kinyitottam az ajtót, és majd hanyatt estem a meglepetéstől. Mindenkire számítottam volna ugyanis, csak arra a két emberre nem, akik odakint ácsorogtak, türelmetlenül topogva a folyosón. Sigemoto Yasawani és Irina Reiss volt az.

10.

-Elnézést Mr. Lókence! Válthatnánk pár szót?-kukucskált át a vállam fölött a japán kíváncsi tekintettel. Ms. Goldman közben felnyalábolta a láthatóan teljesen kikészült lányt és indult volna, ha nem állom el az utat.

-Megengedi?

-Persze. Jó éjt hölgyeim!-megvártuk, hogy eltűnjenek a folyosó kanyarulatában, aztán a tétován ácsorgó japánhoz fordultam.

-Az attól függ, mit akarnak ön és Ms. Reiss.

-Mr. Lókence! Tudom, hogy nem szívesen lát engem azok után, amit műveltem önnel, mégis

96.

szeretném ha meghallgatna.-lépett előre bátran a feminizmus élharcosa.

Ms. Reiss látszólag továbbra is olyan megközelíthetetlennek tűnt, mint az Ama Dobláng hófedte csúcsa, de a látszat gyakran csal. Azonnal megéreztem a viselkedésében bekövetkezett apró, mégis jelentős változást. Kíváncsi voltam, mit akarhat nekem mondani azok után, amit velem művelt a megismerkedésünkkel.

-Arra gondol, hogy nyilvánosan megsértett és bántalmazott engem?-kezem a zsebembe süllyedt, ahol egy ismerős tárgy lapult kibiztosítva. A fém érintése erőt adott szembenézni azzal a nővel, aki tegnap oly durván megtépázta a férfiúi tekintélyem mindenki előtt.

-Kérem bocsásson meg!-hajtott fejet előttem Ms. Reiss bűnbánóan.-Hülyeséget csináltam! Nem lett volna szabad annyira elragadtatnom magam!

-Elragadtatni? Az enyhe kifejezés! Hölgyem, a maga ökölcsapása egy bivalyt is kifejtetett volna!

-Meg kell értenie Mr. Lókence! A hölgy hirtelen felháborodásból ütötte meg önt.-magyarázta a nő védelmére kelve a japán, mire az ujjaim ráfonódtak a stukkó agyára a zsebemben.

-És nagyon sajnálom, ami történt! Én úgy szégyenlem magam! Korábban harcos feminista voltam, és igyekeztem megvédeni a nők jogait a férfiak túlkapásaival szemben, de most azt hiszem alaposan túllőttem a célon.

-Kár, hogy pont én voltam a lövése útjában.

Mivel nem tudtam, mire föl ez a hirtelen megbánás, és a Vydám szellemem is óvatosságra intett, nem vettem a lapot, hanem tovább játszottam a sértődött teremtés koronáját. Bevallom őszintén, ez egyáltalán nem esett nehezemre.

-Hajlandó vagyok megbocsátani, de csak ha nyilvánosan teszi, mindazok előtt, akik látták a... hm... megismerkedésünket.

-Rendben, ahogy óhajtja! És most szeretnék elmondani még valamit, mielőtt Mr. Yasawanival visszatérnénk a szobánkba.

-Jöjjenek be!-nem akartam a folyosón folytatni ezt a beszélgetést, ezért betereltem őket a szobámba.

Ms. Reiss sokáig beszélt, én pedig türelmesen hallgattam, ahogy a nagy és legendás történeteket szokás. Mikor befejezte, már egészen megfeledkeztem a sértődöttségemről. A fejemben ugyanis végre kezdett összeállni ennek a zavaros bűnynek néhány részlete. Ha mindaz igaz, amit Ms. Reiss elmondott nekem, rövidesen rács mögé juttathatjuk a gyilkost. Végre megsejtettem, mi lehetett a tettes indítéka. De nem akartam elkiabálni a felismerésemet, ezért úgy tettem, mintha gőzöm se lenne arról, mi folyik a háttérben.

-Remélem, most már világos az ön számára, hogy mit miért tettem.-mondta végül Ms. Reiss, fáradtan igazgatva a szemébe hulló göndör, szőke hajtincseit.

-Hát igen.-hümmögtem a fejemet vakargatva, aztán tettem egy óvatos megjegyzést.

-Most már csak azt nem értem, hogy a zulu harci díszbe öltözött római pápa miért pörög örült dervis módjára, sámándobbal a kezében, egy buddhista mecset totemoszlopa körül?

Nem értékelték a humoromat, viszont kisvártatva búcsút vettek tőlem és elhagyták a szobámat.

11.

Még egy percbe sem tellett, és újfent kopogtattak az ajtómon. Hihetetlen, hogy mekkorára nőtt ezen az éjszakán a szobám forgalma. A mekkai zárándoklat kiscsoportos foglalkozás ehhez képest. Ezúttal Garita felügyelő, Robertson és Gujral tette tiszteletét nálam.

-Mr. Lókence! Szeretnék szólni, hogy holnap reggel mégiscsak elhagyjuk a szállót. Átköltözünk Sanguba.

Garita a szokásosnál is gondterheltebbnek tűnt, fáradtan masszírozta ráncoktól szabdalt homlokát.

-Igen? És miért?

-Úgy vélem, ott nagyobb biztonságban leszünk. Most, hogy megvan a két feltételezhető gyilkos, nem szeretném, ha véletlenül kiszabadulnának.

Robertson kezében megrezdült a vadászpuska erre a kijelentésre. Gyorsan körbepillantott a folyosón, mintha máris megszökött volna a két gyanúsítottjuk.

-Ha pedig mégsem ők voltak azok, szintén több esélyünk lesz az életben maradásra a

faluban.-mormolta Jeff maga elé, kőkemény arccal. Láttam rajta, hogy nem hisz a két növényvadász bűnösségében, de lojálisnak mutatkozott a felügyelőhöz.

-Feltéve, hogy a gyilkos folytatni akarja az öldöklést.-tettem hozzá talányosan.

-Úgy bizony!

A felügyelő cigarettára gyújtott, majd adott Inder Gujralnak is egy szállal.

-Bevallom őszintén, Mr. Lókence, már én sem vagyok meggyőződve róla, hogy a két Medixonos fickó ölte meg azt a hét embert. Sehogy sem akar összeállni bennem a kép, hiába töröm a fejem! Ez az egész ügy annyira zavaros, mint a Brahmaputra áradáskor!

-És ha csapdát állítanánk a tettesnek, Mr. Garita?!-csillant fel Gujral szeme hirtelen.

-Ha a tigris ölni akar, tegyünk ki neki egy bárányt és várjuk meg, míg a puskacsövek elé kerül!

-Ez egy gyilkossági ügy, nem pedig vadászat Inder!-figyelmeztettem a vadórt józanul.

-A tettes nagyon ravasz. Sokkal ravaszabb, mint egy tigris.

-Akkor mit csináljunk?-Gujral szájában lefittyedt a cigaretta a tanácstalanságtól.

-Kénytelen leszek a kohimai rendőrség nyomozóira bízni ezt az egész rohadt ügyet!

A felügyelő lepöckölte a hamut a küszöbömre és tovább indult, búcsút intve nekem.

-Na jó, én megyek, alszom egyet. Kifárasztott az egész napos rohangászás. Jó éjt mindenkinek!

-Megyünk mi is!-loholt utána azonnal Robertson.-Nem akarom sokáig egyedül hagyni Ritát a foglyok szobája előtt.

-Jó éjt Mr. Lókence! És vigyázzon magára!

Gujral tekintetében volt valami, ami heves borzongásra készítette a lelkem mélyén ücsörgő Vydám őrzőszellememet. Eltűnődtem rajta, vajon lehet-e bármi köze is Inder Gujralnak Thákura halálához, illetve a többi gyilkossághoz. És egyáltalán, minek köszönhető, hogy ő az egyetlen, aki gyanún felül áll ebben az ügyben? Egy újabb kérdés, amire még nem tudtam a választ, de talán nem is volt semmi jelentősége. Vagy mégis? Vagy mégsem? Vagy mindkettő?

Bizony fárasztó dolog a találgatás. Az órára pillantottam, majd levettem az ajtómról a táblámat. A rendelésnek ezennel vége. Pontosan tíz óra volt.

12.

Miután a felügyelő és a vadászok elmentek, úgy döntöttem, én is olajra lépek. Nem akartam megvárni, hogy újabb hívatlan látogatók kopogtassanak be hozzám. Ezúttal én leszek az, aki beállít másokhoz.

Zsebembe csúszttam a pipámat, ellenőriztem a pisztolyom, hogy meg van-e töltve és óvatosan kikémleltem a folyosóra. Szerencsére épp senki sem kóborolt a félhomályban. Sem élők, sem holtak nem lábatlankodtak odakint, ezért nyugodtan eltettem a stukkert és halkan becsuktam magam mögött az ajtót. Vydám védőszellemem természetesen aggódva figyelmeztetett, hogy amit tenni készülök, cseppet sem biztonságos dolog, és ha véletlenül a gyilkos útjába akadnék, ő egy lyukas garast sem adna az életemért. Megköszöntem neki a figyelmeztető szavakat és elindultam a folyosó túlsó vége felé. Szemem az ajtókra ragasztott számokat fürkészte, míg rá nem akadtam a megfelelőre.

Mielőtt kopogásra emeltem volna a kezem, vettem egy mély levegőt, s lélekben felkészültem mindenre, ami csak várhat rám odabent. Őszintén szólva nem tudtam, mire számíthatok, ezért aztán igencsak a torkomban dobogott a szívem. Agyamban egymást kergették az elmúlt napok vérfagyasztó eseményei, a sikoltások, rohanások, rémisztő kacagások, heverésző vagy üldögélő hullák és rejtélyes eltűnések. Mindig ez van, valahányszor belecsöppenek egy kacifántos bűnügybe. Ha nem lennének ilyenkor a világ legszebb női merő véletlenségből a közelemben, hogy szerető gondoskodásukkal jobb kedvre hangoljanak, hát bizony nem csinálnám ezt a melót! Inkább az unalom egy tibeti kolostorban, pankák és szent iratok között, mint folyton a gyilkost hajkurászni a leghetetlenebb helyeken.

Diszkréten megütöttem az ajtót. Néhány másodpercnyi idegesítő csönd után egy kellemes női hang szólalt meg odabent.

-Ki az?

-Én vagyok, Lagzi L. Lókence!

-Jöjjön be Lagzi!

Kezem a fémkilincsre tettem, és Findzsa kezébe ajánlva a lelkemet, nomeg a londoni bogárgyűjteményemet és a kedvenc pipámat, óvatosan beléptem az ajtón.

13.

Emma Turner az ágya szélén üldögélt, még mindig abban a vajfehér szariban, amit délután viselt. Hollófekete haját azonban kibontotta, és lassú, megfontolt mozdulatokkal fésűködött, az asztalon álló pipere tükörben szemlélve magát. Egyáltalán nem tűnt idegesnek vagy fáradtnak, bár tudtam, az egész napot rohangálással töltötte az erdőben. Az ágyán ott hevert mellette a kedvenc vadászpuskája, csövével az ajtóra, azaz rám irányozva. Biztos voltam benne, hogy töltve van, és a gazdája szükség esetén nem habozna használni a hívatlan vendégek ellen.

-Szép jó estét, Emma!-mondtam, elővéve a legesleglefigyverzőbb mosolyomat.

-Készt Lagzi! Elmúlt tíz óra!-állapította meg Ms. Turner a karórájára pillantva, enyhe türelmetlenséggel a hangjában. Gyönyörű arcán mélységes nyugalom ült, csak sötétzöld szemében véltem felfedezni némi rossz kedvet, amit őszintén szólva nem is csodáltam azok után, amik történtek velünk az elmúlt két napban.

-Elnézését kérem, de feltartottak. Leülhetek?

-Persze, foglaljon csak helyet.

Szerettem volna odatelepedni mellé az ágyra, de a puskája valahogy útban volt. Mivel udvarias ember vagyok, és különben sem szokásom mások fegyveréhez kapkodni meggondolatlanul, megkérdeztem.:

-A puskát odébb tehetem?

-Nem, ne ide üljön, hanem oda, velem szembe! A székre!-mutatta fésűjével határozottan a nő, akár egy karmester. Biccentettem és helyet foglaltam a számomra kijelölt bútordarabon. Kezem automatikusan a zsebembe tévedt. Ms. Turner érdeklődő tekintettel méregetett, finom vonalú arcán lágy mosoly terült szét, ahogy meglátta a pipámat.

-Rágyújthatok?

-Inkább ne, ha kérhetném! Utálom a füstöt!

-Jó.-a pipa visszakerült a helyére.-Nos, többen meglátogattak az elmúlt órákban a turisták közül. Mindenki fél és gyanakszik, a legtöbben a két biológust vádolják a gyilkosságokkal.

-Nem ők voltak azok.-rázta meg a fejét Ms. Turner, amitől dús, koromfekete haja azonnal röpdösni kezdett, beterítve a vállait. Fésűjét az asztalra ejtette, a többi női holmi közé. Aztán hátradőlt, és lábait maga alá húzva ölébe vette a puskáját, mint Madonna a kisdedit. Szívesen lettem volna a vadászfegyver helyében, pláne mikor elkezdte simogatni a mélybarna agyat, a závarzatot és a hosszú, ezüstösen fénylő csövet. Szárijától elővillantak a lábai, s nekem egyszeriben igen melegem lett az egyébként hűvös éjszakában.

-Magam is úgy vélem.

Próbáltam a mondanivalómra összpontosítani, de a szemem minduntalan izgalmasabbnál izgalmasabb helyekre tévedt a nő testén.

-Akkor nem jöttek volna vissza sötétedéskor. A felügyelő egyébként átkutatta David McKean holmijait. Képzelje, az indiai rendőrség tisztje volt a fickó!

-Ez nagyon érdekes.-feszültek meg az izmok Ms. Turner arcán, s ujjai a fegyver ravaszára csúsztak. Volt egy olyan érzésem, mintha elfolytana magában valamilyen indulatot, alighanem McKeannel kapcsolatban. Így hát vettem egy mély levegőt, és gyorsan rákérdeztem arra, amire a leginkább kíváncsi voltam jelenleg.

-Mit keresett délelőtt a csiki szentélynél Emma?

Mintha egy picivel közelebb került volna hozzám a puskája harapósabbik vége.

-Honnan veszi, hogy ott jártam?-láttam a szemén, hogy nagyon figyel, még a lélegzetét is visszatartotta egy pillanatra.

-Láttam magát arrafelé futkározni a kedvenc puskájával.-vontam vállat tettetett könnyedséggel.-Biztos van valami oka annak, hogy ilyen intenzíven edz. Elárulná, miről van szó?

Ms. Turner hallgatott egy darabig, aztán alighanem belátta, hogy fölösleges tovább titkolóznia előttem.

-Csak ha megígéri, hogy nem mondja el senkinek. Magában megbízom Lagzi!
 -Rendben.-jól esett, hogy megajándékozott a bizalmával. Szeretem, ha a nők a bizalmukba fogadnak, főleg ha ezt úgy csinálják, mint például Maria Lensdorf tegnap este.
 -Az ok igen egyszerű. Korábban tájfutó voltam, több egyetemi versenyen is indultam Balga Dzsamez tartományban.
 -Ön félvér?
 -Igen. Az apám angol katonatiszt volt, aki a második világháború után költözött Indiába.
 -És van valami különleges oka annak, hogy épp a csiki templom környékét választotta a tréningezése helyszínéül? Netán maga is Vigyorina aranszobrát keresi?
 Ms. Turner kedvesen megrázta fejét, láthatóan jót mulatott a feltételezésemen.
 -Nem egészen azt. Az anyai nagyanyám csiki papnő volt, Lagzi.

14.

Akkor sem érhetett volna nagyobb meglepetés, ha bomba robban a szobában, darabokra szakítva a világot, velünk együtt. Egyből más szemmel kezdtem sandítani rá, s gazdag fantáziámnak köszönhetően máris elképzeltem, amint egy csiki templomban áll a kőoltár előtt, csábos vigyorral csiklandozva át a túlvilágra az előtte heverő áldozatot.

-Minő meglepetés!-nyögtem fel, gyanakvó szemmel méregetve az arcát.-És ön... izé?
 -Én? Természetesen nem!

Ms. Turner lágyan elmosolyodott, csöppet sem olyan groteszkül, mint Vigyorina.
 -A csikik szektája már régen nem létezik. A nagyanyám volt az egyik utolsó felszentelt papnőjük, akit az angolok bebörtönöztek, nem sokkal anyám születése után. Keveset tudok erről a vallási irányzatról, ezért döntöttem úgy, hogy a vallástörténeti disszertációm a csikikről fogom írni.

-Melyik egyetemre jár?-kérdeztem gyorsan, ráérezve, hogy valami fontos dologról lehet szó.
 -Az Új Delhi-i Hindu Vallástudományira, levelező szakon. Jövőre fogok végezni. Ez amolyan hobbi számomra a munka mellett. Úgy hallottam, magát a buddhista művészetek érdeklik.

Újabb meglepetést okozott a számomra, nem győztem kapkodni a fejem. Honnan tud ez a nő ennyi mindent rólam? Határozottan kényelmetlenül éreztem magam előtte, pláne, hogy a puskáját is ott szorongatta a kezében.

-Ezt ki mondta?

-Sir Alex Brandon. Ő a mogul építészet egyik nagy szakértője. Voltam egyszer egy előadásán, évekkkel ezelőtt Csikkipurban.

-Együtt jöttek ide, márgaföldre?

-Nem! Az merő véletlen volt, hogy összefutottunk. Ő a szobrot keresi, én pedig azért jöttem, hogy vázlatokat készítek a romokról a szakdolgozatomhoz. Mindenesetre kellemes meglepetésként ért, mikor összefutottam vele a repülőgép fedélzetén. Ő persze nem emlékezett rám, hisz csak egyszer beszélgettünk, az egyetem aulájában.

-Mit gondol Emma, elképzelhető, hogy a csikik szektájának néhány mai követője a felelős a gyilkosságokért? Ha maga szakértője a témának, tudnia kell, mi lehet a háttérben!

Ms. Turner hirtelen letette maga mellé a puskáját, és mélyen a szemembe nézett, határozott és enyhén keserű tekintettel.

-Nem hinném. Őszintén szólva teljességgel kizártnak tartom. Több halottat is megvizsgáltam ma, kezdve David McKeanével. Valaki rá akarja kenni a gyilkosságokat a helybeliekre.

-Holnap reggel beköltözünk Sanguba. A felügyelő úgy véli, ott nagyobb biztonságban leszünk. Értesíteni fogja a kohimai rendőrséget az ügyről.

Hallgattunk egy darabig, magunkban emésztve a történeteket. Végül ő szólalt meg először, lassan lekászálódva az ágyáról.

-Maga bátor férfi Lagzi!

Mitagadás, jólesett a dicsérete.

-Maga is Emma. Kevés nővel találkoztam eddig, aki meg tudta őrizni a nyugalma, mikor belebotlott egy hullába.

Az asztalon álló retiküljéhez lépett, s turkálni kezdett benne.

-Láttam már néhány kemény dolgot az életben!

-Azt el tudom képzelni!-vigyorogtam rá cinkosan, félreértve a kijelentést. De hát mi is juthatna

eszébe egy magamfajta férfiembernek, ha ilyesmit hall egy észvesztően csinos nő szájából? Ms. Turner azonban alighanem másra gondolhatott, mert nem vette a lapot. Viszont végre megtalálta a táskájában, amit keresett és határozott mozdulattal az orrom alá tolta.

-Ezt nézze meg...!

Azonnal felismertem a kezében lévő tárgyat, s ez újabb meglepetést okozott a számomra. Úgy látszik, ez a mai a meglepetések éjszakája.

-Most már érti?

-Értem.-nyeltem egy nagyot, s fejemben őrült száguldozásba kezdtek a gondolatok.

-Látom, nem lepi meg a dolog... Szeretném ha segítene.

-Miben?

-Mindjárt elmondom.

Emma Turner leült velem szemben és halkán, megfontoltan beszélni kezdett.

15.

Fél órával később tértem vissza a szobámba. A folyosón csend volt, szinte kísérteties nyugalom ülte meg az épületet. Remélhetőleg mindenki alszik már, és szépeket álmodik.

Majd leragadt a szemem az álomosságtól, ezért aztán nagyot ásítva, és sajnos meglehetősen óvatlansággal nyitottam be magamhoz. Fölkapcsoltam a villanyt, aztán csak álltam a küszöbön, a rémülettől zsibbadó aggyal. Valaki volt a szobámban!

Jókora púp magasodott az ágyamon a takaró alatt, s a hirtelen támadt világosságra mocorogni kezdett. Habozás nélkül előkaptam a revolverem és ráfogtam az illetőre, aki a következő pillanatban kidugta fejét a takaró alól és csábos mosollyal üdvözölt. Majd elájultam a döbbenettől, és az ezt követő jeges rémülettől, mikor felismertem.

-Helló Lagzi! Csakhogy megjöttél végre!

Lidia Greyhus volt az, a múmia képű, száz éves csontboszorka. Ráncokkal borított, aszott arcán őszinte és várakozásteljes örömmel bámult engem, ahogy ott darvadoztam az ajtóban, az egy szál pisztolyomba kapaszkodva. Még ha személyesen maga Vigyorina istennő bújít volna be az ágyamba, hogy meginvitáljon egy kellemes csiklandozásra, akkor sem lepődtem volna meg jobban. Gyorsan belecsíptem a karomba, hogy felébredjek ebből a rémálomból, de sajnos már ébren voltam.

-Hát maga meg mit keres itt asszonyom?

Nyeltem egy nagyot, összeszedve minden bátorságomat, és léptem egyet előre. Ms. Greyhus kacagva lerúgta magáról a takarót, és ami ekkor feltárult előttem, az maga volt a borzalom. Az öregasszony ugyanis csipkés fehérneműben volt, nagyjából olyanban, amelyet előszeretettel hámoz le az ember a fiatal és csinos lányok hamvas bőrére, feszes testéről. Csakhogy Ms. Greyhus nem volt sem fiatal, sem csinos, sem hamvas bőrére, és még sorolhatnám, mi minden nem.

-Téged vártalak édesem!-búgta a vénasszony, kacéran végigsimítva májfoltos bőrén, melltartóba bújtatott, fonnyadt mellein.

-Ms. Greyhus... jól van?-eszembe jutott, hátha az időskori elbutulás egy speciális esetével állok szemben, ami az öreglányt fiatal fruskává tette a saját szemében. Talán Alzheimer-kóros vagy szklerózis multiplexije van.

-Soha még ilyen jól nem voltam...!-nyújtotta felém vézna karjait az öreglány.-Gyere, álmaim férfi, és tégy a magadévá...!

Hát ilyet még nem pipáltam! Pedig sokféle nőszeméllyel összehozott már a sors, de nimfomán öregasszonnyal, szerencsére, eddig még nem találkoztam. Inkább fölfeküdtem volna a csikik oltárára, és halálra kacagom magam Vigyorina kedvéért, minthogy megtegyem azt, amire kért!

-Na de Ms. Greyhus...! Hová gondol... izé... kérem, azonnal hagyja el a szobámat! Öltözzön fel és menjen ki!-hadonásztam a pisztolyommal, gyorsan fokozódó dühvel.

-De Lagzikám...!

-Mégis, mit képzelsz magáról, vén csoroszlya!

-Na de...!-kimászott az ágyból, és elindult felém. Majdnem beleeresztettem néhány ólomgaluskát, de szerencsére még időben visszafogtam magam. Úgy döntöttem, okosabban teszem, ha menekülőre fogom a dolgot.

-Én most elmegyek! Mire visszajövök, ne találjam itt magát, különben akkora botrányt csapok, hogy a halottak is felélednek tőle a hűtőházban...!

Nem hallottam a válaszát, mert akkor már rohantam. Mindegy hová, csak minél messzebb a szobámtól.

16.

Akkor álltam meg, mikor a folyosó túlsó végére értem. Zsákutcába futottam, de szerencsére volt még előttem egy ajtó. Habozás nélkül feltéptem volna, nem törődve a lehetséges következményekkel, csak hát zárva volt. Azt sem tudtam, ki lakik abban a szobában, így aztán kellemes meglepetésként ért, mikor egy rémült hang csendült fel odabentről.

-Ki az? Figyelmeztetem, hogy fegyver van nálam!

A hangban Rita Wilsonra ismertem, ezért abbahagytam a kilincs ideges rázogatóját és finomabb módszerekkel próbálkoztam.

-Elnézést Rita! Ébren van még?-természetesen ébren volt, és esze ágában sem lett volna kinyitni nekem az ajtót. Márpedig nem akartam a folyosón tölteni az éjszakát, nehogy rám találjon Ms. Greyhus vagy valaki más. A szobámba pedig nem akartam reggelig visszatérni. Érthető okokból elment a kedvem attól, hogy ott térjek nyugovóra.

-Lagzi vagyok! Lagzi L. Lókence!-suttogtam hangosan az ajtónak, mintha szerelmet vallanék az odabent várakozó imádott nőszemélynek. Még akár romantikusnak is tűnhetett volna a jelenet egy kívülről álló számára, ha akad szemtanú a közelben. Szerencsére nem akadt.

-Várjon, mindjárt kinyitom!-kulcs fordult a zárban, majd egy nagy, csúnya puskacső nyomódott a mellemnek.

-Csak arra gondoltam megnézem, hogy minden rendben van-e...-mentegetőztem, majd égnek emeltem a kezem, példás gyorsasággal.

-Gyere!-intett Ms. Wilson szigorú tekintettel, végigpillantva rajtam, majd a néptelen folyosón.

Beóvakodtam hozzá, ő pedig gyorsan kulcsra zárta az ajtót és megbökött a puskájával, mikor le akartam eresztetni a karom.

-Fel a kezekkel!

-Tőlem nem kell félnie Rita!

Nem tűnhettem valami meggyőzőnek, mert a fegyver meg sem rezdült a kezében.

-Volt egy olyan érzésem, hogy el fogsz jönni hozzám. Fordulj a fal felé!

-Tessék?-néztem nagyot, majd látva a szemében csillogó elszántságot, gyorsan engedelmeskedtem a parancsának. Egy profi vadással ne kötözködjön az ember.

-Előbb megmotozlak Lagzi. Thákura halála óta nem bízom senkiben.

S amit mondott, meg is tette, méghozzá bámulatos alapossággal. Míg én a falat támasztottam feltartott kezekkel, ő végigfuttatta kezét a ruhámon, s kivette zsebemből a Smith and Wessont, majd a pipámat.

-Ezekre most nem lesz szükséged!-dobta az asztalra a zsákmányolt holmikat.

Aztán lejjebb tévedt a keze, olyan helyeket simítva végig rajtam, amiket úrinők általában nem szoktak megérinteni a férfiakon motozáskor.

-Rita!-nyögtem fel hirtelen, mert éreztem, hogy ujjai mindjárt rátalálnak arra a fegyveremre, amitől viszont egyáltalán nem szívesen váltam volna meg.-Ott nem hordok fegyvert!

-Nem-e? Dehogynem!

Ms. Wilson nem kegyelmezett, s meg is indokolta alaposságát.

-Én is oda szoktam rejteni a pisztolyomat!

Láttam, hogy a falnak támasztja puskáját, majd szorosan hozzám simult, hogy immár két kézzel keresgélhesse rajtam a további elrejtett fegyvereket. Kezdet nagyon melegem lenni a tevékenységétől, ezért óvatosan megfordultam, mire lehúzta rólam a mellényemet.

-Lássuk csak, mit rejtegetsz a ruhád alatt!

-Biztosíthatom Rita, hogy én semmit... sem rejtegetek a... alatta!

Mire észbe kaptam, már az ingemet gombolta, aztán szorgosan kutató kezei a nadrágomra csúsztak. Biztos voltam benne, hogy rövidesen megtalálja azt, amit keres.

-Igen? És akkor ez mi...? Van fegyverviselési engedélyed... ehhez?

Őszintén szólva muhkanni sem tudtam a döbbenettől. Úgy látszik csöbörből vödörbe kerültem, mert Ms. Wilson, akárcsak Ms. Greyhus az előbb, elhatározta, hogy a magáévá

teszi gyöngé férfitestemet. Akkurátusan megszabadított fölöslegesnek ítélt ruhadarabjaimtól, s közben hogy, hogy nem, ő is levetette testhezálló nadrágját és finom selyem ingét. Nyilván azért, hogy megmutassa, ő aztán nem rejteget magánál semmit. Szó szerint semmit. És nem is volt olyan csúnya, mint a vénasszony. Sőt, ellenkezőleg...!

-Ahhoz... nem kell engedély!-nyögtem fel végül, mire egyszerűen hanyatt döntött, nem törődve a védekezéssel. Szerencsére puhára estem, mivel közben valahogy a hátam mögé keveredett a nagy motozásban az ágya. Ő gyorsan lekapcsolta a villanyt, aztán odabújt mellém, hogy folytassa az engedély nélküli fegyverem utáni kutatást. Bevallom őszintén, hősieen tűrtem a vizsgálatot, s lassan megfeledeztem mindenről, ami korábban történt velem.

-Na jó, most az egyszer nem fogom kérni az engedélyed!-suttogta Rita a fülembé megbocsátóan.-De lássuk csak, milyen kaliberű ez a mordály? Egy lövetű vagy ismétlő?

-Az attól függ, ki tartja a kezében...!-válaszoltam lelkiismeretesen, mire ő nekilátott, hogy ellenőrizze rajta a sorozatszámot, meg amit még ellenőrizni lehet egy kézfegyveren.

-Ez egy érzékeny... eszköz, nem lehet vele csak úgy... vaktában lövöldözni...! Jaj, vigyázz a ravasszal... még elsűl! Csak óvatosan...!

-Mindjárt kibiztosítom!-kuncogott Ms. Wilson, én pedig ráeszméltem, hogy amennyiben így folytatja, bizony el fog sülni az a fegyver a kezében. Úgy is lett.

17.

Nem tudom mennyi idő telhetett el azután, hogy Ms. Wilson abbahagyta a fegyverem vizsgálatát, de nem is érdekelt különösebben. Egymás mellett feküdtünk az ágyon, ő békésen dorombolt a karomra hajtva fejét. Az ablak zsalugáterein óvatosan bekukucskáló Hold ezüstfehér sugarakból font takarót a testünkre, odakintről denevérek cserregése hallatszott időnként. Különösképpen elmúlt a fáradságom, így újra töprengeni kezdtem a gyilkosságokkal kapcsolatos dolgokon.

Rita azonban nem hagyta, hogy sokáig elmélkedjek magamban, belebambulva a szoba legsötétebb sarkába. Keze újra vándorútra indult a testemen, enyhén csiklandós mozdulatokkal kutatva további, elrejtett fegyverek után, amelyek esetleg elkerülték korábban a figyelmemt.

-Nincs nálam több pisztoly!-vallottam be töredelmesen, de ő nem hagyta magát megtéveszteni. Kitartóan keresgélt, lassan lefelé haladva a holdsugártakaró alatt, s végül ujjai rátaláltak valamire, amit megfelelőnek ítélt ahhoz, hogy részletesebb vizsgálatnak vesse alá.

-Nincs? Akkor ez itt micsoda Lagzi?

-Az... az ugyanaz, amit az előbb is... kézbe vettél!

-Az nem lehet. Ez most egészen más! Határozottan érzem, hogy sokkal kisebb... kaliberű!

Hirtelen felült, eltakarva előlem a kérdéses területet, ahol ráakadt a fegyveremre.

-Na lássuk csak, vajon képes-e arra, amire az előbbi?!-szakértő mozdulatokkal ellenőrizte a závarzatot, majd megvizsgálta a tárat. Ezen ténykedése közben rejtélyes módon sikerült valahogy újra kibiztosítania a stukkert, mire elakadt a lélegzetem.

-Igen, határozottan képesnek tűnik rá!-állapította meg Rita, elégedetten a felfedezésével.

-Csak óvatosan, tudod milyen... érzékenyek ezek a... lőfegyverek!

-Mindjárt megolajozom! Ne aggódj Lagzi!

Azzal fölébem került, átvetve a lábát rajtam. Öröm volt nézni, milyen lelkesen látott neki a feladatnak. Egészen letepert az a hév, amivel a helyükre tette a dolgokat úgy, hogy egy profi fegyverszakértő se csinálhatta volna különbül.

-Én nem aggódom, csak... csináld nyugodtan... Jaj, te aztán értesz hozzá... hogyan kell bánni... az ilyen fegyverekkel...! Még senki... sem bánt így... a fegyveremmel!

A Hold lassan elröppent az ablakunk elől, talán mert őt nem érdekelték a technikai részletek. Minket azonban annál inkább, s ha már belekezdünk, nem is hagytuk abba egy jó darabig a gyakorlatozást.

18.

103.

Arra ébredtem, hogy Rita barátságosan megpaskolja a hasamat és kimászik a takaró alól. Hűvös szellő libbentette félre a függönyt, felfrissítve a szoba langyos levegőjét és friss virágillatot sodorva az orrom elé. Kitöröltem a csipát a szememből és keresni kezdtem a karórát, ami valahogy lekerült a csuklómról a tegnapi éjszakai fegyvergyakorlat során.

-Ébresztő! Hasadra süt a nap Lagzi!

-Hány óra van?

Álmosan néztem Ritát, amint egy szál semmiben hajlongva turkál a szekrénye mélyén. Jóleső elégedettséggel vettem tudomásul, hogy a reggeli fényben is van olyan szép, mint az éjszaka sejtelmes árnyaiba öltözötten.

-Fél hét.

Magára kapkodta a ruháit, s kezébe fogva az elmaradhatatlan puskáját az ajtóhoz lépett. Úgy nézett vissza rám, mint egy rettenthetetlen vadász a legszebb trófeájára.

-Megyek, körülnézek odakint. A reggelinél találkozunk. El ne késs!

Tíz perccel később hagytam el a szobáját, ügyelve rá, nehogy észrevegyen valaki. Az ágyamat üresen találtam, Ms. Greyhus valószínűleg visszament a saját odújába. Gondosan összepakoltam a holmijaim, felkészülve rá, hogy rövidesen elhagyjuk a szállót, majd letusoltam, és megtömöttem pipámmal a számban, elégedetten pőfélékve leballagtam az étkezőbe, hogy csatlakozzak azokhoz, akik még élnek közülünk. Majdnem mindenki ott volt, türelmetlenül várva, hogy az ásító pincérek felszolgálják a villásreggelit.

-Jó reggelt Mr. Lókence!-köszönt rám Jeff Robertson, komor tekintettel nézelődve a bejáratnál.-Nem látta a felügyelőt véletlenül?

-Nem. Gondolom még húzza a lóbort.

-Megyek, megkeresem.-azzal elviharzott.

Letelepedtem Sir Brandon és Hull Bryce asztalához, akik teljes erdei menetfelszerelésben gunnyasztottak az ablaknál, a kinti verőfényes délelőttöt bámulva kitartóan.

-Jó reggelt! Jól aludtak?

-Azt nem mondanám.-horkant fel a túratábornok, türelmetlen pillantást vetve az ételkiadó ablak felé.-Hogy döntött Lókence? Velünk jön?

-Igen. Már összepakoltam a holmimat, úgyhogy felőlem indulhatunk!

Robertson sietett vissza az étkezőbe, láthatóan engem keresve.

-Mr. Lókence! Azt hiszem baj van!

Bár igyekezett halkan közölni a hírt, mégis többen meghallották a vendégek közül. Egyszeriben akkora csend lett körülöttünk, hogy egy légy zümmögése ahhoz képest üvöltő oroszlánnak tűnt a fülem számára.

-Történt valami az éjjel?-kérdeztem olyan hangsúllyal, mint aki tökéletesen biztos abban, hogy a válasz igen lesz.

-Nem tudom, én a biológusok szobája előtt őrködtem egészen mostanáig. Viszont Garita felügyelő felszívódott, sehol sem találjuk. Most mi legyen?

Sir Brandon volt az első, aki megszólalt, fölvetve a legvalószínűbbnek tűnő lehetőséget.

-Nem hallott senki vérfagyasztó kacagást az éjjel? Mert akkor lehet, hogy hiába is keresnénk már az élők sorában.

-Én nem hallottam semmit, pedig egész éjszaka ébren voltam!-közölte a szomszéd asztalnál ülő Susan Goldman. Hull Bryce csak legyintett az egésze, őt nem érdekelte, mi van a felügyelővel.

-Lehet, hogy berezelt valamitől és még hajnalban elindult Sanguba!

Bármilyen történt Garitával, jó lett volna tisztázni, mielőtt mi is nekivágunk az erdőnek. Felpattantam, magukra hagyva az egymás közt diskuráló turistákat.

-Menjünk, nézzük meg a szobáját!

Robertsonnal a sarkamban átbogtam a felügyelő szállására, melynek ajtaját tárva-nyitva találtuk. Egy árva csótány sem tartózkodott odabent, nemhogy egy egész rendőrfelügyelő.

-Én hagytam nyitva, mikor az előbb benéztem hozzá.-mondta az erdei vezető, sorra kinyitogatva a szekrényeket. Mind kongott az ürességtől, a főzsaru magával vitte az összes holmiját. Csupán az asztalon árválkodott egy papírdarab, rajta kusza kézírással.

-Nézze csak! Ez meg mi?-emeltem föl a cetlit, de nem tudtam elolvasni a rajta lévő cikornyás szöveget.

-Mutassa! Ez alighanem Garita kézírása! Hindiül van.

-El tudja olvasni?

-Igen.-Robertson gondolkodott egy kicsit, aztán felolvasta a rövid levelet, amit kétségkívül nekünk szánt a szerzője.

-"Várjanak türelemmel a szállóban. Elmentem Sanguba erősítésért. Garita." Szóval megszökött az a gazember, itt hagyva minket a pácban! És még ő akart mindenkit visszatartani attól, hogy nekivágjon a dzsungelnek...! Most mit tegyünk, Lókence?

A bátor erdőjáró olyan kétségbeesett tekintettel meredt rám, hogy beláttam, ideje átvennem az események irányítását.

19.

-Nem ártana népszámlálást tartani. Lehet, hogy mások is felszívódtak az éjszaka folyamán.

-Jó ötlet, összeterelem az embereket az étkezőbe!

Visszakocogtunk a turistákhoz, végigjártatva tekintetünket a reggelit majszoló társaságon. Majdnem mindenki ott volt, Powelléket, Inder Gujralt, Rita Wilsont és még két vendéget kivéve. Rita rövidesen megérkezett, közölve velünk, hogy Gujral átvette helyét a Medixonosok szobája előtti poszton. A biológusok megvoltak a cellájukban, békésen hortyogtak egész éjszaka, vagyis csak két ember hiányzott a listáról. Peter Barrett és Emma Turner.

-Tehát hárman is eltűntek az éjszaka folyamán.-összegezte Robertson a helyzetet.

-Elnézésüket kérem, hölgyeim és uraim, de szeretném megkérdezni, találkozott-e valaki a hiányzó személyek bármelyikével is az éjszaka folyamán vagy hajnalban?

Senki sem jelentkezett.

-Őket is megölték a csikik!-jajdult föl kétségbeesetten Ms. Winter, mire kitört a zűrzavar.

-Én egy percig sem maradok tovább ezen az elátkozott helyen!-harsogta rémülten Samuel Olbrich, akkorát csapva az asztalra, hogy összekoccantak rajta a poharak.

-Úgy van! Menjünk innen!

Susan Goldman pattant fel elsőként, és kiviharzott a helyiségből. Rövidesen mindenki követte a példáját, Rita és Jeff hiába próbálták meg visszatartani őket.

-Gyerünk a faluba!-döntötte el Sir Brandon, és gondosan összecsomagolta a tányérján álló szendvicset, hogy legyen mit ennie majd az úton.

-Végünk van! Ezek után lehúzhatjuk a redőnyt!-kesergett Robertson Ritához fordulva, aki meglepő nyugalommal vette tudomásul a hírt.

-Majd találunk magunknak másik melót Jeff! Ne idegeskedj, az árt a szívednek!

-Mr. Robertson! Van magánál generálkulcs?-kérdeztem az egyik székre leroskadó férfitől, miután egyedül maradtunk az étkezőben.

-Persze, hogy van. Miért?

Egy megtört ember nézett vissza rám. A szemében már nyoma sem volt annak a kemény elszántságnak, amit tegnap este még megfigyeltem rajta. Úgy látszik, a felügyelő távozása véget vetett eddigi határozottságának.

-Szeretném megnézni Mr. Barrett és Ms. Turner szobáját. Ha nincs meg a holmijuk, akkor valószínűleg leléptek mindketten a faluba. És örülnék neki, ha kiengednék a két biológust is. Nem hinném, hogy ők követték el a gyilkosságokat.

-Rendben van, a kulcs a magáé Lókence!

-Majd én kiengedem Mr. Powelléket!-vált el tőlünk Rita a hallban, aztán a lépcsőnél összefutottunk Thomas Rollinssal.

-Magukkal tarthatnék?-érdeklődött a cserkészparancsnok olyan hangsúllyal, mintha csak a közeli kocsmába indultunk volna felhajtani egy pofa sört.

-Persze. Menjünk!

Elindultam a lépcső felé, kezemben a Jefftől kapott generálkulccsal.

20.

Elsőként Emma Turner szobájába nyitottam be, és cseppet sem lepődtem meg, mikor az asztalán ott találtam a holmijait. A hátizsákja is megvolt, békésen elterülve a sarokban. Látszott, hogy távozás előtt rendesen összehajtogatta ágyán a takarót. Csak a puskája

hiányzott a nőnek, így biztosra vettük, hogy elhagyta a szállodát. Bárhová ment is pitymalatkor, egy biztos, nem kapkodva távozott és remélhető volt, hogy rövidesen élve visszatér.

-Remélem nem ölték meg őt is. Kár lenne érte.-dűnnyögte komoran Robertson, belepillantva a szekrényébe.

-Vissza fog jönni.-mondtam mély meggyőződéssel, és magamban elmormoltam egy röpke imát Ms. Turner életéért.

Peter Barrett szobájában hasonló volt a helyzet, ő is hátrahagyta a személyes holmijait. Az asztalán árválkodó hevenyészett térképre Rollins figyelt föl elsőként, jó érzékel szűrve ki a lényegét a pasas rengeteg kacatja között.

-Ez meg mi? Nézze csak Lókence! Valami vázlat!

Úgy vettük körül a kérdéses papírdarabot, miként a három királyok az újszülött Jézuskát.

-Inkább egy térkép.-állapítottam meg, igyekezvén kisilabizálni a szélére odavetett jegyzeteket. A kígyóképű Barrettnak pocsék volt a helyesírása, alig lehetett kivenni valami értelmeset a sok szállás ákombákomból.

-Ez a csiki templom lesz!-ismerte föl elsőként Robertson. Őszintén szólva én is erre gondoltam, bár nem voltam benne biztos.

-Szóval ő is Vigyorina szobrát keresi! Vagy már meg is találta!-bökött egy nagy, piros keresztre a cserkészparancsnok azonnal.

-Most mit tegyünk?-mindketten rám néztek, tőlem várva a megváltó választ, ami nem is késett sokáig, mivel már tegnap elhatároztam, mit fogok tenni, ha idáig fajulnak a dolgok.

-Utána megyünk.

21.

A hallban értük utol az induláshoz készülődő tucatnyi turistát, akik éppen azon veszekedtek, hogy ki vezesse a csapatot. Mindenki hozta a maga hátizsákját és bőröndjét, úgy meg voltak pakolva, mint a málhás szamarak. Ép eszűek nem is lehettek, mivel ennyi felszereléssel átvergődni a dzsungelen, kilométereken át, szerintem kizárt dolog. Powell és Parsson Ritával vitatkoztak, Gujral pedig a kijáratnál állt, kétségbeesetten hallgatva June Winter siránkozását. Úgy döntöttem, egy harsány ordítással véget vetek az idillnek.

-Csend legyen! Azt rózsaszín végű bájdorongját neki!

Ez a megjegyzésem, amit fiatakori tanítómesteremtől, Jobb C. Leszvaj professzortól tanultam, aztán úgy véget vetett a zsvajuknak, mint karmester a főpróbának. Megálltam az emeleti lépcső alján, kezemben a frissen zsákmányolt térképpel és végighordoztam tekintetem a díszes társaságon. Még June Winter is abbahagyta a sírást egy időre, amiért a közelében állók fölöttébb hálás pillantásokat küldtek nekem.

-Ha menni akarnak, hát menjenek, de ne tépdessék itt egymás haját! Majd Mr. Gujral elkíséri önöket Sanguba, elvégre ő ismeri a legjobban az utat.

-Úgy lesz, Mr. Lókence!-vigyorgott a vadőr boldogan.

-Én és még néhányan itt maradunk, és megpróbáljuk megkeresni Ms. Turnert és Mr. Barrettet. Nem hagyhatjuk őket magukra a dzsungelben. Akar valaki velünk tartani?

Legnagyobb öröömre Rollins és Robertson azonnal felsorakozott mögém, majd kisvártatva Rita és a két növényvadász is csatlakozott kicsiny csapatunkhoz. A többieknek láthatóan nem akaródzott itt maradni, aminek őszintén örültem. Volt ugyanis egy olyan érzésem, hogy nem lesz veszélytelen, amit tenni készülünk.

-Jó, maguk csak menjenek!-vettem tudomásul a helyzetet.

-Ez tiszta örültség Lókence! Lehet, hogy már ott hevernek ők is a csiki templom oltárán!

Mell Stafford szomorúan nézett ránk, olyan tekintettel, mintha most látnánk egymást utoljára. A turisták közben fölszedelőzködtek, és köszönés nélkül, mogorván kisorjáztak az üvegajtón a délelőtti párás hőségbe. Gujral vezette őket, búcsút intve két vadásztársának, aztán vállára vetve a puskáját nekivágott az erdőnek. Szótlanul néztük őket, amint libasorban eltűnnek a fák között, aztán Powell leült az egyik fotelbe, lábát a dohányzóasztalra téve és elvigyorodott.

-És most mi következik Lókence? Ülünk a fenekünkön és várjuk, hogy betoppanjon a gyilkos vagy valamelyik kóborló hulla?

-Nem.-terítettem ki az asztalra Barrett térképét.-Inkább szeretnék kicsit elébe menni a dolgoknak.

-Szóval mi is eltűnünk innen!-állapította meg Parsson elégedetten.-No és hová lesz a séta?

Leültem a térkép elé, s ahogy egy hadvezérhez illik, magam köré invitáltam a csapatomat. Kezdődhet a taktikai megbeszélés a gyilkossal vívott mérkőzésünk utolsó fordulója előtt.

-Ide fogunk menni. Ahová Turner és Barrett is ment, ha minden igaz.

S ujjammal a csikik romos templomát ábrázoló térképen arra a jelre böktem, ami alighanem ennek az egész bűnügynek a kulcsát rejthette a számunkra. Egy nagy piros kereszt volt az.

4.

VIGYORINA ISTENNŐ TEMPLOMÁBAN

(ahol csak a holtaknak van humorérzéke)

1.

Csaknem fél órába került, mire óvatosan lopakodva odaértünk a csikik hajdani templomát övező rét szélére. A fű mostanra felegyenesedett, elrejtve előlünk az előző napok véres eseményeinek nyomát. Mindannyiunknál puska volt, és úgy osontunk előre a sűrűben, akár egy csapat tapasztalt dzsungelharcos.

Jeff Robertson haladt az élen, éberén fürkészve a sűrű aljnövényzetet. Mivel nem szerettünk volna belefutni valami kellemetlen meglepetésbe, minden gyanúsabb zöreijre megálltunk, amit az erdő produkált körülöttünk. Ezekben pedig nem volt hiány. Egyszer még rá is fogtuk a puskáinkat egy gyorsan közeledő, idegesítő csörtetésre, de csupán egy rémült vaddisznóval találkoztunk, amely nem kért a társaságunkból.

-Rossz sejtelveim vannak.-suttogta gyöngyöző homlokkal Rita Wilson, mikor kiléptünk a fák árnyékából a nyílt mezőre. Előttünk mélységes csendbe burkolódzott Vigyorina istennő romos szentélye.

Olyan érzésem volt, mintha az épület ódon falai mögül seregnyi csiki hívő lesne ránk visszafolytott kuncogással, alig várva, hogy besétáljunk a röhejesen nyilvánvaló csapdájukba. Vydám védőszellemem mélységesen egyetértett a sejtésemmel, és sietve kérlelni kezdett, hogy legyek már szíves visszafordulni, amíg még megtehetem. Ugyanakkor felhívta figyelmemet arra az egyszerű tényre, hogy lényegében senki sem hívott minket ide, és különben is, mindig akkor kerülök igazán bajba, mikor megpróbálok a végére járni holmi gyilkosságoknak és földöntúli rejtélyeknek.

Én azonban nem hallgattam a hovatovább paranoiássá váló őrzőszellememre, és régi rossz szokásomhoz híven mentem tovább, mint vak ló a szakadék felé.

-Nekem sem tetszik ez a hely.-szúrta a fogai közt a szavakat Jeff Robertson.

Odasiettünk a templom bejáratához, röviden megpihenve a falak árnyékában. Leültem arra a kőtömbre, amelyen két nappal ezelőtt még Ms. Greyhus üldögélt vidáman, mit sem sejtve arról, hogy odabent az épületben David McKean hullája hever az oltáron arra várva, hogy felfedezzék. A bejárat két oldalán őrt álló, liánokkal borított, marcona istenszobrok megértő vigyorgással szemlélték tanácsalanságunkat. Ugyan, mit izgultok halandók! Úgy sem menekülhettek a sorsotok elől! Mintha ezt sugározta volna a tekintetük.

-És most mi lesz?-kérdezte Powell, idegesen tekintgetve az épület sötétjébe.-Besétálunk megnézni, nem fekszik-e véletlenül az oltáron az a Barrett vagy Ms. Turner?

-Most ne viccelődj Bill!-emelte fel mutatóujját figyelmeztetően Parsson.

-Valahol itt kell lenniük! Keressük meg őket!

Rollins bal felé indult el, megkerülve az épületet.

-Maradjunk együtt! Úgy több esélyünk van!-javasolta Robertson határozottan, de halkán. Úgy állt a bejárat előtt, mint egy mondai hős, aki épp alászállni készül a pokol fenekére, hogy móresre tanítsa az ördögöket és mellelleg kiszabadítsa rég nem látott kedvesét a halál torkából. Tetszett nekem a profizmusa. Láttam a fickón, hogy nem fog megijedni a saját árnyékától, és ha keményre fordulnának a dolgok, számíthatok majd rá.

Egymás nyomában óvakodtunk be a szentély csarnokába, kimeredt szemmel bámulva a félhomályos szögletek felé. Ha most előugorna egy csiki szektag valamelyik oszlop mögül, alighanem azonnali zárótűz fogadná. Gyorsabban, minthogy mosolyra húzódhatna a szája, ebben tökéletesen biztos voltam.

A templomban azonban nemhogy egy csiki szekta, de még egy elkóborolt, vigyorgó hulla sem hűsölt, távol a Nap perzselő sugaraitól. Sőt. Kivételesen még az oltár is üresnek bizonyult, pedig le mertem volna fogadni akármibe, hogy ezúttal is találunk rajta valakit. Az oltár mögött ácsorgó Vigyorina istennő pókhálós szobra szánakozó mosollyal figyelte elszántan beóvakodó csapatunkat. Biztos voltam benne, hogy ő mindent tud az elmúlt napok eseményeiről, azért vigyorg olyan sejtelmesen, de persze esze ágában sincs elárulni

nekünk a megoldást.

-Nincs itt senki. Se élő, se holt.-állapította meg Rollins, miután benézett a terem jobb oldalán nyíló üres helyiségbe is. Nem tudtam eldönteni, vajon elégedett vagy csalódott-e a helyzettel.

-Keressük meg azt a helyet, amit Barrett bejelölt a térképén!

Az oltárhoz léptem, szépen kiterítve a hideg kőlapra a magammal hozott papírlapot, hogy még egyszer szemügyre vegyem.

-Had nézzem!-hajolt oda Jeff Robertson, körbeforgatva a papírlapot a kövön, amíg a rajta lévő rajzok iránya egybe nem esett a templom fekvésével.

-Itt kell lennie valahol hátul. Menjünk!-mutatott észak felé, és elindult a hátsó kijárat irányába.

Előreszegezett puskacsővekkel követtük, lábaink alatt megcsikordultak a koszos márványpadlót borító törmelékdarabok. Izgalmas pillanat volt, majdnem olyan szívdobogtató a számomra, mint ritka rovarokra vadászni az erdőben. Reméltem, a mai napon végre türe, azaz puskavégre akad néhány kifejlett embercsótány, akiket gyilkosság vádjával síttrre küldhetek majd, ezzel is szaporítva a bűnügyi gyűjteményemet.

Az épület külső falának azon a szakaszán egymást érték a bokrok és kőhalmok, tetőről lecsúszott deszka és cserép maradványok. Csupán sejtettük, mit kell keresünk, ezért majdnem elmentünk mellette, mint vakok a stop tábla előtt. Rita volt az, aki észrevette az egyik bokor takarásában tátongó lyukat a fal tövében.

-Van itt valami!-hívott vissza bennünket a sarokról idegesen.

-No nézd csak! Egy bejárat!-állapította meg Bill Powell, szokatlan éleslátásról téve tanúbizonyságot.-Ez tegnap még nem volt itt! Ugye, Fred?

-Alapos munkát végzett, aki álcázta.-Jeff a falhoz támasztotta puskáját és bekukucskált az üregbe. Megtaláltuk az elmúlt napok gyilkosságait elkövető embercsótányok búvóhelyét.

Csak azért vehettük észre a rejtékajtót, mert nem volt teljesen becsukva. Robertson nyomban nekiveselkedett, hogy félretolja azt a masszív vaslemezt, amelynek külső felületét gondosan odaragasztott téglák és kavicssdarabok borították, tökéletesen álcázva ezzel a bejáratot. Rollins és én közben félrehajtottuk előle a bokor ágait, hogy jobban lássunk.

A lemez csikorogva félrecsúszott a mögötte rejlő beépített sínen, feltárva előttünk egy mélybe vezető korhadtt falépcsőt. Egy pincelejáró előtt álltunk. Hűvös, enyhén dohos szellő csapott az arcunkba odalentről. Csótányoknak való hely lehet odalent. Ideje elkezdni az irtást.

-Vajon hová vezethet?-kiváncsiskodott Parsson, izgalomtól elfúló hangon.

-A föld alá.-bölcselkedett Rollins.-Biztos a kincses kamrába, Vicsorína aranyszobrához!

-Megnézzük?-kérdezte a kesehajú, örömeiben megnyalva a szája szélét. Már is előhalászott a hátizsákjából egy zseblámpát, és levilágított vele az ismeretlenbe.

-Jó volna valakinek itt maradnia a bejáratnál. Nem szeretném, ha hátulról meglepnének minket.-javasoltam gyorsan, mielőtt még nekiindultak volna a földalatti felfedezőútnak.

Tapasztalatból tudom, hogy az ilyen mélybe vezető járatok tele vannak kellemetlen meglepetésekkel. Sosem tudhatjuk mi vár ránk odalent. Még az is lehet, hogy csapdába sétálunk. Az is gyanúsaknak tűnt a számomra, hogy a lejáratot nyitva találtuk. Lehet, hogy elkéstünk és kirepültek már a madárkák?

-Én maradok! Menjetek csak!-intett felénk Rita, óvatos pillantásokat vetve a nem túl bizalomgerjesztő alagút felé. Közben Parsson már meg is tette az első lépéseket lefelé, maga előtt tartva a puskáját.

-Még jó, hogy hoztunk zseblámpát! Utálom az ilyen lyukakat!

Powell is elővett egy kis kézi reflektort, majd gyorsan követte társát.

-Csöndesebben!

Robertson ereszkedett le harmadiknak az igencsak szűk nyíláson, mélyen a homlokába húzva barna kalapját. Őt Rollins követte, elszánt arckifejezéssel lépegetve lefelé a nyikorgó lépcsőkön.

-Ha nem jönnénk vissza fél órán belül...-kezdttem volna mondani sietve Ritának, mire ő egy csókot nyomott a számra, belém folytván ezzel a szót.

-Utánatok megyek! Vigyázzatok magatokra!-a szemében láttam ott lapulni az aggodást, miközben rám mosolygott. Búcsúzóul megsimogattam az arcát.

-Vigyázzunk!

Azzal vettem még egy utolsó pillantást a délelőtti forrásra, majd követve a többieket én is elindultam lefelé a csiki szentély alatt húzódó sötét, nyirkosan hideg pincerendszerbe.

A lépcső szerencsére nem vezetett mélyre, alig két méterrel a felszín alatt véget ért, és egy kétfelé ágazó, boltíves járatba torkollott. Itt már volt elég hely ötünknek, a többiek halkan diskurálva bevártak engem az elágazásnál, kíváncsian meresztve szemüket a félhomályba.

Én is előkapartam a mellényemből a zseblámpámat, majd körbevilágítottam vele a dohos téglából rakott falakon. Enyhe, nedves levegő áramlott a járatban, ezüstfehér pókhálót lengetve a masszív boltívek alatt. A kőpadló meglepően tisztának tűnt, aztán fölfedeztük a gondosan a sarkokba söpört törmelékhalmozatokat. Kétségtelenül használja valaki ezeket a járatokat, ha nem is túl sűrűn, vontam le a nyilvánvaló következtetést.

-Valószínűleg az egész templom alatt végighúzódik a pincerendszer.-világított be a számára szimpatikusabbnak tűnő alagútba Robertson. Aztán megakadt a szemünk egy közösleges villanykapcsolón, valamivel odébb a falon.

-Villanyvilágítás? Itt?-suttogta Parsson döbenten. Közelebb lépve hozzá már a plafonra fölfutó vezeték is láttuk, amely egy búra nélküli, magányosan lógó izzókörtehez vezetett a fejünk felett.

-Talán a csiki szekta egyik búvóhelyére bukkantunk rá!-vélte Powell, további lámpákat keresve ugráló fénykévéjével a boltívek között. Talált is belőlük néhányat, de csak bal felé. Már éppen nyúlt volna, hogy felkapcsolja, mikor Robertson fejcsóválva lefogta a kezét.

-Most nem otthon vagyunk!

-Halkabban! Nem tudjuk hányan lehetnek!-szóltam rájuk, mire azonnal lejjebb vettek a hangerőből. Vettem még egy utolsó pillantást a bejáraton át leszűrődő barátságos, meleg fény felé, aztán óvatosan elindultam a lámpákat követve. Remélhetőleg viszont látom még a Napot és nem egy testre szabott hullazsákban fogok távozni innen. Itt az ideje, hogy kiderítsük, kik és miért bujkálnak ebben a nyirkos, alvilági sötétségben.

Robertson és Rollins úgy jöttek mellettem, előre szegezett puskákkal, mintha a hétfejű sárkány barlangjában lennének, és épp a legendás szörnyet hajkurászni bizonyos elrabolt királykisasszonyok ügyében. A két növényvadász kissé lemaradva követett bennünket, hallottam, amint izgalomtól remegő hangon suttognak egymás közt.:

-Tisztára, mint az Indiana Jones filmekben!

-Csak nehogy ez legyen a végzetünk temploma!

-Az én végzetem temploma San Antonioban volt négy évvel ezelőtt.

-Az esküvődre gondolsz azzal a szőke bigével?

-Ha-ha-ha! Igazán megcsiklandozhatnál, hogy röhögjek is!

-Ezt inkább a csikikre bízom.

-Maradjanak már csendben!-fordult vissza dühösen Robertson, nem bírván tovább hallgatni a sutyorgásukat. Láttam rajta, az ő idegei már pattanásig feszültek.

Tettünk néhány lépést, közben a folyosó elkanyarodott, majd kiszélesedve három felé ágazott. Hiába fültem, csupán a saját lépteink zaját verték vissza a néma falak. A plafonon futó szigetelt villanydrót egyenesen futott tovább, ezért én is arrafelé vettem az irányt. Öt méterrel odébb, a következő kanyar után végre feltűnt némi világosság, a fal mentén álló modern, műanyag hordók fehér oldalára vetülve.

Intettem a társaimnak, hogy oltsák el a lámpáikat, majd a hirtelen támadó sötétségben közelebb lopóztunk az utolsó kanyarhoz, amely mögött vélhetően megtaláljuk a választ a kérdéseinkre.

A saroknál kilesve egy jól megvilágított, tágas termet pillantottam meg, tele mindenféle berendezési tárgyakkal. Ismeretlen anyagokkal megtöltött hordók és műanyag flakonok, fémtartályok álltak a falak mentén körben. A bejárat két oldalán faládák, jobbról egy hordozható áramfejlesztő és több benzines kanná árválkodott. Mögöttük dróttokkal megtűzdelt autóakkumulátorok szolgáltatták a fényt a plafonra felfüggesztett lámpákhoz. Középen, a mennyezetet tartó masszív kőoszlopok között hosszú asztalok, rajtuk üvegekkel, dobozokkal és papírhalmokkal. A túloldalon acélszekrények, székek, ládák és mindenféle szerszámok sorakoztak.

Senki nem volt a helyiségben, mégis éreztem, hogy nem vagyunk egyedül. Embercsótányokat szimatoltam bűnüldözésre szakosodott szervemmel. A lelkem mélyén

percek óta makacsul hallgató Vydám őrzőszellemem most végre vette magának a fáradságot, és idegesen figyelmeztetett, okosabban tenném, ha sarkon fordulnék és sürgősen visszamennék a szabadba Ms. Wilsonhoz. Csakhogy engem világ életemben vonzottak a rejtélyek, illetve én vonzottam őket, de ez tulajdonképpen mindegy. Így, nem először és természetesen nem utoljára, de most is figyelmen kívül hagytam az óbégatását, és visszaküldtem az elmém leghátsó sarkába, hogy ne zavarjon a nyavalygásával. És ezt nem kellett volna.

Tettem néhány lépést előre a fény felé, igyekezvén a hordók takarásában maradni. Nem láttam még be a terem minden sarkát, ezért óvatos voltam. A levegőben számomra ismeretlen vegyszerek szaga terjengett, s ettől olyan érzésem támadt, mintha egy kémiai laboratóriumba csöppentem volna.

Hallottam, amint a többiek is beóvakodnak utánam a terembe, tanácstalanul nézelődve. Közelebb léptem hát az egyik asztalhoz, hogy átkutassam az előttem heverő papírlapokat. Robertson és Rollins addig körbepásztáztak a fegyverükkel, ellenséget keresve, a két növényvadász meg tanácstalanul nézelődött.

-Ez meg mi?-dörmögte Powell nyugtalanul, beleszimatolva a levegőbe.

Fölöttébb idegesítőnek találtam aényt, hogy a laboratórium gazdái nem tartózkodtak idelent. Így nincs kit lefűlelni, és kipofozni belőle egy beismerő vallomást. A legbosszantóbb azonban az volt az egészben, hogy közismert zsenialitásom ellenére még mindig nem értettem, mi célt szolgálhat ez az egész helyiség, itt a templom alatti kazamatában.

A következő pillanatban aztán kiderült, hogy tényleg okosabb lett volna hallgatnom a védőszellememre. Egy ismerős kattanás vonta el a figyelmemet az előttem heverő, kézzel írt paksamétáról. Egyszerre néztünk a hátunk mögé, a folyosó irányába, ahonnan érkezünk.

Fiatalt, kezeslábasba öltözött férfi állt a hordók takarásában, kezében fenyegetően csillanó géppisztollyal. A kiáltása olyan volt, akár a vadászó tigris bömbölése, és az ilyenkor szokásos, untig ismert szöveget ismertette velünk, mintha nem tudtuk volna, mit kell ilyenkor csinálni.

-Fel a kezekkel!

3.

Azt mondják, a nagy meglepetéseknek akkora ereje van, hogy földbe gyökerezik tőle az ember lába. Nos, ha ez igaz lenne, akkor még mindig ott állnánk a pincében, csöndesen vegetálva a lámpafénynél, mint öt ember formájú bokor. Szerencsére a benutságunk nem tartott sokáig, így végül megmozdultunk, lassan és kimerően.

-Senki ne mozduljon!-a pasasnak láthatóan nem tetszett, hogy életre keltünk, idegesen rezdült kezében a fekete fegyvercső.

-Akkor most ne mozduljak vagy tegyem föl a kezem?-kérdezte Bill Powell zsémbesen.

-A kettő ugyanis kizárja egymást... He?

-A fegyvereket tegyék a földre!

Ez a kiáltás jobb felől hangzott el, ahol egy másik férfi állt, az onnan nyíló folyosó bejáratában. Azon már meg sem lepődtem, hogy az ő markában is a bünözőknél rendszeresített könnyű géppisztolyt látom. Egyszerűen sikeresen csapdába estünk, ahogy az ilyenkor lenni szokott.

Szépen elfektettük a puskáinkat a lábunk előtt, majd engedelmesen magasra emeltük a kezünket, mint a gimnasztikázó tornászlányok. Még a lelkem mélyén sápítózó Vydám is fölartotta a mancsát, aztán szánakozva közölte velem, hogy olyan hülye vagyok állva, mint egy focicsapat futás közben. Erre pillanatnyilag nem tudtam mit válaszolni, ezért inkább hallgattam.

A két férfi közelebb jött hozzánk, s amint fejük a lámpák fénykörébe került, nyomban az jutott eszembe, hogy valahonnan ismerem őket. Mindketten barna bőrűek voltak, rövidre nyírt fekete hajjal és több napos borostával arcukon. Nem tudtam eldönteni, vajon indiaiak vagy mediterrán vidékről származhatnak-e. Testükön vékony, sötétkék kezeslábas feszült, rajta valamilyen olvashatatlan felirattal.

-Kicsodák maguk?-kérdezte hideg méltósággal Jeff Robertson, összehúzott szemmel bámulva foglyulejtőinkre.

-Kuss legyen! Kezeket a tarkóra, álljanak a falhoz!-parancsolta az első fickó, odébb lökve az útjában ácsorgó Fred Parssont.

Engedelmeskedtünk, mire azok, oldalunkba nyomva a fegyverüket sorra megmotoztak minket. Elvették tőlem a 38-asomat, a bicskámat és Barrett térképét, a zseblámpám és a pipámat viszont valamiért meghagyták.

-Jól van! És most libasorban induljanak előre! Mozgás!-bökött meg újfent egyikük, odébb terelve a fal mellett álló öt literes kannáktól.

-Megállni! Oda, a sarokba!-mutatták fegyverük csövével a kijelölt helyet, aztán egyikük elhátrált a szemközti folyosóig és belekiáltott a sötétbe.

-Elkaptuk őket főnök!

Sebesen lépkedő, karcsú alak emelkedett ki másodpercekkel később a félhomályból, s mi öten egyszerre hördültünk fel, mikor felismertük az illetőt. Még mindig abban a ruhában volt, amiben tegnap láttuk őt utoljára, mielőtt eltűnt volna a szállóból. Viszont azóta az ő kezébe is odakeveredett valahonnan egy veszedelmes külsejű géppisztoly.

-Éppen ideje volt!-Maria Lensdorf főnövér állt előttünk, talányosan mosolyogva.

4.

Mitagadás, ezúttal még jobban meglepődtem. Szinte éreztem, ahogy karcsú gyökerek bújnak elő a cipőmből, és indulnak meg tapogatózva a talaj felé, hogy végleg odarögzítsenek a padlóhoz. Maria közben odasétált elénk, könnyedén ránk fogva fegyverét és elégedetten végignézett rajtunk.

-Maga az...?-krákgotta Robertson, elsőként találva meg a hangját közülünk.

-Nem kellett volna idejönnötök Lagzi!-nézett a szemembe jéghideg tekintettel a nő, s én ekkor már tudtam, hogy nem álmodom. Tényleg akkora marha vagyok, sőt még nagyobb kb. húsz centivel, mint amekkorának a védőszellemem titulált fél perccel ezelőtt.

-Üzött minket a kíváncsiság!-nyögtem látszólagos vidámsággal, miután sikerült lenyelnem a torkomba szorult gombócot.

-Mi ez az egész itt? Ms. Lensdorf, volna szíves megmagyarázni...?

A mellettem álló Jeff tett egy apró lépést előre, mire a főnövér mögött álló két pribék feljebb emelte fegyverét.

-Hát persze!-csicseregte Ms. Lensdorf kedves, közvetlen modorban. Aztán elhátrált tőlünk és kényelmesen helyet foglalt az asztalok mellett sorakozó támla nélküli forgószékek egyikén.

-Rövidesen minden részletre kiterjedő magyarázatot fognak kapni. De addigis élvezniük kell a vendégszeretetünket. Ha már egyszer voltak olyan ostobák, hogy lemerészkedtek ide, ahelyett, hogy a társaikkal együtt elhagyták volna a környéket! Kötözzétek meg őket!

Intett az embereinek, nekem pedig végre beugrott, honnan ismerem a két fickót. A misszió munkatársai voltak azok, Franco és Miguel, akiket Sanguban láttam legutóbb, mielőtt nekivágtam volna a dzsungelnek, hogy lepkére vadászak ezen az elátkozott vidéken.

A Franco nevű férfi hosszú köteleket szedett elő a zsebéből, majd sorra összekötözték a kezünket hátul, nem túl kíméletesen, de annál akkurátusabban. Még nem végeztek, mikor léptek koppanását és elfolytott nyögéseket hallottunk a bejárat irányából.

-Valaki jön!-nézett oda Franco, rántva egyet a mellettem ácsorgó, falhoz nyomott Rollins kötelén. Mertem remélni, hogy olyan valaki közeledik, aki velünk van, és remélhetőleg kiszabadít majd bennünket szorult helyzetünkből.

Ahogy az várható volt, nem tévedtem nagyot. Épp csak akkorát, mint ide a Kancsaldonga hófödte csúcsa Nepálban. Rita Wilson esett be a terembe, sajnos a puskája nélkül. A fegyverét ugyanis a mögötte lépkedő, vigyorgó alak hozta magával, a tusával lökdösve előre a nőt, nem túl kíméletesen.

-Üdv az egész bagázsnak!-Peter Barrett volt az.

5.

Egy utolsó erőteljes taszítás, és Ms. Wilson orra bukva landolt a társaságunkban, közvetlenül előttem. Hollófekete haja összekócolódott, némi pókháló is ragadt bele, a ruháját

pedig por és piszok borította. Dühösen és elkeseredett rémülettel nézett fel ránk, s mi megdöbbenve vettük észre, hogy fitos orrából vékony pataokban csorog a vér. Ms. Wilsont láthatóan alaposan elkalapálták néhány perccel ezelőtt.

-Ezt a bájos kis hölgyet hátrahagyták a bejáratnál őrködni. Nem volt hajlandó megadni magát, ezért kénytelen voltam felpofozni!-fogta ránk Rita puskáját Barrett elégedetten.

-Ms. Lensdorf! Szóval maga áll a gyilkosságok hátterében!-suttogta Rita remegő hangon.

-Többé-kevésbé.-biccentett a főnövér elegánsan, mondhatni fejedelmi mozdulattal.

Miguel ekkor odalépett Ritához és nem túl gyengéden felrángatta a földről, majd látható élvezettel motozta végig, elszedve tőle a zsebében talált töltényeket és a bicskáját. A nő néma dühvel tűrte a megaláztatást, s megvonaglott, mikor a számára kényes helyekre csúszott a fickó keze.

-Na! Ne csiklandozzon...!

Én közben arra gondoltam, most úgy bánnak Ritával, ahogy ő bánt velem tegnap este, mikor beóvakodtam a szobájába.

-Mondjuk inkább úgy, hogy én vagyok ennek a földalatti üzemnek a vezetője.-mutatott körbe Ms. Lensdorf alig titkolt büszkeséggel.-És nem szeretem, ha mindenféle kíváncsi turisták lebzselnek a környékünkön.

-Miféle üzem?

Powell még mindig nem értett semmit. Nekem viszont már kezdett derengeni az igazság, valahol a templom alatt kanyargó alagutak mélyén. A fejemben végre összeállt az elmúlt napok hátborzongató eseményeinek mozaikja, egyszóval megértettem mindent.

-Kábítószer.-nyögtem ki a megoldást, mint diák az érettségin.

Ha Rad Hamar Fing, egykori tanítómesterem most lenéz a felhők közül, bizonyára elégedetten látja, hogy ismét sikerült megfejtenem a rejtélyeket, briliáns elmém sebesen szárnyaló gondolatainak hála. Kár, hogy rövidesen én is odakerülök a mesterem mellé egy szépen bodorodó felhőpamacsra, így nem lesz időm eldicsekedni a felfedezésemmel itt a földi életben. Ezt természetesen Vydám védőszellemem suttogta a fülembé kárörvendően. Őszintén szólva kezdtem osztani a nézetét, de pillanatnyilag sajnos nem voltam abban a helyzetben, hogy bármit is változtathassak az események menetén.

-Úgy bizony! Látom, te már rájöttél édesem!

Maria egy bájos pusztit lehelt felém örömeiben.

-Valóban. Ez itt, a csiki templom alatt egy kábítószer gyártó üzem.

-Hát persze! A nevetőszer! És a szúrások a halottak karján! Gondolhattam volna!

Végre Powellnek is leesett az a bizonyos kavics, és nagyot koppanva elgurult a pince távolabbik végébe.

-Csiklandominnek hívják és a túlادagolása halálra röhögteti az embert.-magyarázta Ms. Lensdorf, ölébe ejtve géppisztolyát.

-Még nem hallottam róla.-adtam a tájékoztatót, hogy rávegyem a mesélésre. Tudtam jól, most már csak egyet tehetek. Húznom kell az időt, amíg az ilyenkor szokásos, menetrend szerinti segítség meg nem érkezik. Mert meg szokott érkezni, tudtam jól tapasztalatból. Még nem keveredtem ugyanis olyan bűnügybe, ahol ne estem volna balga mód a gyilkosok fogságába, s aztán ne szabadítottak volna ki az időben érkező felmentő csapatok.

-Csak fél éve dobtuk piacra Európában.-folytatta Maria az ismertetést.-A tinédzserek máris imádják. Rövidesen népszerűbb lesz, mint az extasy vagy a heroin. Körülnéztél odafent Peter?

-Igen, tiszta a környék.-biccentett a kígyóképű magabiztosan.

-Miguel! Menj és zárd be a kijáratot, nehogy mások is letévedjenek ide!-parancsolta ekkor Ms. Lensdorf.

-Igenis főnök!-Miguel engedelmesen elkocogott.

-Franco! Kötzd meg a lányt!-intett Maria kecses mozdulattal. Rita, aki ekkor mellettem állt, tiltakozni akart, mire kapott egy fejedelmi pofont Francótól. Ezután engedelmesen tűrte, hogy hátracsavarják a karját és masnit kössenek a csuklójára. Végül odahúzódott mögém, igyekeztél eltűnni a további pofonok útvonalából. Meg tudtam érteni, hogy nem tetszik neki ez a bánásmód. És abban is biztos voltam, hogy a java még hátra van.

-Megmondtam, hogy be fognak sétálni a csapdába!-közölte Barrett elégedetten.

-Tényleg? Hogy jutottatok ide?-Maria kérdése nekünk szólt, Robertson adta meg rá a választ, a kígyóképű felé intve a fejével.

-Találtunk egy térképet a szobájában.

-Persze, én hagytam ott szándékosan.-dicsekedett Barrett vigyorogva.

Ms. Lensdord tűnődött egy hosszú másodpercig, majd kényelmesen az asztal szélének dőlt, és könyökével megtámaszkodva rajta beszélni kezdett.

-Nos, ha már ilyen szépen összejöttünk itt a föld alatt, akkor engedjék meg nekem, hogy dióhéjban elmeséljem a mi kis üzemünk történetét.

-Kíváncsian várjuk!-kontráztam lelkesen, mintha csak a klubban üldöglénénk, ahol egy pohárka jóféle whisky mellett, csevegve töltjük el a napot.

-Azt meg HISZEM!-bólintott Maria hamiskásan.-De ha azt képzeled Lagzi, hogy ezzel időt fogsz nyerni, akkor nagyon tévedsz. Most senki sem fog a segítségedre sietni, hogy kihúzzon a kulimászból, mint a korábbi esetekben.

-Miféle esetekben?-kiváncsiskodott Rita, kikukucskálva a hátam mögül.

-Kedvesem!-mosolygott rá a főnövér anyaián, szinte már szeretettel.-Mr. Lókence messzeföldön híres arról, hogy folyton belekeveredik mindenféle rejtélyekkel teli gyilkossági ügyekbe. És arról még inkább híres, hogy kivétel nélkül mindig megússza élve az ilyen bulikat. Jól tudom, Lagzi?

-Többé-kevésbé.-vallottam be töredelmesen.

-Alex Brandon volt szíves elmesélni tegnap néhány ügyedet, amit sikerrel oldottál meg az elmúlt években. Nekem a vérbárány éjszakájáról szóló tetszett a legjobban.

-Nem tudtam, hogy ilyen népszerű vagyok.-magamban átkoztam Bolond Brandont, amiért fecsegősebb, mint három vénasszony a templom előtt, mise után.

-Én is olvasok krimiket a szabadidőmben, így tudom, hogy mi következik ilyenkor. Most el fogom mondani az ügy részleteit, aztán...

-Aztán?-szakította félbe Fred Parsson türelmetlenül. Ő és a társa időközben leültek a sarokba, hátukat a nyirkos falnak vetve, és olyan érdeklődve figyelték a kibontakozó cselekményt, mintha csak egy királydrámát néznének a színházban.

-...a várva várt felmentő sereg sajnos nem fog megérkezni.-fejezte be szomorúan Maria a mondatot.-A turisták mind elmenekültek, közel járhatnak már Sanguhoz. Más pedig nincs itt rajtunk kívül a környéken. Se márgák, se csikik, se kóborló kincsvadászok. Úgyhogy nem kell sietnem a történetemmel.

-Mi ráérünk!-biztattam kedvesen, mire elnevette magát.

-Azt meg HISZEM! Igazán kár, hogy utána mind meg fogtok halni, de sajnos nem hagyhatunk nyomokat a rendőrségnek. És ezúttal te sem fogod élve megúszni Lagzi, erről magam gondoskodom!-Ms. Lensdorf bájos arcáról gyorsan leolvadt a mosoly, mint hórétég a háztetőkről, ha hirtelen jön a tavasz. A tekintete zord lett és kegyetlen, szemei pedig metszőek, akár egy metszőolló.

-Megtisztelő, hogy ennyire odafigyelsz rám Maria!-udvariaskodtam, miközben a lelkem mélyén kezdett kiverni a frász. Bevallom őszintén, most nagyon szerettem volna valaki másnak a bőrében lenni. Vydám egyetértett a vágyammal. Ő is szeretett volna valaki másnak a védőszelleme lenni.

-Ennyit igazán megtehetek érted! Jó volt veled az ágyban orvososdit játszani, de akkor is megöllek kedvesem!-mint a vadászó kobraé, olyan volt a főnövér pillantása.

-Orvososdit? Igen?-kérdezte Rita a hátam mögött, és ezzel egyidőben éreztem, hogy térdével alaposan fenéken billent. Én meg közben pirultam és főttem a levemben, mint jobb sorsra érdemes misszionárius a kannibálok kondérjában. Láttam, hogy Thomas Rollins és Jeff Robertson elismerően vigyorognak mellettem, csak a két növényvadász volt búskomor. Alighanem rájöttek már, hogy mindannyiunkra hasonló sors vár ebben a pincében.

-Igen! Ti férfiak olyan könnyen hagyjátok magatokat elcsábítani!-dűnnyögte Ms. Lensdorf fölöttébb elégedetten.

Erről nyomban eszembe idéződtek azok a pillanatok, amikor ott állt a szobám közepén, egy szál ezüstös holdsugárba burkolózva. Felejthetetlen látvány volt, még most is összefutott tőle számban a nyál. Olyan ennivaló volt azzal a hamvas, feszes bőrével, mint egy érett őszibarack a piacon. Hát szabad egy ilyen szépség csábításának ellenállni? Másfelől kár, hogy az ebbe a gyönyörű testbe szorult lélek bűnözésre adta a fejét, és most egy rút géppisztolyt szorongat finom kis kezecskéjében. Ez már korántsem tetszett nekem annyira.

-Nem szokásom ellenállni a szívélyes invitálásnak.-védekeztem végül behúzott nyakkal, kínosan vigyorogva. Aztán azon kezdtem tűnődni, vajon melyik nő jelent rám nézve nagyobb

veszélyt. Az előttem ülő Maria a géppisztolyával vagy a mögöttem csendesen füstölő Rita a megsértett női önérzetével. Egyszó mint száz, nem tűnt túl biztatónak a helyzetem.

Maria vidám pillantást vetett rám, aztán Ritára és elégedetten összecsapta tenyerét.
-Ez remek! Akkor tekintettel az együtt töltött éjszakánkra, te leszel az utolsó Lagzi, akinek beadom majd az injekciót.

6.

Léptek csikordultak a megvilágított folyosón, s ez pár másodpercre elterelte figyelmünket a halálosan kellemetlen témáról. Miguel érkezett vissza, hanyagul lóbálva géppisztolyát. A terembe lépve leoltotta maga mögött a folyosói világítást és csatlakozott Francohoz, aki egy oszlopnak dőlve ácsorgott velünk szemben, ujját egy pillanatra sem véve le a ravaszról.

-Maga ölte meg a társainkat? Russt és Johnt?-kérdelte Powell, hirtelen megélénkülve a sarokban.

-Nem én, hanem a két társunk a misszióból, Gotowsky doktor és Sandro, akik időközben sajnálatos módon szintén elhaláloztak.-vallotta be szomorúan Ms. Lensdorf.

-Nem kár értük!-köpött maga elé Parsson megvetően.

-A márgák ölheték meg őket bosszúból, amiért tegnap eltettük láb alól azt a bennszülött fiút.- vélte Barrett, odahúzva magának egy széket és lehuppant rá.-Kiloptam a hullájukat a hűtőházból és elrejtettem a mocsárban, nehogy azonosítani tudja őket a rendőrség. Sandronak priusza volt ugyanis.

-Alaposan melléfogtál az elmúlt napokban Peter! Ezt nem vártam volna tőled!-fedtte meg szigorúan Ms. Lensdorf a kígyóképűt, mint tanárnéni az engedetlen nebulót.

-Ezt hogy érted Maria?-hökkent meg a pasas.

-Azért kellett ennek a rengeteg embernek meghalnia, mert elügyetlenkedted a dolgokat. Tudod, hogy utálok az amatőr munkát.

A főnövér újra kézbe vette a fegyverét, mintha csak véletlenül tenné, és játszani kezdett a závarzáttal.

-Próbáltam Lókencét eltenni láb alól, ahogy javasoltad, de megúsza a mérgezést!- méltatlankodott a kígyóképű, és vádlón rám mutatott. Mintha bizony egyedül én lennék a felelős azért, mert nem kacagtam halálra magam a whiskymbe adagolt nevetőszertől.

-Neked mindig ekkora mázlid van Lagzi?!-fordult hozzám angyali mosollyal Ms. Lensdorf.

-Többnyire.-vallottam be szerényen.-Csak egy kortyot ittam a whiskyből, szerencsére. De így is olyan hatást gyakorolt rám, mint egy lórúgás. Megtudhatnám miből készül ez a szer?

-Hát persze. Összetételében hasonlít ahhoz az anyaghoz, amivel a csiki papok mérgezték meg évszázadokon át az áldozataikat Vigyorina oltárán.

A főnövér bejelentése alig gyakorolt ránk nagyobb hatást, mint egy közepes erejű tájfun. A két növényvadász egyből fölkapta a fejét, Jeff Robertson állta pedig majdnem a lábára esett. Az elmúlt napok bőséges hulla termése egyértelműen a csikik szektájára terelte a gyanúkat, és most végre kiderült, nem alaptalanul.

Maria beszélni kezdett, s szavai nyomán fokozatosan körvonalazódni kezdtek előttünk egy szövevényes bűnügy jelenbe nyúló száalai.

7.

-Én korábban egy indiai gyógyszergyárban dolgoztam asszisztensként, dr. Simon Gotowskyval együtt, aki híres vegyész volt Calcuttában a kémia tanszéken. Neki köszönhettem a jól fizető állásomat, rögtön az egyetem elvégzése után. Ezért cserében persze évekig a szeretője voltam, csak hát időközben Simon rászokott a kokainra. Ezt pedig nem kellett volna. Köztudott dolog, hogy a kábítószer függőség egyik mellékhatása éppen az, hogy csökkenti a szexuális teljesítőképességet, sőt idővel teljes impotenciát okoz. Szegény Simon az elmúlt két évben már nem nagyon tudott jeleskedni a férfiasságával, csak az orra csöpögött folyton, de most inkább hagyjuk ezt.

Maria arcán az őszinte elérzékenyülés szomorú hullámai futottak végig, miközben tekintete a távolba révedt, valahová, a múlt ködbe vesző árnyai közé. Mi csöndben ácsorogtunk,

hallgatva a monológiát. Figyelmemet csupán a csuklómat szorító kötél vonta el szavairól, amely zsibbasztó fájdalmat okozott már a karomban. Próbáltam valahogy lazítani a kötelen, de ezzel csak azt értem el, hogy kidörzsölte a bőrömet és még jobban a húsomba vágott. Így inkább abbahagytam a szabadulási kísérleteket, és ideiglenesen próbáltam nem tudomást venni sanyarú helyzetemről.

-Aztán az egyik indiai kollégánk, Szamudr Pusjamitrának hívták az illetőt, véletlenül rábukkant egy régi, bengáli nyelven írt gyógyszerész könyvben a nevetőszer összetételének leírására. Mivel akkoriban épp a halucinogén szerek hatásmechanizmusával foglalkoztunk, így vizsgálni kezdtük a kérdéses vegyületet. Az előállításához szükség van egy bizonyos orchidea faj virágára, amely itt, a Brahmaputra vidékén található. Hosszas kísérletezgetés után sikerült úgy módosítanunk a szer összetételét, hogy eszményi kábítószer legyen belőle. Ez Simon ötlete volt, aki ekkor már erősen függött a kokaintól, és szeretett volna áttérni valami új anyag fogyasztására, amivel szinten tarthatja magát. Pusjamitrának persze nem tetszett a dolog, főleg amikor kiderült, hogy kereskedelmi mennyiségben is előállítható a csiklandomin, olcsón és egyszerűen. Ezt a nevet egyébként én adtam neki, mert a kipróbálása olyan érzést keltett bennem, mintha láthatatlan manócskák csiklandoznák az oldalamat.

Megértően bólogatni kezdtem ez utóbbi hallatán, mert eszembe jutott a két törpe, a selyemgatyás nagyobbik és a csupazöld Kuka. Hát engem aztán csaknem sikerült átcsiklandozniuk a halottak birodalmába, annyi szent.

-Rajtakapta Simont a laboratóriumban, hogy beadja magának a szert és ezen rettenetesen összevesztek. Én is ott voltam, és amikor Szamudr megütötte a doktort, fejbevágtam egy vegyszeres palackkal. Nem halt meg, mi mégis pánikba estünk. Ha kiderül mit műveltünk a kutatórészelegben, mindketten börtönbe fogunk kerülni. Képzeltetik, mit éreztem! Simon akkor már teljesen a szer hatása alatt volt. Neki támadt az az ötlete, hogy gyűjtsuk fel a laboratóriumot és tűnjünk el Calcuttából. Először nem akartam, de aztán Pusjamitra feleszmélt, és véres fejjel kiabálni kezdett, hogy gyilkosok vagyunk. Muszáj volt elhallgattatni, amit meg is tettünk. Aztán szétloccsoltunk pár kanna gyúlékony vegyszert a szobában és kiugrottunk az ablakon. Elég volt egy szál gyufa, hogy belobbanjon az egész.

Maria rövid szünetet tartott, s borzongva összebb húzta magán a ruháját. Gyönyörű szemeiben mintha aprócska lángok viszfénye lobogott volna.

-Pusjamitra meghalt a tűzben, a terhelő bizonyítékok pedig odavesztek. Mi akkor szépen elköszöntünk a cégtől, és némi vita után úgy döntöttünk, hogy beszállunk a kábszer üzletbe.

-Szóval az orchidea miatt telepedtek meg itt, Kazirangában!-kiáltott fel dühösen Powell.

-Úgy bizony! Körbejártuk egész Assam tartományt Tezpurától Kohimáig, hogy feltérképezzük a növény kedvenc előfordulási helyeit. Ekkor bukkantunk rá erre a templomra, és a félig beomlott pincelejáratra. Közben persze kellett a pénz, hogy valamiből neki tudjunk vágni a termelésnek, így összeálltunk Mr. Barrettel, aki korábban Simont látta el kokainnal. Ő adta a pénzt és egyben végzi az anyag eljuttatását a szállítókhoz, mi pedig előállítjuk a szert.

-Bomba üzlet a csiklandomin, nekem elhihetik!-büszkélkedett a kígyóképű drogdíler elégedetten.-Az átvevők meg voltak tőle örülve, mikor először kipróbálták! Annyit rendeltek belőle, hogy máig sem győzzük gyártó kapacitással!

-Úgy döntöttünk, hogy a környéken fogunk megtelepedni.-folytatta Maria sóhajtván.-De szükségünk volt valamilyen fedő tevékenységre, hogy ne legyen feltűnő a jelenlétünk. Először turistaként érkezünk ide márgaföldre, és többek között Sanguban is eltöltöttünk néhány napot. A faluban működő katolikus misszió meglepetésünkre éppen emberhiánnyal küszködött, így kihasználtuk az alkalmat és jelentkeztünk hozzájuk kórházi munkára. Barrett ekkor szerzett még három megbízható embert, akiket szintén odavettünk a misszióhoz, ápolónak és kisegítőnek. Ezután láttunk neki felmérni a terepet, és berendezni itt, a romok között a laboratóriumot. Sajnos azonban a missziót vezető apáca, Cecília nővér gyanút fogott. Hamar feltűnt neki, hogy imádunk elkóborolni a dzsungelben, így kénytelenek voltunk gondoskodni róla, hogy véletlen baleset érje az erdőben.

-Mi történt vele?-kérdeztem összevont szemöldökkel, holott már tudtam a választ. Egy héttel ezelőtt, mikor magam is a sangui misszió vendége voltam két napig, elbeszélgettem a falubeli gyerekekkel. Ők mondták, mi történt a jóságos öreglánnyal, aki évekig gyógyította a falusiakat.

-Megmarta egy kígyó. A calcuttai rendfőnökök engem neveztek ki a misszió élére, mivel nem tudtak új nővért küldeni. Krónikus nővérhiánnyal küszködnek egy ideje, ami nekünk éppen

kapóra jött. Kevés ember él ezen a vidéken, így nyugodtan dolgozhattunk, egészen addig, míg fél évvel később Tom Billings utazási irodája be nem tette a lábát Kazirangába. Képzelték, hogy megijedtünk! A laborban már javában folyt a termelés, Miguelék rendszeresen kijártak a dzsungelbe orchideát szedni, és ekkor hirtelen tele lett a környék idegenekkel. Felépült a szálló, iszonyúan közel hozzánk, és folyton errefelé bókászta a kíváncsi, minden lében kanál, hülye turisták. Félő volt, hogy véletlenül rátalálnak az üzemünkre. Barrett persze kihasználta a lehetőséget és elvegyült köztük. Így feltűnés nélkül jöhetett, mehetett a kábítószer szállítmányokkal, bár mindannyian tudtuk, ezt nem csinálhatjuk így sokáig. Előbb-utóbb le fogunk bukni, és akkor lőttek az üzletnek.

-Tehát maga ölte meg szegény Tomot!-sziszegte a hátam mögül Rita haragosan.

-Nem én, hanem Simon és Sandro. De erről Peter többet tud mondani.-legyintett Maria, átadva a szót a drogdílernek.

-Tom Billingsnek feltűnt, hogy már harmadszor veszek részt ezen a természetjáró túrán.-vont vállat közönyösen a kígyóképű, megsimogatva fegyvere csövét.

-Nyilván tudni akarta, mit keresek itt folyton Kazirangában, mert követhetett az erdőben és megtalálta az üzemünk titkos bejáratát, amit akkor már gondosan álcáztunk, nehogy rátaláljanak a turisták. Aztán a második napon észrevettem, hogy valaki járt a szobámban a távollétemben, és átnézte a holmimat. Fogalmam sem volt róla, ki lehet az, ezért úgy döntöttem, csapdát állítok neki. Délután megint kimentem a dzsungelbe, ahol rövidesen összefutottam Tom Billingsszel. Utánam jött a fickó és közölte, hogy mindenről tud. Megtalálta a kábítószeres fiolákat a táskámban és rájött, hogy a templom alatt működik a gyártó üzem. Még Gotowskyt is látta előző nap lejönni ide. Meg akart minket zsarolni. Pénzt akart, rengeteget a hallgatásáért cserébe. Én meg elcsaltam a templomhoz és leütöttem. Aztán rábízta az éppen odaérkező Sandrora és a doktorra, hogy tüntessék el.

-És ekkor találták ki, hogy rituális gyilkosságnak álcázzák a dolgot!-szakította félbe Jeff a kiselőadását. Barrett büszkén bólogatott, mintha dicséretet hallott volna.

-Eltalálta, Mr. Robertson! Bevallom, az én ötletem volt az egész. Mielőtt drogkereskedő lett volna belőlem, sokfelé dolgoztam Indiában és Bangladesben, mint kereskedelmi ügynök. Előtte jogot és történelmet tanultam az egyetemen Új Delhiben, ahol volt egy barátom, akinek a nagyapja a csiki szekta tagja volt. Ő mesélt nekem a csikik röhejes szertartásairól, a kacagtató emberáldozatokról és a többi nevetséges dologról. Már ha lehet ezeket annak nevezni. Egyszóval sokmindent tudok ennek a fanatikus vallási csoportnak a történetéről. Így pont kapóra jött nekünk a hajdani csiki szekta legendája, és a kábítószer túladagolásával együtt járó szimptomáknak az ismerete. A szer nagy mennyiségben halálos nevetőgörcsöt okoz, mert túlterheli a szívet és torz vigyorba rántja az ember arcizmait. Jó kis anyag mi?

Nem osztottuk a lelkesedését a téma iránt. Túl sok hullát láttunk az elmúlt napokban ilyen pofával vándorolgatni a környéken.

-Úgy gondoltuk, a csikikre kenjük a gyilkosságot. Ezért fektettük föl a pasast az oltárra, miután belehalt a röhögésbe.

-Csak éppen szemtanúi is voltak a dolognak.-jegyeztem meg halkan. Lelki füleimmel szinte még most is hallom a nevetést, ami azon az estén szűrődött át a dzsungelen keresztül, mikor találkoztam a növényvadászokkal.

-Bizony, méghozzá ketten is! Két biológus.-vallotta be bűnbánó képpel Barrett.

-Maga szemé!-tápázkodott föl a hírré ültő helyéből Fred Parsson, és ha nincs megkötözve, alighanem nekiront a kígyóképűnek. Szerencsére Powell és Rollins még idejében elé ugrott, vállukkal visszatartva a meggondolatlan lépéstől. Így csak arra volt képes, hogy néhányszor a levegőbe rúgjon, megmutatva a dílernek a csizmája talpát.

-Nyugi Fred!-lökődte vissza Powell a barátját.-Higgadj le, most nem a kocsmában vagyunk!

-Maradjon a helyén Mr. Parsson, különben meghal!-csattant fel Ms. Lensdorf, miközben azok még mindig dulakodtak egymással, érdekes táncot járva az orrom előtt. Barrett érdeklődve szemlélte évődésüket, mintha csak egy bennszülött törzs egzotikus, rituális táncát látná egy kulturális fesztiválon.

-Értesültünk róla, hogy a Medixon cég növénygyűjtőket küldött a területre. A falubeliek elmondták, hogy négyen vannak és virágokat szednek az erdőben.-közölte velünk Maria, mikor a kefehajú úgy ahogy megnyugodott és méltóztatott visszaülni a fenekére.

-Miguel kapta el a két fickót, mikor le akartak lépni a templom közeléből. Meglátták mit műveltünk Billingsszel, ezért őket is meg kellett mérgeznünk, majd bedugtuk a hulláikat egy

bokorba, hogy ne legyenek útban.

A kígyóképű magyarázta volna tovább is az eseményeket, de ezúttal meg Powell ugrott fel, nem bírván türtőztetni magát. Kénytelen voltam elgáncsolni, hogy megfékezzem a pasast. Bill hasra esett, és onnan üvöltött a dilerre.

-Ezt nem fogják megúszni Barrett! Ezért kivégzőosztag elé kerülnek!

-Mire a rendőség ideér és rájön, hogy mi történt itt, mi már régen külföldön leszünk!-csóválta fejét helytelenítően Ms. Lensdorf.-Jól tetted Lagzi, hogy elgáncsoltad. Már majdnem meghúztam a ravaszt.

-Maguk pedig a túlvilágon fogják szolgálni Vigyorinát, mint a csiki szekta legújabb áldozatai! Ugye, milyen zseniális?!

Nevetett a szemünkbe Barrett, a kacagó istennőt is megszégyenítő méretű mosollyal.

-Maga komplett örült!-állapította meg Rollins, egy gyakorló elmeorvos szakértő szemével.

-Franco! Hozd a fecskendőket!-intett a kígyóképű kuncogva.

Franco ment, én pedig aggódva törtem a fejem, mi módon tudnék még időt nyerni, mielőtt leendő gyilkosaink belénk döfik a csiklandominos tűt. Mivel nem volt jobb ötletem, mint kérdezni, hát gyorsan megszólaltam.

-Egy pillanat! Azt mondják már meg nekem, miért kellett eltenni láb alól David McKeant és Asvina Thákurát!

-Mert rájöttek a mi kis titkunkra.-felelte egyszerűen Ms. Lensdorf, majd Barrett megint átvette tőle a szót, ecsetelve a részleteket.

-Simon másnap délelőtt rajtakapta azt a McKeant vagy kit, hogy a bejárat körül ólálkodik és gyorsan elbánt vele. Aztán Sandroval közösen őt is felpakolták az oltárra. És ekkor megint akadt egy szemtanú.

-A márga bennszülött.-tettem hozzá tudálékosan.

-Úgy van! Látom Mr. Lókence, maga tényleg olyan okos, mint amilyennek mondják.

-Csak igyekszem követni az eseményeket!-szerénykedtem.

-Csak ahhoz nem volt elég okos, hogy távol tartsa magát a környéktől!-csattant fel dühösen a kígyóképű.-Sajnos fel kellett ismernünk, hogy vége a régi szép, nyugalmas időknek. Már gyilkolni sem lehet a dzsungelben szemtanúk nélkül. Meg kellett ölnünk a márgát is, de akkor jöttek maguk, Ms. Wilsonnal az élen. Nem volt már időnk a bennszülöttet is becipelni a templomba Sandroval, ezért kívül rejtettük el, egy bokor mögé a falnál.

-Miután pedig elmentünk, elvitte McKean hulláját a szállóhoz, hogy ránk ijesszen vele.

Tettem hozzá nyugodtan. Mostanra minden világos lett előttem, így a bűnügy részleteinek felderítése helyett a pusztta túlélésre kezdtem koncentrálni a figyelmemet. Csak az volt a baj, hogy teljesen tehetetlen voltam, mint meztelencsiga a jégen. Ha nem történik rövidesen valami csoda, mind a hatan itt fogjuk végezni a föld alatt, és talán még a vigyorgó hulláink sem fogják meglátni többé a fenti, vakító napfényt.

-Pontosan!-helyeselt Barrett elégedetten.-Billings maradványait pedig elloptam a hűtőházból és átcipeltem Mr. Powellék táborába, hogy kellően összezavarjam ezzel a dolgokat.

-Csakhogy a márgák közben rájöttek mi folyik az orruk előtt az őserdőben, és bosszúból megölték a doktort, meg a társát.

-Igen. Másnap egyedül kellett a két biológus maradványait átköltöztetnem a szállóhoz. Nem volt könnyű feladat, elhihetik! De kénytelen voltam megtenni, hogy teljes legyen a zűrzavar és a pánik. Aztán úgy gondoltam, nem ártana belekeverni a márgákat is az ügybe. Visszamentem a templomhoz, ahol maguk épp Billings, Gotowsky és Sandro holttestével voltak elfoglalva. Itt eljátszottam, hogy megtámadtak a fülvadászok és megvágтам a tenyeremet, hogy hihetőbb legyen a sztori.

-Mi meg bedőltünk neki, mint maci a málnásba!

Jeff Robertson rosszállóan összevonta szemöldökét, úgy nézte a kígyóképűt.

-Azt szerettem volna elérni, hogy a turisták pánikba essenek és hanyat-homlok meneküljenek el innét. Olvastam a Tours reklámanyagában azt a jól megírt csaliszöveget Vigyorina istennő elveszett aranyszobráról. Tudtam, ez még inkább ide fogja vonzani a kíváncsiskodókat a templomhoz. Akkor pedig rövidesen felfedezik a bejáratot és mi becsukhatjuk a boltot.

-Mindjárt gondoltam, hogy mese az egész!

Thomas Rollins helytelenítő pillantásokat vetett Robertsonra.

-Tom ötlete volt! Reklámfogásnak szántuk, hogy minél több pénzes turistát csábítsunk ide. Azt reméltük, ettől majd beindul az üzlet!-védekezett szomorúan az erdei vezető.

-Hát ez tökéletesen sikerült!-gúnyolódott vele Powell.

-A történetek után úgy döntöttem, be kell zárunk a laboratóriumot és át kell költöztetnünk az egészet valahová a határon túlra, a burmai hegyek közé.-mondta Ms. Lensdorf, a társaihoz intézve szavait.-Túl sok ember halt meg igen rövid idő alatt a környéken.

-Gondolja főnök, hogy ott biztonságban leszünk?-kérdezte Miguel óvatosan.

-Nem tudom. Majd kiderül ha odaérünk. Orchideák azon a vidéken is akadnak, a hegyek lábánál.

-A rendőrség keze messzire elér Maria!-figyelmeztettem a nőt, a terem túlsó végében ügyködő Francora figyelve, aki még mindig rakosgatta az injekciós tűket és fiolákat. A főnövér elgondolkodott a szavaimon.

-Csak ha tudja, hogy mi után nyúljon. Biztos voltam benne, hogy a rendőrség rövidesen a nyomunkra fog bukkanni. Ezért, hogy időt nyerjünk, még tegnap tönkretettem Thákura rádióját, nehogy értesíteni tudjon bárkit is a történetekről. Barrettet pedig utasítottam, hogy tegye tönkre a terepjárókat.

-És mérget kevertél az italomba Maria!-tettem hozzá szemrehányóan.

Vajon miért van az, hogy az ilyen szép nők sokszor ennyire csúnya dolgokat művelnek? Talán nem tetszett neki az éjszakai produkcióm? Pedig igyekeztem alaposan orvosolni a problémáit. Ezért még nem kellene eltenni láb alól a jobb sorsra érdemes doktorbácsit.

-Nem ő! Én voltam az!-vigyorgott rám lelkesen Barrett.-Maria utasított, hogy tegyem el láb alól magát. Úgy gondoltuk, a turistacsapatból maga a legveszélyesebb, mert hallottuk a hírét Sir Brandontól. Féltünk, hogy túl hamar rá fog jönni, miben mesterkedünk. Ezért betörtem magához és megszúrtam a szobában talált whiskys üveget. Annyi csiklandomint tettem bele, hogy attól egy víziló csorda is halálra röhögné magát, pedig azoknak köztudomásul nincs humorérzékük. Nem rajtam múlt, hogy élve megúsza, Lókence!

-Asvina Thákura viszont nem volt ilyen szerencsés.

Maria mélyen a szemembe nézett, hideg kegyetlenséggel. Ezekben a pillanatokban a legkevésbé sem hasonlított arra a vonzó lányra, akivel volt szerencsém ágyba bújni nemrég.

-Még nem említettem Maria, de próbált megszarolni a fickó. Valószínűleg talált valamit Billings holmijai közt, amiből rájött, mi folyik itt a templom alatt. Nem tehettem mást, ki kellett nyírnom őt is.

-És a nyakunkra hozta Lókence csapatát. Ez nem volt benne a tervben Peter!

Végre feltűnt nekem, hogy a főnövér kezében feketélő géppisztoly csőve nem ránk, hanem a dílerre irányul, alig észrevehetően. Sebesen kattogni kezdtek az olajozásra szomjazó fogaskerekek a fejemben, ahogy próbáltam kitalálni, miről lehet szó.

-Biztos voltam benne, hogy a fickó nem fog nyugodni addig, míg rá nem talál az üzem bejáratára.

Barrett nem vette észre a dolgot, zavartalanul fecsegett tovább.

-Úgy gondoltam ide csalom őket, hogy végezhesünk velük, mielőtt elhagynánk a környéket. Amíg a rendőrség a hullák számolgatásával lesz elfoglalva, mi nyugodtan leléphetünk Burmába.

-Világosan megmondtam, hogy ne foglalkozz velük!

Maria hangja lelassult, súlyosabbá vált. Én meg egyre biztosabb voltam benne, hogy történni fog valami. Aki olyan sokat forgolódott már különböző gyilkosok fogságában, mint én, az megérzi az ilyesmit. Tudják: telepátia, zsaruöszön, miegymás.

-Azt szerettem volna, ha ma reggel kivétel nélkül mind elgyalogolnak Sanguba, hogy tiszta legyen a terep. Így lett volna időnk összepakolni.-folytatta Ms. Lensdorf.

-Megtöltöttem a fecskendőket.-jött vissza közénk Franco, nagy fémtálcán hozva a halált.

-Ezt nem tehetik meg velünk!-tiltakozott rémülten Rita, és még inkább igyekezett a hátam mögé bújni. Éreztem a teste melegét, mert tenyerem véletlenül a combjaihoz simult. Más körülmények között izgatott volna a dolog, de most az életünk megmentésével voltam elfoglalva, így nem tudtam kellően értékelni a közelségét.

-Végezzünk velük gyorsan, aztán induljunk!

Barrett türelmetlenül felpattant, de senki sem mozdult.

-Súlyos hibákat követél el Peter az elmúlt napokban.-csóválta fejét Maria szigorúan.

-Pedig mondtam, hogy ne próbálj mégegyszer turistaként az áruért jönni.

-Ezt ne most beszéljük meg Maria!

-Dobd el a fegyvert Peter!

Egy pillanat alatt megváltozott a helyzet a pincében. Mintha jeges fuvallat söpört volna végig az arcokon, egyből rájuk fagyott a döbbenet grimasza.

-Tessék? Mit jelentsen ez... Maria? Fiúk!-fordult a társai felé a kígyóképű, egyben rájuk emelve a puskáját. Miguel és Franco közelebb húzódtak Mariához, így három géppisztoly nézett farkasszemet egy vadászpuskával. Csak annak tudtam örülni, hogy mi nem vagyunk a tűzvonalban. Ha szépen kiírtják egymást a gyilkosok, legalább van esélyünk a menekülésre.

-Kinyírtál egy csomó embert és a nyakunkra hoztad a rendőrséget!

Maria most már dühöngött, szemei villámokat szórtak a diler felé.

-Tudod ki volt David McKean? Az indiai rendőrség tisztje! Ezt a felügyelőtől tudom, aki megtalálta a fickó holmijai közt a jelvényét. Valószínűleg már napok óta a nyomodban volt. Majdnem lebuktattál minket az óvatlanságoddal! És miattad halt meg Simon és Sandro is. Ha nem ölitek meg azt a bennszülöttet, ők még most is élnének!

Ez alighanem fájó pont lehetett a főnövér számára, mert mintha egy apró könnycseppet láttam volna megcsillanni a szeme sarkában.

-Mi legyen vele?-kérdezte Franco idegesen.

-Adj neki egy szurit!-mondta Ms. Lensdorf, mire a pincehelyiségben elszabadult a pokol.

Annyit láttam még, hogy Barrett célzásra emeli a puskáját, Maria pedig meghúzza a ravaszt. Én ekkor már javában fordultam, hogy a falhoz lökjem Ritát, a testemmel takarva őt a golyók elől.

A szűk térben dobhártyaszaggató erővel dördültek el a fegyverek. Valaki kiáltott, mellettem Robertsont láttam a földre vetődni. A növényvadászok és a cserkészparancsnok akkor már a földön lapultak, Rita pedig rémülten felsikkantott, miközben az arcunk egymáshoz szorult.

Egy eltévedt lövedék kapott gellert a falon, nem messze tőlünk, aztán a földre zuhanó emberi test robaját hallottam a hátam mögött. Kisvártatva csend lett. A löporfüst ismerős szaga töltötte be a környéket, s ahogy hátrapillantottam, tekintetem egy földön heverő mozdulatlan alakra esett.

A kőpadlón gyorsan terjedő vértócsa közepén Peter Barrett feküdt, illetve ami megmaradt belőle.

8.

-Felállni!-ordította el magát Miguel. Odalépett a porban heverő növényvadászokhoz és addig rugdosta őket, míg talpra nem kecmeregtek.

-Mindenki jól van?

Körülnéztem sebesültek után kutatva, de láthatóan senki sem kapott ólommérgezést, az előttünk heverő halottat kivéve. Úgy becsültem, Barrett legalább tíz golyót kapott, mert a testén teljesen szétszaggatták a ruhát a becsapódó lövedékek.

-Ezek egymást is kinyírják!-dünnyögte meglepetten Parsson, aztán vigyorogni kezdett.

-Megérdemelte! Elnézést ezért a kis közjátékért.-vont vállat Ms. Lensdorf közönyösen.

-Húzd odébb Franco, a sarokba! És ürítsd ki a zsebeit!

-Nézd Maria! Szerintem okosabb lenne, ha most szépen elengednél minket.

Megpróbáltam a nő lelkére hatni, de ennyi erővel akár a szemközti, szépen faragott kőoszlopnak is beszélhettem volna. A főnövér rideg volt és hajlíthatatlan. Láthatóan elszánta magát, hogy az összes fölösleges szemtanút átküldi a túlvilágra Findzsának, a halottak urának színe elé.

-Arról szó sem lehet! Nagyon sajnálom Lagzi, de túl sokat tudtok. Különösen most, hogy elmondtam a részleteket.

-Nem kellett volna elmondania! Mi egyáltalán nem voltunk rá kíváncsiak!-kiáltott föl kétségbeesetten Bill Powell, vadul forgatva szemeit tehetetlen dühében és félelmében.

-Dehogynem. Hiszen épp azért jöttetek ide, hogy megfejtsétek a csiki szentély rejtélyét! Sajnos közölnöm kell, hogy nincs itt semmiféle aranyaszobor. Mikor beköltöztünk, alaposan átkutattuk a pincerendszert. Még a falakat is megkopogtattuk, de semmilyen elrejtett kincset nem találtunk.

-Kár! Pedig már úgy örültem neki, hogy rátalálunk az aranyra!

Parsson lemondó tekintettel sóhajtozott a sarokban.

-A túlvilágon lehetőségek lesz megkérdezni Vigyorinát, hová lett a szobra!

Röhögött a képünkbe Miguel gúnyosan.

-Ne vesztegessük tovább az időt fölöslegesen!-lépett oda elénk Ms. Lensdorf, ránc emelve géppisztolyát.

-Maria! Gondold meg...!

Szerettem volna még kérdezni tőle néhány dolgot, csak éppen semmi értelmes nem jutott az eszembe. Vydám védőszellemem pedig újra sopánkodni kezdett a lelkem mélyén, elmondva engem mindennek, ami az észbeli képességeim korlátaira, netán hiányára jellemző. Egyik sem volt túl hízelgő rám nézve, ezért nem idézem a szavait. Maria közben odébb terelt a fegyvere csövével.

-Ms. Wilson! Öné a megtiszteltetés, hogy elsőként ízelheti meg a felhőtlen vidámság mindhalálig tartó gyönyörét!

-Kérem, ne!

Rita megint tiltakozni próbált, mire ezúttal Ms. Lensdorf kevert le neki egy hatalmasat. Aztán még egyet, hogy egyformán piros legyen az arcának mindkét oldala. Úgy látszik Rita számára ez a mai a nagy pofonok napja volt. Mire észbe kaptunk, már előre rángatta a nőt középre.

-Ne ellenkezz velem szépségem! Franco! A fecskendőt!

-Inkább lőjjön le!-kérte Rita vöröslő arccal, esengve és rémülten. Mivel Miguel elállta előlünk az utat, kénytelenek voltunk tehetetlenül nézni az eseményeket.

-Nem lesz rá szükség!-biztatta a főnövér megnyugtatóan.

Franco letette a fegyverét, és térdre kényszerítette Ritát, erősen fogva hátulról a karjait. Felhúzta rajta a ruhaujját, szabaddá téve a lány bal karját. Maria szintén kénytelen volt az asztalra helyezni a géppisztolyt, majd kiválasztva egy szimpatikusnak látszó fecskendőt a tálcán heverők közül, odaállt Ms. Wilson elé. A vénájába akarta döfni a tűt, de Rita túl hevesen rángatózott, vonaglott, minden erejével szabadulni próbált.

-Ne...! Nem akarom...! Lagzi, segíts...! Hagyjanak!

-Bocsáss meg Rita! Nem lett volna szabad engednem, hogy velünk gyere!-kiáltotta elkeseredetten Robertson, és lehajtotta fejét. Egyikünk sem mert mozdulni, hogy csináljon valamit. Bevallom én sem. Ebben nagyrészt szerepet játszott az is, hogy Miguel egyenesen a mellemre irányította a fegyvere csövét. Mitagadás, pocskul éreztem magam. Vydám őrzőszellemem szintén.

Maria közben többször próbálkozott, de hiába. Nem tudta Ritába szúrni az átlátszó folyadékkal töltött fecskendőt, mert a lány olyan hevesen vonaglott, mint egy királykobra, ha óvatlanul a farkára lépnek. Már a földön hevert, Franco egyszerűen nem bírta vele.

-Fogd már le rendesen ezt a libát!-kiáltott fel végül türelmét veszítve a főnövér.

-Egyszerűbb lenne a fenekébe nyomni!-vélte Franco, és gyorsan a hasára fordította a vadul rugdalózó nőt, majd ráült a hátára. Engem egy szabadfogású pankrációs versenyre kezdett emlékeztetni a küzdelem, amelynek sajnos előre eldöntött már a kimenetele. Hogy ez szerencsére mennyire nem így volt, arról rövidesen meggyőződhettem.

-Jól van, akkor húzd le a nadrágját!-parancsolta Ms. Lensdorf, rátérdeelve a lány combjaira.

-Ne...! Hagyjanak!-sikította Rita bölgve, mint a malac a bölérek alatt, miközben erőszakkal megszabadították a kérdéses ruhájától.

-Csak egy kis szuri lesz, ne félj kislányom! A doktornéni érti a dolgot!

Maria próbált megnyugtató hangon beszélni, ahogy a rakoncátlanokhoz szokás. Közben pedig senki sem figyelt a terem túlsó végébe, ahol egy magányos alak bontakozott ki a folyosó sötétjéből. Csak akkor néztünk oda, mikor kiáltás harsant, jócskán túlszárnyalva a dulakodók zaját.

-Fel a kezekkel!

Akkora csend lett hirtelen a csikik temploma alatt húzódó pincerendszerben, mint éjszaka egy vákuumkamrában. Minden tekintet az újonnan érkező személy irányába fordult, aki lassan előrébb lépett, hogy jól láthassuk a kezében tartott távcsöves vadászpuskát.

-Ms. Turner!-elsőként Bill Powellnek jött meg a hangja, bár alig hallottuk szavait.

A megkönnyebbülés forró hullámai futottak át rajtam, ahogy felismertem a nőt. Szóval mégiscsak ideért a felmentőcsereg! Gyakorlatilag a legeslegutolsó pillanatban, de azért épp időben.

-Tegye le azt a fecskendőt, különben szitává lövöm!-figyelmeztette a főnövért Ms. Turner határozottan.

Maria kezében megremegett az injekciós tű. Láttam rajta, a legszívesebben csak azértis belevágná az alatta heverő Ms. Wilson immáron csupaszon meredező, izmos fenekébe a szurit, de végül észhez tért és a földre ejtette a tubust.

-Hát maga meg hogy kerül ide? Azt hittem bezártad az ajtót Miguel!

-Én bezártam!-nyögte a megszólított, lassan a lábához engedve géppisztolyát, majd engedelmesen a magasba nyújtotta karjait.

-Jó, és most maguk hárman hátráljanak a falig, feltartott kezekkel!-vezényelte Ms. Turner harciasan. Úgy állt ott előttünk, a szokásos túrázó felszerelésében, mint egy vérbeli amazon.

-Soha jobbkor nem jöhetett volna hölgyem!-áradozott Robertson akkorát sóhajtván, hogy befért volna a száján a fél templom.

-Jól van, Ms. Wilson?-nézett a földön hempergő lányra Emma Turner. Rita égővörös arccal bámult fel rá, de nem mert az oldalára fordulni, hogy felálljon. Tekintettel arra, hogy a nadrágja és a csipkebugyija még mindig valahol a térde körül barátkozott a kőpadlót borító kossal.

-Voltam már jobban is! Utálom az injekciós tűket! Felhúzná valaki a nadrágomat?

-Mindjárt!

Emma odaoldalazott hozzám, közben végig a túlsó sarokba terelt Mariáékra szegezve fegyverét és előhalászott valahonnan egy jókora dzsungelkést.

-Magasabbra a kezekkel Ms. Lensdorff! Igazán nem volt szép dolog maguktól, hogy lehúzták Ms. Wilsonról a bugyiját. Tartsa a kezét Lókence!

Megfordultam, s egy pillanattal később lehullott kezemről a kötél.

-Már kezdtem aggódni, hogy nem talál ide!-dünnyögtem, véresre sebzett csuklóimat masszírozva, hogy mihamarább helyreálljon bennük a keringés. Aztán elvettem Turnertől a bozótívágót és sorra kiszabadítottam a többieket is. Legutoljára Ritát, aki nyomban a bugyija után kapott, mintha az élete függne tőle, hogy időben fel tudja-e húzni arra a formás, izmos ülepére a kérdéses ruhadarabkát.

-Nem volt könnyű zaj nélkül kinyitni az ide vezető ajtót! De az a lényeg, hogy időben érkeztem. Látom, Barrettet lelőtték!

Ms. Turner kifürkészhetetlen pillantást vetett a sarokban heverő kígyóképű hullájára.

-Hogy találta meg a lejáratot Ms. Turner? És egyáltalán, hová csatangolt el hajnalban? Aggódtunk magáért!

Jeff vállon veregette a nőt, olyan büszke tekintettel, mintha egy olimpiai bajnokot köszöntött volna, annak edzőjeként. Rollins közben kézbe vette a földön árválkodó géppisztolyt, a növényvadászok pedig az asztalon hagyott másik két fegyverrel barátkoztak, mondhatni kitörő örömmel.

Felsegítettem Ritát és hagytam, hogy remegve hozzám bújjon, átöleljen. Arcán elmázolódt az orrából csöpögő alvadt vér, tetőtől talpig kosz borította és remegett, mint a hűtőből frissen kivett karácsonyi kocsonya. Egyébként egész tűrhető állapotban volt.

-Barrettet követtem a templomig.-kacsintott rám elégedetten Ms. Turner.-Láttam, hogy kinyitja az álcázott ajtót, majd behúzódik a bokrok közé. Én is ugyanezt tettem és vártam. Kisvártatva megjöttek maguk, és gyanútlanul besétáltak a csapdába. Mikor Barrett elkapta Ms. Wilsont, szerettem volna közbelépni, de túl messze voltam. Mire odaértem, már eltűntek odalent. Aztán jött valaki és bezárta az ajtót. Alig tudtam kívülről kifeszíteni a zárat, az egyik bicskám bele is tört az igyekezetbe.

-Az életünket mentette meg! Köszönjük!-lihegte Powell felszabadultan.

-A hálám üldözni fogja a síríg, kisasszony!
Kontrázott Parsson is csak, hogy mondjon valamit.

-Kicsoda maga?-kérdezte Ms. Lensdorf savanyú tekintettel, érthető okokból nem csatlakozva az ünnepléshez. Ekkor úgy döntöttem, itt az ideje beavatnom a jelenlévőket abba a titokba, amit jómagam is csak előző este tudtam meg a szabadítónkról.
-Engedjék meg, hogy bemutassam Ms. Emma Turnert, az indiai rendőrség nyomozótisztjét.

10.

-Még egy zsarú!-fintorgott Ms. Lensdorf dühösen.

Emma közben a zsebébe nyúlt, és előbányászta az igazolványát, amit nekem már megmutatott tegnap, mikor a szobájában jártam.

-Gadwal hadnagy vagyok Calcuttából. A kábítószeres ügyosztályon dolgozom, David McKean pedig a társam volt. Az új anyag, a csiklandomin forrásának felderítése volt a feladatunk, ezért követtük Peter Barrettet. Pár hete jöttünk rá, hogy ő szállítja be Calcuttába, és onnan tovább ezt az újfajta, és igen veszélyes mellékhatásokkal járó kábítószeret. Úgy látom, végre a gyártás helye is meg van, az előállítókkal együtt. Úgyhogy érezzék magukat letartóztatva!

Ms. Lensdorfék letartóztatva érezték magukat, mi pedig tovább úsztunk a boldogságtól.

-Az a hülye Barrett! Gondolhattam volna!

A főnövér dühöngött, miközben Ms. Turner, pontosabban most már Ms. Gadwal sorra megmotozta az embereivel együtt.

-Amint látod Maria, mégiscsak volt még egy adu a kezemben!-vontam vállat vigyorogva, és megsimogattam a mellemre boruló Rita összegubancolódott, piszkos haját.

-Alábecsültelek Lagzi! Ez súlyos hiba volt!

Ms. Lensdorf viczorogva bámult felém. Rég láttam már ennyi indulatot női arcon, el is csúfította őt annyira, mintha Vigyorina egyik kedvenc papnője lenne. Talán nem tévedek nagyot, ha úgy vélem, ezzel a vicssorral a csikik habozás nélkül fölverték volna a szektájukba, mint az év arcát.

-A lónak is négy lába van...-bölcsekedtem szokásomhoz híven.

-Mi legyen velük? Lelőjük őket itt helyben?-érdeklődött Fred Parsson, Miguel hasába nyomva zsákmányolt géppisztolya csövét. A pasas közben majd összerogyott a félelemtől és alig bírta magasban tartani a karját.

-Fékezze magát Mr. Parsson! Nem a mi feladatunk az ítékezés! Majd a bíróság eldönti, mi legyen velük!-intette le Emma hivatalos hangon, ahogy az egy jó zsarúhoz illik.

-Szerencsére Ms. Lensdorf volt olyan szíves és mindent kipakolt nekünk az előbb!

Lelkendezett Powell a géppisztoly závarzatát csattogtatva.

-Bizony! A vallomása megindítóbb volt, mint egy kiadós hasmenés!-humorizált a társa elégedetten.

Én akkor már nem figyeltem rájuk, ugyanis a szemem megakadt egy fenyegetve közeledő puskacsövön, amely ugyanott bukkant fel, ahol Ms. Turner pár perccel ezelőtt. Bizony nagy lett a forgalom ebben a titkos, földalatti alagútrendszerben az elmúlt órákban. Újabb látogatót kaptunk, és volt ezzel kapcsolatban egy olyan érzésem, hogy megint fordulni fog a kocka, s vele együtt az események menete is. Nos, nem tévedtem olyan nagyot.

-Gratulálok Ms. Turner! Ez igazán szép fogás volt! Dobják el a fegyvert!

A hátunk mögött Drona Garita felügyelő állt, egyenesen ránk szegezve puskáját.

11.

-Felügyelő úr!-Jeff Robertson arca akkorára nyúlt, hogy arra kivételesen még hasonlatot sem tudnék mondani, pedig köztudomásúlag igen bő a szókincsem.

-Azt mondtam eldobni!-ordított ránk Garita, feljebb emelve a puskát.

Ez a modor már hatott, mert Rollins kelleetlenül a padlóra ejtette fegyverét, akárcsak Ms. Gadwal. Nálam és Ritánál speciel nem volt stukker, mert a nagy ölelkezésben elfelejtkeztünk róla, hogy újra hadrendbe kellene állnunk. Azt mindenesetre láttam, hogy a 38-as Smith and

Wessonom ott hever az asztal szélén, ahová Miguel dobta.

-De hát miért?-kérdzte remegő szájszállal Rita, görcsösen kapaszkodva a ruhám hajtókájába. Majd lerántotta rólam az inget, ezért kénytelen voltam finoman lefejtetni magamról a kezeit.

Rajtam, Emmán és Ms. Lensdorfon kívül senki nem értette a helyzetet, ami nem is volt csoda. Sejtettem volna, hogy nem lesz ilyen egyszerűen vége a mai napnak. A korábbi bűnügyeimnél ilyenkor még legalább egy tucatszor megleptek minket a késve érkező tettesek, sorra lefegyverezve mindenkit, szép egymásutánban. Olyan szokott lenni az egész, mint valami felvonulás, állandó meglepetésekkel és őszinte vallomásokkal tarkítva.

-Már elnézést felügyelő, de itt ők a rossz fiúk!-intett kétségbeesetten Robertson a kezüket vigyorogva leeresztő foglyainkra. Kénytelen voltam kiábrándítani a bejelentéssel.

-Tévednek! Garita felügyelő szintén Ms. Lensdorfnak dolgozik.

Akkor már Powell is visszatette az asztalra a géppisztolyát, és mivel a felügyelő egyenesen rám nézett, azon tűnődve, honnan tudom milyen vaj van a füle mögött, nem láthatta Parsson mozdulatát. A kefehajú növényvadász csak erre várt, kezében felugatott a géppisztoly.

Jól begyakorolt mozdulattal rántottam félre Ritát a lövonalból és nyomtam újra a falhoz, miközben mindenki ordított és fedezéket keresett magának. Garita elvágódott, lőtt és oldalra hemperedett. Hallottam, hogy valaki felsikolt, aztán néhány szórványos lövést követően megint csend lett, és látszólag helyreállt a rend. Kár, hogy ekkor már újra foglyok voltunk. Mármint azok, akik még éltek közülünk.

-A lehető legjobbkor jött felügyelő!-kiáltotta Ms. Lensdorf harciasan.-Tereljétek őket össze!

Mire megfordultam, újra ott csillogott a stukker Maria, Miguel és Franco markában. Elszoruló szívvel néztem, ahogy sorra mellém lökdösik a többieket. Garita felállt, leporolta ruháját és odaóvakodott a hordók közé hanyatlott Fred Parssonhoz, akinek mellén jókora lyuk éktelenkedett.

-Ez bekapta. Micsoda seggfej!

Csak ekkor vettük észre, hogy Ms. Gadwalt is eltalálták. Falfehér arccal nyögdécselve ült a padlón, hátát egy szekrénynek támasztva, és bal kezét a jobb karjára szorította. Vér buggyant elő a ruhája alól, lassan csöpögve a combjára.

-Emma! Jól vagy?-oda akartam sietni, de Franco megállított, egy jól irányzott ütést mérve fegyvere tusával a gyomromra. Úgy összecsuklottam, mint virágmintás nyugágy a strandon, ha három szumó birkózó ugrik rá egyszerre.

-Eltalálta a karomat!-közölte velem Ms. Gadwal, mikor végre alábbhagyott bennem annyira a fájdalom, hogy fel tudtam pillantani rá.

-Fred...! Istenem, Fred!-nyögte a hátam mögött Bill Powell, a barátja tetemére meredve. Ez már láthatóan sok volt neki. Lehunyt szemmel, kábán a padlóra rogyott.

-Meghalt.-jelentette be Garita érzelmektől mentes hangon.-Nem kellett volna megjátszania a cowboyhóst itt előttem. Remélem okultak a példájából és nem fognak semmi butasággal próbálkozni ezután. Világos?

Ms. Lensdorf odasétált Emmához és nem túl finoman belerúgott.

-Vonszold oda a segged a többiekhez zsarukám!

-Szóval maga összeállt velük!

Vonta le a zseniális következtetést Thomas Rollins, ujjával vádlón a felügyelőre bökve. Garita persze ügyet sem vetett rá, inkább újratöltötte a puskáját.

-A pénzemért jöttem Ms. Lensdorf!-dűnnyögte enerváltan.

-Megkapja felügyelő! Ott van, abban a táskában!

A kérdéses fekete műbőr táska a terem túlsó végében árválkodott egy fehér asztalka tetején. A felügyelő odarobogott és kinyitotta, szája látványtól nyomban elégedett vigyorba görbült. Mint ahogy az enyém is görbült volna, ha megajándékoznak egy halom pénzzel.

-Ezt nem fogja megúszni Garita!-kiáltott utána Ms. Gadwal, miután a segítségemmel végre sikerült elmásznia a sarokban ácsorgó többiekhez.

-Téved hölgyem! Maga nem fogja megúszni!-jegyezte meg a felügyelő kárörvendve.

-Gratulálok Mr. Lókence a gyors felismeréséhez! Elárulná miből jött rá, hogy hagyom magam megvesztegetni?

Kénytelen voltam újabb vallomást tenni az ügy azon részleteiről, melyek eddig valahogy elkerülték a figyelmünket.

-Akkor lett gyanús, mikor elmentünk önért Sanguba. Az új téglaház, az úszómedence és a

tetőn a parabola antenna elég beszédes volt. Miből telik ilyesmikre egy falusi rendőrnek?

-Összespóroltam a fizetésemből!-vigyorgott Garita szemtelenül.

-Ma reggel szó nélkül lelépett a szállóból. Már azt hittük, sosem látjuk viszont.

Megvizsgáltam Ms. Gadwal sebét. A golyó szerencsére nem ért csontot, simán átment a felkarján. Ő hőiesen tűrte, hogy vállig leszakítsam róla az inget, és nem sikoltzott, pedig láttam, hogy harapdálja az ajkát. Rollins végre észbe kapott és Ritával közösen megpróbálták szintén segíteni.

-Örülök neki, hogy ennyire aggódtak értem!-sétált vissza hozzánk Garita, egyik kezében a táskával. Ms. Lensdorfék közben odahúzták Fred Parsson földi maradványait Barrett hullája mellé, hogy ne legyen útban és főként szem előtt.

-Aggódott ám a fogatlan nénikéje!-köpött ki Powell gyűlölködve.

-Sanguban jártam, összeszedni a holmimat.-mesélte a felügyelő színlelt kedvességgel.

-Úgy döntöttem, új életet kezdek valahol külföldön. Meguntam már a falusi csirkelopásokat és kocsmai verekedéseket.

-Hát lehet azt megunni?!-néztem rá naív csodálkozással, átengedve Ms. Gadwal ellátását a cserkészparancsnoknak, aki láthatóan sokkal jobban értett a sebekhez, mint jómagam.

-Képzelse! Mellesleg elvágtam a faluból kivezető telefonvezetékét, hogy a maguk barátai ne tudjanak olyan gyorsan segítséget hívni. Aztán visszamentem a szállóba és szépen elsikamikáltam a nyomokat, hogy megnehezítsem a rendőrség dolgát, ha majd megérkezik.

Egyik rossz hírt mondta a másik után, nem csoda, hogy még a lelkem mélyén dekkoló, és örökké vidám Vydám védőszellemem is elszontyolodott tőle.

-Ms. Turner megsebesült. Be kellene kötni a karját.-közölte Rollins Mariára nézve. A főnővérnek azonban esze ágában sem volt segíteni rajtunk, sőt ellenkezőleg.

-Főlöské. Mindjárt adok neki egy löket csiklandomint és egyből el fogja felejtetni, hogy kilyukasztották azt a hamvas bőrét!

-El fogják kapni Garita, tudja jól! Miért áll össze ezekkel a gyilkosokkal?-nyögte gyengülő erővel Ms. Gadwal, miközben Rita letépett egy csíkot az inge széléből és megpróbálta átkötni vele a karját.

-Mert ezek pénzes gyilkosok, én pedig szeretem, ha tele a tárcám ropogós zöldhasúakkal!

Ms. Lensdorf újra kézbevevett egy csiklandominnal teli fecskendőt, s közelebb lépett hozzánk, azon tűnődve, melyikönkbe döfje bele először a hegyesebbik végét.

-Ha végeztünk velük, felgyűjtjük az egész labort.-közölte a társaival elégedetten.-Jobb, ha minél kevesebb nyom marad utánunk. Na, ki legyen az első? Ms. Wilson...?

-Csinálják csak! Én megyek!-intett búcsút mindannyiunknak a felügyelő, és a felszínre vezető folyosó irányába indult volna, ha meg nem állítja egy puskacső.

Köztudomású, hogy a puskacsővek egyik fontos, ha nem éppen a legfontosabb funkciója napjainkban, hogy a tetthelyről szökni próbáló falusi rendőrfelügyelőket maradásra bírják, a táskájukban duduródó lővéval együtt. Ezúttal is ez történt, és a fegyver gazdája harsány kiáltásával adta mindenki tudtára, hogy ismét változás készülődik a pincében uralkodó stratégiai helyzetben.

-Megy ám a legsötétebb tömlőcbe Garita felügyelő! Fel a kezekkel!

Irina Reiss állt a terem túlsó végében, egy csőre töltött mordályt szorongatva.

12.

Nem tudom említettem-e korábban, hogy a meglepetés milyen érdekes hatással van az emberek lábizmaira. Ha igen, kérem nézzék el nekem az ismételt hasonlatot. Szóval a meglepetés megdermeszti a lábakat, időt adva ezzel a talpak környékén kószáló apró gyökérkezdeményeknek, hogy belefúródhassanak a földbe. Nos, ezúttal volt szerencsém meggyőződni róla, hogy Garita felügyelőnek kivételesen életképes és gyorsan növvő gyökerei vannak. Úgy lecövekelt ugyanis a terem közepén, mint aki élete hátralévő részét itt óhajtja eltölteni, magányos bokorként fonnyadozva a sápatag lámpafényben.

Irina Reiss kisasszony eközben úgy állt előttünk, arcán rettenthetetlen szigorral, mint a női emancipáció felkent papnője a férfisoviniszta egyesület titkos kanmurióján. A testén egy átlósan átvett muníciós öv lógott, a derékszíján revolvertok és két csontnyelű konyhakés díszelgett, a nyakába pedig piros selymekendőt kötött. A legnagyobb hatást azonban a kezében tartott

távcsöves vadászpuska váltotta ki belőlünk, amely rezzenetlenül a felügyelőre szegeződött. És természetesen, ha már lemerészkedett ide, a templom alatti kazamata rendszerbe, hát társaságot is hozott magával.

-Meglepetés!

Irina háta mögül egy Nikon fényképezőgépet szorongató, fölöttébb lelkes japán fickó ugrott elő, barátságos integetéssel üdvözölve a jelenlévőket.

-Itt a felmentősereg! Mosolyogjanak!

Vaku villant, megörökítve az utókor számára a döbbenettől leszakadó pofával ácsorgó csoportunkat. Ms. Reiss előrébb lépett, hogy helyet adjon a Sigemoto Yasawani nyomában érkező Alex Brandonnak, Hull Brycenak és Mell Staffordnak. Máris négy fegyvercső állt szemben Franco és Miguel géppisztolyával, akik erre jobbnak látták a plafon felé emelni a praelijukat.

-Szépjónapot!-köszöntött minket udvariasan Sir Brandon, megpöccintve a kalapja szélét.

-Gondoltuk csatlakoznánk a partihoz. Hol az aranyoszor?

-Ms. Reiss...! Hát maga meg mit keres itt?-tette fel a nap alighanem legfölöslegesebb kérdését Thomas Rollins, mikor hosszas keresgélés után végre megtalálta a hangját.

-Fülön csípek egy korrupt zsarut és elkapok néhány gyilkost.-mondta könnyed vállrándítás kíséretében Ms. Reiss, az előtte sápadózó Drona Garitára kacskintva.

A felügyelő ezt a pillanatot választotta ki, hogy visszahúzza gyökereit az anyaföld porhanyós göröngyei közül. Az előbb még leveleit hullató bokor volt, most átvedlett menekülő nagymacskává. Mint egy bengáli tigris, úgy ugrott félre az útból, egyenesen a tőle balra sorakozó hordók mögé, útközben elhullajtva pénzzel tömött retiküljét és néhány hajszálát. Maria Lensdorf is nekilendült, röptében markolva fel az asztalon hagyott géppisztolyát, és magával sodorva Francot bezuhant egy szekrény mögé. Legalább hatan ordítottak fel ezzel párhuzamosan, az ilyenkor szokásos és teljesen fölösleges mondatokkal reagálva a helyzetre.

-Megállni!

-Az anyád...!

-Hasra!

-Ne lőjjenek!

Én már tudtam a dolgom, nem is vesződtem azzal, hogy növeljem a hangzavart. Alig dördültek el az első lövések, már vetődtem is Emma felé, hogy fedezékbe rántsam. Ritát ugyanis egy tizedmásodperccel korábban magával sodorta Jeff Robertson, s óvón átölelve begurult vele a sarokba.

Fiatalkorom óta gyakorlom a padlón ülő csinos, védtelen lányokra való hirtelen vetődés misztikus tudományát, melyet rendszeresen elvégzek, ha a környéken megemelkedik a levegőben kószáló puskagolyók száma. Ez lovagias cselekedet a részemről, és egyben úri sport, hasonlóan a whisky nyakalásához. Ms. Gadwal ugyan nem volt elragadtatva a jövetelemtől, mert a fülembe sikított, de aztán engedelmesen elnyúlt alattam, sérült karjára ügyelve csupán. Én közben igyekeztem annyira hozzásimulni a domborulataimhoz, hogy még véletlenül se férközhessem be kettőnk teste közé egy eltévedt lövedék. Nem is férközött be, szerencsénkre.

A teremben közben Ms. Reissék javában vívták Garita felügyelővel és a főnövérrel a harmadik világháborút. Akciófilmeket megszégyenítő sűrűségű golyózápor lyuggatta szitává a vegyszereket tartalmazó műanyag hordókat és marmonkannákat. Az asztalokon sorakozó különféle üvegek sem remélhettek kegyelmet. Sorra áldozatul estek a tomboló harcnak, szilánkeső formájában zúdulva a nyakamba.

Sir Brandon harsány irokéz csatakiáltások mellett pufogatott a pisztolyával egy faláda takarásából, míg Hull Bryce heves anyázás kíséretében váltott golyópárbajt Ms. Lensdorffal. Mell Stafford sem kívánt kimaradni a buliból, ezért artikulátlan ordításokat hallatva tüzelt a mennyezetet tartó oszlopokra. Ezek sajnos mindig útban voltak neki, s mivel elfelejtettek lehasalni, hát rajtuk töltötte ki a mérget. Irina Reiss a felügyelőt pécézte ki magának, az egyik felborított asztal mögül eregetve az ólomgaluskákat a megadásra gondolni sem akaró korrupt zsaru felé.

Ms. Gadwal keblei közül felnézve még láttam, hogy Thomas Rollins és Bill Powell a padlón hasaló Miguelt ütlegeli, igyekezvén megszerezni a fegyverét, miközben eltévedt golyók süvítenek körülöttük, mérges darazsaként keresve valakit, akinek kilyukasztathatnák a bőrét.

Aztán kénytelen voltam sietve visszabújni a keblek hívogató melegségébe, mert egy eltévedt lövedék majdnem összekócolta a hajamat. Úriember vagyok, ki nem állhatom ha kócos hajjal kell hevernem egy hölgy védelemre szoruló, remegő testén. Ezért a továbbiakban nem kíváncsiskodtam a harc várható kimenetele után. Ráérek megtudni az eredményt a holnapi újságból is.

-Tüzet szüntess!-ordította két lövés között Ms. Reiss rövidesen.-Hé, maguk ketten! Dobják el a fegyvert! Azonnal...!

Nem tudom mennyi idő telhetett el. Az ember realitásérzéke ilyenkor furcsán megváltozik, hasonlóan a sámanutazásnál szükséges dohánykeverék leszippantásakor tapasztaltakhoz. Talán a halál közelsége, talán a gömbölyded kebleké okozza, melyek ott feszülnek az ember arca előtt, bő nyelvhegynyi távolságban. A lényeg, hogy egyszer csak alábbhagytak a lövések. Véget ért a harmadik világháború, füstölgő fegyvercsövek koccantak a restaurátor után imádkozó, töltényekkel borított padlólapokhoz.

-Megadom magam!-üvöltötte reszketeg hangon valaki, alighanem Franco.

Óvatosan kiemeltem a fejem Ms. Gadwal keblei közül, szemügyrevéve azt a romhalmazt, ami nemrégiben még egy titkos kábítószergyártó üzem laboratóriuma volt.

-Mr. Staffordot eltalálták! Jöjjenek gyorsan!-kiabált Sir Brandon a ládája mögül. Irina Reiss előmászott fedezékéből, diadalmas hadvezérként közelítve a padlón heverő Garitához. Hull Bryce citerázó térdekkel követte, ő Maria Lensdorf mozdulatlan testéhez sietett.

A felügyelő vértócsában feküdt, akárcsak a főnövér. Mindketten találkoztak életük utolsó puszkagolyójával, úgy vettem észre. Egyiküket sem tudtam sajnálni.

-Utálom a korrupt zsarukat! Szerencséje, hogy meghalt!-dűnnyögte Irina komor tekintettel.

Ezek szerint a bűnösök elnyerték méltó büntetésüket.

-Jól van Emma?-kérdeztem az alattam mocorgó védencemet kedvesen.

-Persze!-mosolygott rám Ms. Gadwal, elővillantva hófehéren csillogó, hibátlan fogsorát.

-Köszönöm, hogy megvédett! Egyébként Devahuti az igazi nevem!

Nem folytathattuk a bájcevegést, mert Ms. Reiss átgázolva a padlót borító üvegszilánkokon odalépett hozzánk.

-Él még, Lókence?

-Merem remélni! Ms. Gadwal megsebesült.-tápázkodtam fel lassan, búcsút véve az alattam heverő női test lágy domborulataitól.

-Hoztunk magunkkal kötszert, minden eshetőségre. Stafforddal mi van?-nézett hátra Ms. Reiss a sápadt képpel ácsorgó túratábornokra.

-Meghalt! Szegény ördög, pont a fejébe kapta a golyót.-közölte Sir Brandon síri hangon.

-Sajnálom. Ms. Ceretti nem lesz boldog, ha megtudja.

-Ms. Reiss! Maguk hogy kerültek ide? Épp az utolsó pillanatban érkeztek!

A cserkészparancsnok abbahagyta a mellette fekvő Miguel ütlegelését és fürgén felpattant, kezében a frissen zsákmányolt géppisztollyal. Bár Miguel elájult a fenyítéstől, Powell önszorgalomból adott még neki néhányat a csizmájával, aztán ő is csatlakozott hozzánk.

Segítettünk Ms. Reissnek megkötni a Maria holtteste mellett ácsorgó rémült Francot, aztán elláttuk Mr. Yasawani lábszárát, akit egy gellert kapott lövedék sebesített meg. A japán nem szólt közben egy szót sem, csak a fényképezőgépét siratta, amely épp a melle előtt lógott a szíján, mikor beleakadt egy arra tévedő ólomdarázs. A fotós így megmenekült, de az utókor számára sajnos elveszett a gépében lévő pótolhatatlan filmtekercs.

-Visszafordultunk a folyótól.-magyarázta Irina, elégedetten szemlélve a padlót borító hullákat, vértócsákat, kiömlött vegyszereket és romokat.-Gondoltuk, elkélhet a segítségünk. Mindenki jól van?

-Fred meghalt!-nyögte fájdalmas képpel Powell.-Mit fogok mondani a szüleinek?

Senki sem válaszolt, viszont észrevettük, hogy Ms. Gadwalnak átvérzett a sebére szorított inge. Emma, azaz Devahuti a japán mellett ült és türelmesen sápadozva várt a vöröskeresztre.

-Lássa el a hölgyet Lókence! Remélem ért hozzá?!

Irina egy csomag kötszert nyomott a kezembe.

-A nőkhöz vagy a sebkötözéshez?-kérdeztem, talányosan Ms. Reissre kacsintva.

-Mindkettőhöz! Örülök neki, hogy egyben vannak még. Az Interpol hálás lesz maguknak!

-Az Interpol?-kerekedett el Ms. Gadwal gyönyörű sötétzöld szeme.

-Nem csak az, hanem mi mindannyian!-tette hozzá sietve Ms. Reiss.

-Ezt nem értem...!-jelentette ki az indiai rendőrség szépséges hadnagya. Aztán majdnem elájult, mert gézt nyomtam a fertőtlenített sebére.

Láttam már, hogy a sors a mai napon rám osztotta ki a porondmester szerepét. Mivel mindenki csak nézett, mint szent tehén a hindu vallási felvonulásra, kénytelen voltam néhány keresetlen szóval bemutatni az előttünk álló hölgyet.

-Engedjék meg, hogy bemutassam Ms. Irina Reiss századost az Interpoltól.

13.

-Ez a mai úgy látszik a meglepetések napja!-mászott elő a sarokból Rita Wilson remegve.

Ő és Robertson az elmúlt perceket édes kettesben töltötték a leghátsó sarokban, és utoljára másztak elő a hordók fedezékéből.

-Biztos voltam benne, hogy megússza Lókence! Maga mindig megússza!

Alex Brandon elégedetten vállon veregetett. Csodálkozva vettem észre, hogy a ruhájáról hiányoznak a kedvenc rendjelei. Sem a kiváló kutyabolha tenyésztő érdemérmét, sem az okleveles mókamester kitüntetését nem láttam ott fityegni a mellkasán.

-Hol hagyta a plecsnijeit Sir Brandon?-kérdeztem tőle, miután befejeztem Devahuti Gadwal pátyolgatását.

-Zsebre vágtam őket, hogy ne zörögjenek. Szóval ez itt a csikik titkos fészke! Megtalálták a szobrot? Mi ez a sok vegyszer?

Máris nekilátott körbeszimatolni a teremben, vizsla módjára keresve az áhított kincset.

-Itt kellennie valahol az Arany Vigyorinának!

Sigemoto Yasawani közben magához tért a kedvenc fényképezőgépének elvesztése fölött érzett fájdalmából, és derűs nyugalommal előhalászott a válltáskájából egy másik, kisebb fotómasinát. Óvatosan lábra állt és szembefordult velünk.

-Micsoda kaland! Elkaptuk a gyilkosokat! Lefényképezhetem önöket?

Powell udvariasan megkérte, hogy menjen a szamuráj nénikéjébe.

-Most már látom, az önről szóló pletykák valóban nem túloztak! Tényleg mágnesként vonzza magához a bajt!

Irina Reiss százados fejcsóválva rámnevetett, majd nekiállt átkutatni Lensdorf főnövér zsebeit. A többiek közben egymásnak mesélték a történeteket, kapkodva és zavarosan.

-Én erre nem vagyok olyan büszke. Ki ölte meg Lensdorfot?-néztem körül a teremben.

Hull Bryce óvakodott oda hozzánk, fancsali arccal. Amilyen keménynek mutatkozott az elmúlt napokban, most olyan lekvár volt tetőtől talpig. Remegett kezében a vadászpuska, ezért inkább a vállára akasztotta.

-Én. Sajnálom...! Kénytelen voltam lelőni, mert nem adta meg magát.-nyögte a tejfelesszájú, izzadó homlokát törölgetve. Látszott rajta, hogy alaposan be van rezelve.

-Önvédelem volt! Remélem ezért nem fognak börtönbe csukni!

-Megérdemelte az a boszorkány!-kurjantotta Powell a hátunk mögül.

-Még soha nem öltem embert! Te jó ég!

Bryce láthatóan szívére vette a dolgot, ezért Sir Brandon nekiállt megvigasztalni a srácot, a maga közvetlen modorában.

-Ne aggódj Hull fiam, másokkal is megesett már! Olyan ez, mint a házasságtörés! Valamikor el kell kezdeni!

-Mi legyen ezzel a két jómadárral?-érdeklődött Rollins, aki a foglyokat őrizte valamivel odébb. Miguel még eszméletlen volt, Franco viszont halálra rémült, mikor Powell egyszerűen odasétált hozzá és a fejéhez nyomta a puskája csövét.

-Ne lőjjenek! Mindent bevallok!-üvöltötte a földön vergődve.

-Nagyon helyes!-nevetett rá a növényvadász gúnyosan.

-Mr. Powell! Hagyja békén!-szólt rá Irina, befejezve a főnövér zsebeinek átvizsgálását.

-Sir Brandon! Lenne szíves...

Gépfegyversorozat hasított minden átmenet nélkül a plafonba, közvetlenül a fejünk felett. Ösztönösen, gondolkodás nélkül vetődtem hasra, akár a többiek, s csak utána kezdtem el azon morfondírozni, vajon ki érkezhettek már megint ebbe a jobb sorsra érdemes pincébe.

De nem érkezett senki, mivel már itt volt közöttünk, elejétől fogva. A hátunk mögött álló személy a sortozatot csak figyelmeztetésnek szánta, nem akart megölni senkit, egyelőre.

Ahogy felnéztem rá, hajdani tanítómesterem, Rad Hamar Fing egyik bölcsessége jutott eszembe. "-Nem lehetsz akkora szarban, amekkorából ne kerülhetnél még nagyobbba egy kis igyekezettel." Bevallom őszintén, nem tudtam eldönteni, vajon mekkorába kerültünk azzal, hogy nem figyeltünk oda a hátunk mögött zajló eseményekre.

-Felállni! Csak semmi hirtelen mozdulat! Mindenki tegye le a fegyvert és emelje föl a kezét!

Jeff Robertson állt a romok között, kezében füstölgő csövű géppisztolyt markolva.

14.

-Ezt a szöveget mintha már hallottam volna néhányszor.-dünnyögte Rollins, kelletlenül engedelmeskedve a parancsnak. Nálam szokás szerint nem volt stukker, mert ismét elfelejtettem visszavételezni a pisztolyomat, Brandon és Bryce viszont kimondottan nehezen váltak meg a kedvenc arzenáljuktól.

-Hát ez nem lehet igaz! Már megint?-dühöngött egészen nekikeseredve Bill Powell, és a földhöz vágta puskáját.-Unom már, hogy folyton fel kell raknom a kacsóimat!

-Olyan ez, mint a tornaóra!-vígasztalta Robertson nyájasan.

Hátrébb terelt bennünket a földre kerülő fegyverektől, majd az egészet félrerúgta a lábával, be az egyik asztal alá.

-Mr. Robertson! Mit jelentsen ez?-kérdezte éles hangon Irina Reiss. A derékövén még ott lógott egy revolver, amit elfelejtett lerakni, viszont Robertson élénken figyelő szemét semmi nem kerülte el.

-Adja ide a pisztolyát hölgyem...! Úgy ni! És most vonuljanak át mind abba a sarokba!

Összeterelte a társaságot egy helyre, majd biztonságos távolba húzódott tőlünk.

-Mondja Lókence, minden esetben ez megy?-súgta felém a túratábornok kíváncsian.

-Mire gondol?-néztem rá fél szemmel.

-Hogy állandóan jön valaki, aki megváltoztatja a helyzetet.

-Többnyire, Sir Brandon.

-Elég unalmas forгатókönyv egy bűnügy végére!

-Sajnálom, de ilyen az élet! Talán jön még valaki és lefegyverzi őt is!

-Maga nagyon optimista, de szerintem elég fantáziátlan krimiszerző az élet...

-Kuss legyen ott hátul!-zavarta meg úri társalgásunkat Robertson durván.-Rita, gyere ide!

-De hát Jeff...! Mit akarsz ezzel elérni?!--kérdezte Ms. Wilson döbbenten. Engedelmeskedett a hívó szónak, közelebb lépve munkatársához. Senki nem értette még, miért fordult ilyen hirtelen ellenünk az erdei vezető, csak Franco vigyorgott csendesen, várva a szabadulására.

-Mit akar tőlünk Mr. Robertson?-érdeklődött Yasawani, fényképezőgépét szorongatva.

-Gondoltam élek a lehetőséggel és megcsinálom a szerencsémét!--nevetett fel a vadász elégedetten.

-Jeff? Tedd le azt a géppisztolyt!--kérte Rita, megállva előtte. A férfi hirtelen elkapta a karját és oldalra rántotta, hogy ne takarjon bennünket a fegyvere elől.

-Ne állj elé! Eszemben sincs letenni! Végre eljött a mi időnk Rita! Itt van ez a nagy halom pénz Garita táskájában! Szépen fogjuk és lelépünk! Csak mi ketten!

Odahátrált a felügyelő maradványai mellett kókadózó műbőr táskához és felkapta.

-Micsoda? Mi ketten? De hát ez piszkos pénz Jeff! Kábítószerből lett összeharácsolva!

-Na és? A pénznek nincs szaga! Gondold végig Rita! A cégünk tönkrement, Billings és Thákura meghalt, megint kezdhethetnénk mindent előlről! Elegem van már a hülye turisták kísérgetéséből az erdőben. Élni szeretnék, méghozzá jól!

Amíg ők vitatkoztak, én közelebb húzódtam Ms. Gadwalhoz, aki csak az egyik kezét tartotta a magasba és alig bírt megállni a lábán. Láttam rajta, hogy bármikor elájulhat, és a közelében akartam lenni, hogy elkaphassam ha összerogyna.

-Nem fél Lagzi?

Ms. Gadwal sápadtan rám mosolygott, szemeiben a bizonytalanság fénye csillant.

-Most, amikor mindjárt megmenekülünk?

-Gondolja? És ha nem sikerül?

-Az ki van zárva!--jelentettem ki nyugodt magabiztossággal.

-Miért?

-Mert a főszereplő mindig megússza a végén!

Úgy nézett rám, mint aggódó anya a lázas önkívületben vergődő gyerekére. Én meg vigyorgtam, mert eszembe jutottak Szentfagyal atya gondviseléséről mondott szavai.

"-Az élet egy regény, s benne mindenki a maga történetének főszereplője. Ha megint bajba kerülsz Lagzi, gondoldj arra, hogy a főhős minden nehéz helyzetet túlél. Különben nem lenne folytatás." Erre megkérdeztem tőle, hogy mi van akkor, ha mégsem. A válasza fölöttébb bölcs volt. "-A Nagy Író szándékai kifürkészhetetlenek."

Eközben persze zajlottak az események előttünk, a Nagy Író elképzeléseinek megfelelően.

-És velük mi lesz?-mutatott ránk Rita aggódva.

-Mi lenne? Meghalnak és kész! Rájuk gyújtjuk a labort. Soha senki nem fog rájönni, mi is történt itt valójában!

Robertsonnak nem voltak gátlásai velünk kapcsolatban.

-Képes lennél megölni ennyi embert? Ezt nem hittem volna rólad!

-Nem akarok tanúkat hagyni magam mögött. Egy jó vadász mindig eltünteti a saját nyomait.

-Ha azt hiszi Robertson, hogy ez sikerülni fog, akkor nagyon téved!-szólt közbe Ms. Reiss, de nem figyeltek ránk.

-Hány éve ismerjük egymást, Jeff? Azt hittem rendes ember vagy!

Rita karba tett kézzel megállt a férfi előtt, dacosan pillantva rá. Nem félt tőle.

-Hát persze! Sok a szöveg kislány! Döntsd el, mit választasz!

Robertsonnak kezdett elfogyni a türelme. Ő felkínálja a nagy lehetőséget ennek a nőnek, az meg ilyen gyerekes butaságokkal jön, láthatóan nem fogva fel a helyzet komolyságát.

-Ha mellém állsz, megúszhatod, még hozzá gazdagon! Ha nem, téged is meg kell öljelek.

Ez már elég világos fenyegetésnek hangzott ahhoz, hogy Ms. Wilson végre gondolkodóba essen. Megigazgatta kócos haját, s lassan végignézett rajtunk, komor tekintettel.

-Ne hallgass rá Rita! Téged is meg fog ölni!-figyelmeztettem józanul, befolyásolni kívánván a döntésében. Persze sejtettem, hogy csekély hatása lesz a szavaimnak. Ha az ember életveszélyben van, és felajánlják neki a menekülés lehetőségét, még hozzá egy nagy kalap pénzzel együtt, akkor általában ez utóbbit választja.

-Pofa be Lókence!-ordított rám idegesen Robertson. Eltelt néhány másodperc, aztán Rita elfordult tőlünk, s én nem tudtam hibáztatni a döntéséért.

-Rendben van! Veled megyek!

-Na de Ms. Wilson! Ha az édesapja most látná...!-méltatlankodott a túratábornok fejcsóválva.

-De nem lát Sir Brandon! Viszont szeretne még újra látni!-kiáltott vissza dühösen a lány, és közelebb húzódott az elégedett pofával ácsorgó vadásztársához.

-Ne tegye Ms. Wilson!

A cserkészparancsnok sem látszott túl boldognak a hírre. Mitagadás, bennem is összetört néhány illúzió, amit Ritával kapcsolatban dédelgettem tegnap este óta, de próbáltam férfiasan viselni a dolgok alakulását. Ilyenek a nők. Jönnek és mennek, mint puszkagolyók a lőtéren.

-Sajnálom, hogy csalódást kell okoznom önöknek! De Jeffnek igaza van! Eszemben sincs itt meghalni!

-Nekünk sincs!-dörmögte Powell sötét képpel.

-És a szolidaritás? Meg a tegnapi este nálad?

A kérdésem majdnem megingatta Ritát az elhatározásában, de akkor sajnos valaki felröhögött a hátam mögött. Természetesen Bolond Brandon volt az.

-Nem hiszek a fülemnek! Először a főnövérről, aztán vele is...?

Ha lett volna a kezemben egy csiklandominos fecskendő, azonnal belevágom a fickóba, hogy arcára fagyasszam a vidámságot. Rollins és Powell vigyorgott, Rita elsápadt, aztán tűzvörös orcával elfordult.

-Sajnálom Lagzi.

-Pedig figyelmeztettem, hogy nagy csirkefogó az a bogarász!-csóválta fejét Ms. Reiss, és helytelenítőleg Sir Brandon lábára lépett.

-Jól van!-örvendezett Robertson, gyilkos pillantást küldve felém.

Átadta Ms. Wilsonnak Irina Reiss revolverét és a pénzt.

-Fogd a táskát és menj előre. Én addig felborítom a benzines hordókat!

Egy pillanatig azt hittem, Rita csak látszólag állt Jeff mellé, és le fogja fegyverezni a társát a tőle kapott pisztollyal. De nem így történt. Vissza sem nézett ránk, a stukkert pedig lazán az övébe dugta.

-Odakint megvárlak Jeff.

Rita, kezében a pénzzel elsietett a szabadság felé, mi pedig kénytelenek voltunk megbarátkozni a gondolattal, hogy nem mehetünk utána. Robertson felborított néhány üzemanyaggal teli hordót, amelyek a kikapcsolt áramfejlesztő motor körül álltak a túloldali bejáratnál. Ezek csodával határos módon valahogy megúszták a korábbi lövöldözéseket, jóformán egy karcolás sem esett rajtuk. A benzin gyorsan szétfolyt a padlón, átható illata betöltötte a helyiséget.

-Ezért kötelet fog kapni Robertson!-jósolta Alex Brandon fenyegetően.

-Hé! Engem is magával vihetne!-kiabálta Franco, mire Rollins sarkon perdült és szó nélkül behúzott neki egyet. Az én szemem közben a másik folyosó sötétjébe meredt, amely tőlünk jobbra nyílt az ismeretlenbe. Nem tudtam hová vezet, de ez tűnt az egyetlen menekülési lehetőségnek, hogy elkerüljük a lángokat és a füstmérgezést ebben a szűk térben.

Robertson a felszínre vezető kijáratnál állva előkapart a zsebéből egy öngyújtót, barátságosan világító lángocska sercent a kezében.

-Igazán örültem a társaságuknak, hölgyeim és uraim, de az útjaink itt elválnak egymástól. Csókoltatom Vigyorinát a túlvilágon!

Azzal az üzemanyagtócsába hajította a zippót és elrohant.

-Meneküljünk!-ordítottam fel, mikor az öngyújtó sikeresen landolt a pocsolya közepén. Közben persze kitört a pánik, még gyorsabban, mint a tűzvész.

Nem maradt időnk sokáig elmélkedni a lehetséges útvonalakon. A padlót elöntő benzin elkeveredve a többi vegyszerrel tökéletes elegyet alkotott ahhoz, hogy ropogásra süssön bennünket a csikik istennőjének tiszteletére.

-Merre?-kérdezte valaki, miközben én meglódlutam, magammal rántva Devahutit a szemközti folyosó sötétje felé. A terem túlsó végében fellobbantak a narancsszínű lángok, gyorsan szétfutva a folyadék felszínén. Fekete füst tört a plafon felé, bőrömön éreztem a forróságot. Rohantunk, nyomunkban a többiekkel.

-Arra!

-Van másik kijárat innen?-üvöltötte Powell, aki először az asztal alatt heverő fegyvere után kapott, s így lemaradt mögöttünk. Úgy számoltam, négy vagy öt másodpercen belül berobbannak a hordók és akkor minimum ránk omlik a templom.

-Van egy szellőző a raktárban! Erre!-botladozott utánunk Franco, Sir Brandonékkal a nyomában. Mindenki mentette az irháját, elsősorban csak magával törődve. Egymást taszigálva rohantunk a kivilágítatlan alagútban, hátunk mögött a lobogó tűz fényével. Aztán bekövetkezett a robbanás, még gyorsabb futásra ösztökélve minket.

-Gyorsan! Igyekezzenek!

A csikik templomát nem arra tervezték az építői, hogy kibírja több hordónyi üzemanyag detonációját. Megremegett talpunk alatt a talaj, por és vakolatdarabok hullottak a nyakunkba. És hirtelen nagyon világos lett mögöttünk.

Szerencse, hogy a folyosó elkanyarodott, így az utánunk örvénylő lángok nem értek el minket, csak a forróság csapott meg perzselőn. Fűlsiketítő volt a robbanás viszhangja a szűk térben, lángszóró által űzött patkánynak éreztem magam azokban a pillanatokban. Aztán hosszú, éktelen robaj remegtette meg az épület ódon, sok évszázados falait, ahogy alighanem beszakadt a terem mennyezete, és sok tonnás kövek zúdultak a laboratórium égő maradványaira. Ennyit a műemlékvédelemről.

Az alagút ismét elkanyarodott, sötét helyiségbe jutottunk. Zseblámpa villant, Franco a szemközti falnál álló vaságyra ugrott, kezében egy fémrúddal, amit ki tudja honnan kotort elő hirtelen.

-Mindenki itt van?-harsogta Rollins, zsebkendőt szorítva arcára. Megszámoltam a sötétben kóválygó embereket.

Úgy láttam mindenki ideért, kivéve Miguelt, akit a teremben felejtettünk eszméletlenül. Mostanra alighanem halott már, és mi is azok leszünk, ha nem jutunk ki a szabadba gyorsan. Sűrű gomolyokban dőlt utánunk a fekete füst, kezdett vele megtelni a pincerendszer. Magam is követtem Rollins példáját, orromra szorítva a zsebkendőmet és Devahutit kerestem, aki közben valahogy eltűnt mellőlem.

Ms. Gadwal nem bírta az iramot, sajnos elesett a helyiség bejáratánál, sziszegve fájdalmában. A többiek átugráltak rajta, a szellőző körül csoportosulva. Visszafordultam, hogy talpra rántsam a nőt.

-Segítség!-nyújtotta felém egészséges karját Devahuti rémülten.

Szó nélkül felrántottam a földről és magam után húztam, nem éppen kíméletesen.

-Itt kijuthatunk! Bontsátok!

Franco belevágott a rúddal az ágy feletti vakablakba, amelyen keresztül egy ráccsal védett parányi szellőzőcső vezetett a szabadba. Téglák omlottak le, porzott a vakolat. A beszabaduló erős fény pedig megkönnyebbült kiáltást csalt elő belőlünk. Sir Brandon és Hull Bryce csatlakoztak a bontási munkálatokhoz, közben mi mögöttük topogtunk, fulladozva az egyre sűrűbbé váló füstben.

-Levegőt!-köhögött fel valaki elkínzottan, alighanem Sigemoto Yasawani.

A menekülést jelentő nyílás gyorsan tágult, majd Franco felugrott, hogy elsőként nyomakodjon át rajta, a testével törve utat magának.

-Toljanak ki!

Nem kellett neki sok segítség, mert könnyen kijutott. Még el sem tűnt odakint, máris Bryce mászott utána, aztán Sir Brandon, Irina Reiss és Bill Powell.

Miközben sorra kimásztunk a lyukon, eszembe jutott, mi lesz ha újra összefutunk Jeffel és Ritával. Mára elegendő volt a fogságba esésediből és kiszabadulásokból. Csupán reménykedhettem benne, hogy azok nem fogják odakint megvárni, amíg porrá ég ez a romhalmaz.

Rollins után már csak hárman maradtunk a pincében, Yasawani, Ms. Gadwal és én. A japán előre nyomakodott, s meglepő könnyedséggel csúszott át a lyukon. Valószínűleg kintről húzták a többiek.

-Gyerünk Devahuti!-toltam előre a köhögő, félajult nőt, miközben a tüdőmet kaparó és szememet csípő olajos füsttől majd összeestem már.

Aztán csak arra emlékszem, hogy utolsó erőfeszítéssel követni próbálom a nőt, majd erős kezek ragadnak meg, és szinte repülök, ki a szabadba, a tiszta levegő felé. Hirtelen elvakított a kinti fény, majd minden elsötétült.

16.

Arra tértem magamhoz a fuldokló kábulatból, hogy köhögve fekszem a fűben, nem messze a templom falától, és egy gyönyörű, kedves angyal ereszkedik le hozzám a magasból, aggódó tekintettel.

-Él még, Mr. Lókence?

Az angyalban Edna Cerettire ismertem, aki barátságosan rám mosolygott. Hörögtem, mint asztmás beteg a tüdőszanatóriumban. Könnybe lábadt szemekkel néztem körül, megszámlolva a köröttem fekvő, és hasonló fuldoklási mutatványokat előadó társaimat. Úgy tűnik senki sem kallódott el félúton.

-Hé Lagzi! Jól van?-mászott oda hozzám Irina Reiss négykézláb.

-Mindenki kijutott?-csak ennyire futotta kaparó torkomtól.

-Igen, szerencsére! Csak a halottak égtek benn. Mell Staffordot lelőtték Edna, sajnálom!

-Szegény Mell! Pedig mondtam neki, hogy maradjon kint velem!-Edna elsápadva nézett vissza a szentély romjaira.

-Robertsonnal és Ms. Wilsonnal mi van?-érdeklődtem bágyadtan.

-Robertson valószínűleg bent égett a pincében.

Ms. Ceretti elégedettnek látszott az állapotommal, én már kevésbé.

-Az meg hogy lehet? És Ritával mi történt?

-Ms. Cerettit hátrahagytuk a bejáratnál őrködni. Szerencsére tudta mi a dolga, és leütötte Ritát, mikor az kilépett az ajtón.

Irina Reiss fölöttébb elégedett volt a helyzettel. A hátára fordult és nagyokat kortyolt az őserdő friss, párás levegőjéből. Mellettünk recsegve égett a csikik összedőlt temploma, fekete füstöt okádva az azúrkék ég felé. Keztem megnyugodni. Szóval mégiscsak megúsztuk! Gondolatban elrebegettem egy hálaimát az eljövendő buddhához.

-Csináltam egy szép nagy púpot a kobakjára, most a márgák őrzik. Kicsit felpofoztam, mert

nem tetszett neki a dolog.

Ms. Ceretti ott hagyott bennünket, hogy megvizsgálja Sir Brandont. Végre észrevettem a közelben ácsorgó bennszülötteket, akik élénken diskurálva bámultak minket és lándzsáikkal az épületre mutogattak. A fülvadászok lába előtt egy ismerős alak ült hátrakötött kézzel, kócosan, dühösen és többszörösen felpofozva. Rita Wilson volt az.

-A márgák! Hogy kerülnek ide?

Nem értettem semmit, ezért Ms. Ceretti után másztam, aki kisvártatva megadta a választ.

-Nem tudom. Egyszer csak itt voltak. Hallottam, mit kiabált odalent Robertson, ezért neki is adtam egyet a puskatussal, mikor kimászott a szabadba. Visszaesett a lépcsőn és eltűnt a füstben. Nem mertem utána menni, mert közben felrobbant a templom és ledőlt néhány fal itt kívül. Aztán hallottam, hogy a templom túloldalán maguk kiáltoznak. Így rácsuktam az ajtót Robertsonra és rohantam segíteni. Egyszerre értem oda a bennszülöttekkel. Kész csoda, hogy mind kifizértek azon a lyukon!

-Sok jó ember kis lyukon is átfér!-lihegte elégedetten valaki. Természetesen Sir Brandon.

Kellett az agyamnak néhány másodperc, mire sikerült feldolgoznom a hallottakat. Ezek szerint minden rendben van, az ügy véget ért. A rossziúk ezúttal is meghaltak, mi pedig élünk és egyben vagyunk.

-Helló Lókence! Örülök, hogy látom azt a füstös képét!

Bill Powell köhögött rám barátságosan jobb felől. Visszaköhögtem rá.

-Úgyszintén!

-Szegény Mell! Nem tudom elhinni, hogy meghalt!

Ms. Ceretti szomorúan lehuppant mellém a fűre és nagyon elkeseredettnek látszott. Irina Reiss nekilátott a vigasztalásának. Az én fejem közben hasogatott, a tüdőm nyilalt és úgy éreztem, rövidesen el fogom veszíteni az eszméletem, ezért odafordultam hozzájuk.

-Fogadja őszinte részvétem kisasszony! És ha most megengedik, elájulnék...!

Megengedték.

5.

ÉS MINDEZEK UTÁN MÉG (az nevet, aki megérte a végét)

1.

-Nalanda főfelügyelő vagyok Kohimából.-mutatkozott be udvariasan, a kezét nyújtva felénk a rendőrök vezetője. Hosszú fekete szakállú, turbános fickó volt, fehér ingben és bő szárú nadrágban. Inder Gujral társaságában érkezett Sanguból öt egyenruhás beosztottjával, bő fél órával azután, hogy visszaértünk a turistaszállóba.

Késő délutánra járt már az idő, a madárcsiviteléstől hangos dzsungelre rátelepedett a párás forróság. A márgák nem jöttek velünk, így Rita Wilson és Franco őrizetét Bill Powell és Thomas Rollins látták el Thákura irodájában, míg Irina Reiss a bizonyítékokat szedegette össze a fiókokból. Ms. Gadwal felvonult a szobájába pihenni, a többiek pedig, követve a példámát letelepedtek az ebédlőben. Sir Brandon hátratévedt az üres konyhába és egy üveg Scotch whiskyvel tért vissza. Testvériesen megosztotta velünk a zsákmányt, a csiki templomnál átélt borzalmak feledtetése céljából.

Nalanda főfelügyelő váltott pár szót Ms. Reissel és Devahutival, majd három emberével elsetett a romokhoz, szemügyre venni a helyszínt. Sötétedésre értek vissza, s Nalanda arcára mély árkokat vágott a töprengés, miután összehívott bennünket az étkezőbe.

-Ennyi hullát én még a legnagyobb bangladesi árvíz idején sem láttam! Rendesen szétrúgták azt a templomot, mondhatom! Ezt majd jelentenem kell a műemlékvédelmi hatóságnak. Akad önök között valaki, aki érthetően el tudná nekem magyarázni, mi az ördög történt itt? Ms. Gadwal? Ms. Reiss? Sir Brandon?

Mindhárom szólított hallgatott, különböző okokból. Ms. Gadwal azért, mert túlságosan gyenge volt még a sebe miatt. Ms. Reiss, mert nem értett bengáli nyelven, Sir Brandon pedig azért, mert fogalma sem volt, mi is történt valójában az elmúlt napokban. Nalanda hiába nézett végig a többiekben is, mindenki csak bámult maga elé, mint iszákos az asztalon árválkodó üres whiskys poharakra. Végül a mellettem ücsörgő túratábornok szólalt meg, kéretlenül az én nyakamba varrva a válaszáds felelősségét.

-Majd Mr. Lókence elmondja. Úgy hallottam az a kedvenc szokása, hogy minden megoldott bűnügy után leül, rágyújt arra az égbekiáltóan bűdös pipájára és elmeséli a túlélőknek, már ha vannak ilyenek, hogy mi is történt valójában.

Ez kedves volt tőle. Éppen ezért, megerősítve szavait a zsebembe nyúltam, és előbányásztam azt az égbekiáltóan bűdös pipát, a dohányzacskóval egyetemben. Nalanda főfelügyelő megértő vigyorgással meredt rám, s helyet foglalt az asztalunknál, hogy meghallgassa a hét sztoriját.

-Igen! Azt hiszem maga tudna a legtöbbet mesélni a történetekről Lagzi!-bólogatott Ms. Reiss bátorítóan.

Megtömtem hát a pipámat egy adag meséléshez való dohánykeverékkel, és miközben rágyújtottam, felköhögve az első slukktól, végigpillantottam a jelenlévőkön. Senki sem tiltakozott.

-Rendben van. Vállalom.

Odakint lassan ráterült a tájra az éjszaka sötétje, lecsendesítve az erdőben visongó kóbor majomcsapatokat.

2.

-Mindenekelőtt szeretném azzal kezdeni, hogy Sir Brandonnak igaza van. Valóban szeretem megcsillogtatni az előadói tudományomat, minden sikeresen megoldott bűnügyet követően. Ez nálam afféle tradíció, akár a bűdös pipa és a whiskyzés. Kérem nézzék el nekem.

-Elnézzük!-mosolygott rám szelíden Devahuti Gadwal. Szemében pajkos szikrák csillogtak, várakozón üldögélt velem szemben. Örültem, hogy akad valaki, aki ilyen megértő hozzám.

A helyiség fokozatosan eltűnt a pipafüstben, többen köhögtek, én pedig összeszedtem a gondolataimat és sorolni kezdtem az eseményeket.

-Szóval. Két héttel ezelőtt, mikor még Londonban voltam, megkeresett egy ismerősöm az Interpol helyi irodájától. Fogalmam sincs, honnan tudta meg, hogy Indiába készülök, ráadásul éppen Kazirangának ebbe a részébe. Azt mondta, egy szövevényes bűnügy számai vezetnek a vidékre és szeretné, ha segítséget nyújtanék az ezen dolgozó kollégájának. Nem árulta el ki az illető, csupán annyit mondott, ő ismer engem látásból és fel fogja venni velem a kapcsolatot, ha szüksége lesz rám. Irina Reiss volt az, aki Peter Barrett nyomában járva igyekezett felderíteni a kábítószeres piacon megjelent új drog, a csiklandomin szállítási útvonalát. Kaptam egy meghatalmazást is az Interpoltól arra az esetre, ha bármi gondom támadna a helyi hatóságokkal. Aztán felültem a repülőre, abban a hiszemben, hogy ezúttal talán mégis megúszom a belekeveredést holmi gyilkosságokba. Az őserdőbe készültem ugyanis lepkét fogni, távol az ember lakta helyektől, ahol nyugalom honol és béke. Itt aztán garantáltan nyugtom lesz, és lepkéken meg szúnyogokon kívül nem akad majd más társaságom. De hamar rá kellett jönnöm, mekkorát tévedtem. A márgaföldi dzsungelt sem kerülte el a civilizáció tolatódása és az ezzel járó nyüzsgés. Mielőtt nekivágtam volna az őserdőnek, Sanguban szálltam meg a misszióban, ahol megismerkedtem Maria Lensdorffal és Gotowsky doktorral. Ekkor még nem sejtettem, hogy a szerencse vagy talán a gondviselés keze épp azokkal hozott össze, akik ezzel az újfajta kábítószerrel próbálják meg elárasztani a világot. Szépen kivonultam hát az erdőbe lepkére vadászni, majd sikeresen megismerkedtem Bill Powellel és Fred Parssonnal, a Medixon cég ritka növényeket gyűjtő biológusaival. A számomra csak ekkor vették kezdetüket lényegében az események, mikor meghallottuk az éjszaka csendjébe hasító, vérfagyasztó kacagást kint, az őserdő sötétjében...

Először türelmesen, majd fáradtan, végül unott türelmetlenséggel ásítózva hallgatták a mondókámat. Talán azért, mert szeretem hosszan ecsetelni a részleteket, talán az egyre sűrűbb pipafüst miatt, de sorra elszivárogtak az étkezőből a hallgatóim. Éjfél felé már csak Nalanda főfelügyelő és a mellette bóbiskoló két embere maradt a helyiségben, pedig én még csak ott tartottam, hogy megtaláltuk Asvina Thákura holttestét az irodájában.

3.

Hajnalodott már, mire nagyjából végére értem az események tömör felsorolásának. Mellettem békésen hortyogott a felügyelő az asztalra dőlve, és sajnos a pipámból is kifogyott Csajsi mama különleges dohánykeveréke. Így nem tehettem mást, kénytelen voltam felhajtani a maradék whiskyt, majd csöndben feltámolyogtam a szobámba, hogy végre kialudjam magam.

Kora délután volt, mikor felébredtem, addigra az ügy túlélőinek többsége elindult már Sanguba a rendőrök terepjáróján. Irina Reiss még itt volt, a hallban ácsorogva beszélgetett Sigemoto Yasawanival holmi pincében készült fényképekről. Amint meglátott a lépcsőfordulóban, nyomban odasietett hozzám és kedvesen átölelt egy röpké pillanatra.

-Remélem nem haragszik rám, amiért nem vártam meg az előadása végét, de nagyon kimerített a tegnapi nap. Nalanda főfelügyelő szeretné, ha bemennénk vele Kohimába. Egy kancsó feketekávét emlegetett és nagyon álmosnak látszott, mint aki az egész éjszakát ébren töltötte. Azt akarja, hogy újra mondjuk el ennek a bűnügynek a részleteit a kapitányságon, a jegyzőkönyv érdekében. Mindjárt itt lesz Sir Brandonékkal.

-Rendben. Felőlem mehetünk. Ms. Gadwal hogy van?

-Edna Cerettivel és Mr. Powellel, meg egy rendőrrel bementek Sanguba a többiekhez. Ott majd rendesen ellátják a sebét. Rövidesen mi is indulunk.

Ms. Reiss néhány pillanatig zavartan mosolyogva nézett rám, mintha mondani akarna még valami fontosat.

-Örülök neki, hogy megismerkedhettem magával Lagzi. Maga tényleg nem akkora zshivány, mint a nővérem emlegette korábban!

-Köszönöm, hogy ezt mondja!

Monica Reiss húga bűnbánó tekintettel pislogott felém, nekem pedig eszembe jutott egy

évekkel ezelőtti levél, amit sietve írtam annak a lánynak, aki túl sokat remélt tőlem, mielőtt magára hagytam volna. Emlékeim szerint Irina alig hasonlított rá, talán csak a szeme volt ugyanolyan csábos fényű, mint a tiszta vizű tavak tükre a Himalájában.

-Tudja, hirtelen elragadott a düh, amikor rájöttem, hogy maga az a fickó. Az Interpolnál csupa jó dolgot meséltek önről a kollégáim, míg Monica egészen másmilyennek festette le.

-Ritka, hogy két ember ugyanolyannak lásson egy harmadikat.-bölcsekedtem zavaromban.

Talán okosabb lett volna tibeti barátomra, Bonbon lámára hallgatnom, és beállni szerzetesnek valami távoli kolostorba. Ahol nincsenek csábító nőszemélyek, vándorló hullák és agyafúrt gyilkosok, nemi aranylő folyadékkal töltött whiskys üvegek. Na nem! Azt azért mégsem! Gyorsan elvettem az őrült ötletet, mielőtt gyökeret verhetett volna az elmémbe. Ha visszavonulok a szakmámtól, kiről fog szólni a krimi sorozatom következő része?

-Akkor megbocsát?

-Feltéve, hogy megígéri, nem fog többet behúzni a férfiaknak, amikor megismerkedik velük.

Ms. Reiss erre elégedetten megszorongatta a kezem és adott két puszit örömeiben.

-Megígérem! Becs szóra! Azért örülök neki, hogy megismertem magát, és együtt dolgozhattunk ennek az ügynek a felgöngyölítésében. Ha Németországban jár, majd kukkantson be hozzánk! Én szívesen fogom látni!

Megfogadtam magamban, hogy meglátogatom őket. Aztán ahogy teltek az évek, szépen a feledés homályába merült ez az elhatározásom is, miként a kacagó halál templomának romjai a márgaföldi őserdő közepén.

Negyed óra múlva bezártuk az épületet és elindultunk Sanguba.

4.

Tíz nappal később még mindig a faluban voltam, immáron egyedül és utolsóként a társaságból. Thomas Rollins, Bill Powell és Susan Goldman visszautazott Amerikába. Sir Brandon, Hull Bryce és Lída Greyhus Új Delhibe repültek, Irina Reiss pedig Edna Ceretti kíséretében felszállt egy Németország felé tartó gépre. Sigemoto Yasawani Tokióba indult, míg Inder Gujral felszámolta a csődbe jutott utazási irodát, és Rita Wilsonnal elszegődött valahová Dél-Indiába, vadörnek egy nemzeti parkba.

Nalanda főfelügyelő kegyes volt Ms. Wilsonhoz. Nem juttatta börtönbe, amiért az életét próbálva menteni Robertson mellé állt a végső pillanatban. A döntésben alighanem szerepet játszott az én vallomásom is, így pár nappal később kiengedték az előzetesből és elutazhatott a társával a tartományból. Többet nem láttam őt, ahogy a többieket sem.

Nekem még maradnom kellett, mert továbbra sem találtam sehol az Ezüsthaldas fecskefarkú lepkémet. Márpedig anélkül nem akartam visszatérni Londonba a kollégákhoz, szégyenszemre, üres kézzel.

A misszió épületében kaptam egy szobát az új nővérektől, akik Calcuttából érkeztek, hogy átvegyék a kórház és az iskola működtetésének gondját. Mindhárman öregek voltak és csúnyák, de legalább nem gyilkosok, mint a néhai Maria Lensdorf. Innen jártam ki minden nap a dzsungelbe a lepkefogó hálómmal, persze eredménytelenül.

Egyik este, miután visszatértem az erdőből, és fáradtan megvacsoráztam a misszió konyháján, váratlan látogató fogadott a szobám előtti tornácon üldögélve. Hosszú, fekete haját hátul masnival fogta össze, homloka közepén vöröslő pöttyként virított egy bindu.

-Jó estét Lagzi!

-Devahuti! Örülök, hogy újra látom!

Ms. Gadwal hófehér szárit viselt, a lábán könnyű szandállal. Szabályos, barna arcán elégedett mosoly terült szét, ahogy odasiettem hozzá a kezdődő alkonyatban, kezemben az üres lepkefogó hálóval.

-Nalanda főfelügyelő mondta, hogy még mindig itt van Indiában. Gondoltam meglátogatom. Állítólag az erdőben bolyong, mintha keresne valamit.

Kezet ráztunk, letelepedtem mellé egy másik székre.

-Még nem találtam meg a lepkémet.-vallottam be szomorúan, a közeli erdő fáira legyintve.

Kezdett elszállni belőlem a remény, hogy sikerrel járhatok ezen a vidéken. Talán távolabb kellene megpróbálnom, mondjuk a folyótól északra.

-Ja persze, maga egy bogaras szakember!-nevetett rám a nő kedvesen.

-Bogarász! De mindegy...! Nincs olyan nagy különbség a kettő között. No és meggyógyult már a karja Devahuti?

-Igen, tegnap levették róla a kötést.-tornáztatta meg a karját elégedetten Ms. Gadwal.-Csak egy alig látható sebhely fog maradni a helyén, azt mondták az orvosok.

-Ebcsont beforr.-bólogattam megértően, aztán hallgattunk egy sort, a dzsungelben bókászó állatok neszeire figyelve.

-Segíthetnék esetleg... megtalálni a lepkéjét?-kérdezte óvatosan Devahuti.

-Ha érdekli a dolog és ráér.-vontam vállat fáradtan.

-Két hét szabadságot kaptam a feletteseimtől. Gondoltam segíthetnék megkeresni azokat a lepkéket!

Bevallom jól esett az érdeklődése a rovarvilág eme gyönyörű képviselői iránt.

-Az nem lesz könnyű.-feleltem tartózkodóan, hogy felmérjem, mennyire gondolta komolyan a dolgot.-Minden nap kilométereket kell gyalogolni az erdőben!

Persze Ms. Gadwal kitűnő kondícióban volt, erről már meggyőződhettem az elmúlt napokban, mikor rohángálni láttam őt a dzsungelben.

-Tudom.

-Sőt, kifejezetten kemény feladatnak ígérkezik!

-Azt hiszem menni fog. Megbírkóztam már ennél keményebb feladatokkal is, elhiheti!

Elhittem. Elvégre olyan meggyőzően mondta.

-Remek!-mosolygott rám a nő boldogan.-Mikor indulunk?

-Holnap reggel. Hol szállt meg?

-Még sehol. Csak most érkeztem egy kölcsönkapott rendőrségi terepjáróval. Gondoltam, ahol magának van hely, ott talán... nekem is akad...

Mostanra teljesen besötétedett, és az égbolton megjelentek az első, halványan pislákoló csillagok. Felálltam, hogy kinyissam a szobám ajtaját.

-Úgy tudom, sajnos csak ez az egy üres szobája van jelenleg a missziónak, ahol én lakom. De megoldhatjuk a dolgot, ha minden kötél szakad.

-Jó. Nekem megfelel, ha neked is!

Devahuti fürgén felpattant és kiszaladt a közelben parkoló terepjáróhoz a hátizsákjáért. Udvariasan magam elé engedtem az ajtóban, s közben arra gondoltam, milyen jó, hogy nincsenek a közelben Ezüsthaldas lepkék. Így sokáig keresgélhetjük majd őket a környező dzsungel sűrű aljnövényzete között, édes kettesben barangolva.

A távolból mintha kárörvendő, gúnyos kacagást sodort volna felénk a feltámadó esti szél.